

Colin boş bakışlarını bir süre arkadaşına dikti, sonra ağır ağır başını iki yana salladı. «Roy, bazen amma da garipleşiyor-sun,» dedi.

Roy sırtımaya başlamıştı.

Colin rahatsız bir tavrıyla, «Peki, senin hoşuna mı gidiyor böcekleri öldürmek?» diye sordu.

«Bazen.»

«Neden?»

«Oak heyecanlı çünkü.»

Roy hoşuna giden, ona eğlenceli gelen her şeye **heyecanlı** der, çıkardı işin içinden.

«Heyecanlı olacak nesi var bunun?»

«Ezilirken çıkardıkları ses.»

«Midem kalktı.»

«Peygamber devesi böceğinin bacaklarını kopardıktan sonra nasıl yürümeye çabaladığını hiç seyrettiğin oldu mu?»

«Garipsin. Gerçekten çok garipsin hem de!»

Roy hızla kumsala çarpıp köpüklenen dalgalara döndü, ellerini kalçalarına dayayıp dimdik durdu. Kükreyen dalgalara meydan okuyan bir hali vardı. Doğuştan savaşçı ruhlu bir çocuk olduğu için, bu onun en doğal pozuydu.

Colin de arkadaşı Roy gibi on dört yaşındaydı, ama kişiliği Roy'dan çok farklıydı. Bir kere, hayatında hiç kimseye veya hiçbir şeye meydan okumuş değildi. Hayat onu hangi yöne sürük-lerse, o yöne gider, asla karşı koymazdı. Karşı koymanın acıya neden olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Colin yamacın tepesindeki kuru otlara oturdu, başını kaldırıp hayranlıkla Roy'a baktı.

Roy gözlerini dalgalardan ayırtmaksızın, «Böcekten daha büyük bir şey öldürdün mü peki?» diye sordu.

«Hayır.»

«Ben öldürdüm.»

«Öyle mi?»

«Hem de kaç kere!»

«Ne öldürdün?» diye sordu Colin.

«Fare.»

Birdenbire aklına bir şey gelen Colin, «**Hayır,**» diye bağırdı,

«Babam da bir seferinde yarasa öldürmüştü.»

Roy başını eğip ona baktı. «Ne zaman öldürdü?» diye sordu.

«Birkaç yıl önce, biz Los Angeles'teyken. O sıralarda babamla annem ayrılmamışlardı daha. Westwood'da bir evimiz vardı.»

«Yarasayı orada mı öldürdü baban?»

«Evet, birkaç tanesi tavanarasında yuva yapmıştı herhalde. Bir gece yarasalardan biri annemle babamın yatak odasına girmiş. Geceyarısı annemin çığlıklarıyla uyandım.»

«Gerçekten korkmuş muydu?»

«Ödü patlamıştı.»

«Orada olup görmek isterdim.»

«Neler olup bittiğini anlamak için koridor boyunca koştum ve yatak odasında uçup duran yarasayla karşılaştım.»

«Çıplak mıydı?»

Colin gözlerini kırıştırdı. «Kim?» diye sordu.

«Annen.»

«Tabii ki hayır!»

«Belki çıplak uyuyordur diye düşünmüştüm. Onu çıplak gevremedin mi?»

«Hayır.» Colin yüzünün kızardığını hissediyordu.

Roy, «Gecelik mi giymişti?» diye sordu.

«Bilmiyorum.»

«Bilmiyor musun?»

Colin rahatsız oldu. «Hatırlamıyorum,» diye karşılık verdi.

Roy, «Eğer onu gören ben olsaydım, kesinlikle hatırlardım,» dedi.

«Şey, galiba üzerinde geceliği vardı. Evet, evet. Şimdi daha iyi hatırlıyorum.»

Aslında Colin annesinin ne giydiğini kesinlikle hatırlamıyordu. Pijama da giymiş olsa, kürk manto da giymiş olsa, hatırla-mayacaktı. Üstelik Roy'un bu konuyla neden bu kadar

çok ilgilendiğini de anlamıyordu.

«İçi görünüyor muydu?» diye sordu Roy.

«Neyin içi?»

«Tanrı aşkına, Colin! Geceliğin içi görünüyor muydu diye soruyorum.»

«Bundan bana ne?»

«Sen geri zekâlı mısın?»

«Kendi annemi neden röntgenleyecek misim, söyler misin bana?»

«Çünkü taş gibi vücudu var.»

«Herhalde şaka ediyorsun.»

«Göğüsleri de çok güzel.»

«Roy, saçmalama!»

«Harika bacakları var.»

«Sen nereden biliyorsun?»

«Bir kere mayoyla görmüştüm,» dedi Roy. «Müthiş bir parça!»

«Müthiş bir ne?»

«Çok seksi.»

«Roy, o benim annem!»

«Ne yapalım yani?»

«Bazen seni anlamıyorum, Roy.»

«Sen adam olmazsın.»

«Ben mi adam olmam? Tanrım!»

«Kesinlikle olmazsın.»

«Demin yarasadan söz ediyorduk galiba.»

«Evet, ne oldu sonunda ona?»

«Babam süpürgeyi kaptı, bir vuruşta onu yere serdi. Ondan sonra da cıyaklamayı kesinceye kadar süpürgeyle vurdu durdu. Orada olup nasıl cıyakladığını duymalıydın.» Colin ür-perdi. «Gerçekten korkunçtu.»

«Kan var mıydı?»

«Ne?»

«Çok kan aktı mı?»

«Hayır.»

Roy gözlerini tekrar denize dikti. Yarasa hikâyesi onu fazla etkilemişe benzemiyordu.

Sıcak bir esinti Roy'un saçlarını karıştırdı. Gür, altın rengi saçları, televizyon reklamlarında oynayanları akla getiriyordu. Yakışıklı, çilli yüzü de tıpkı onlar gibiydi. Yaşına göre çok sağlam ve güçlüydü. Dana şimdiden iyi bir sporcuydu.

Colin, Roy gibi olmayı, ona benzemeyi çok istiyordu.

Günün birinde çok zengin olduğunda, cebine bir milyon dolar nakit parayla Roy'un bir fotoğrafını koyup en tanınmış plastik **cerrahın muayenehanesine** gideceğini hayal ediyordu. Kendini yeniden biçimlendirmek istediğini söyleyecekti. Tümüyle değişecekti. Doktor nefret ettiği kumral saçlarını, mısır püsküllerinin o tatlı altın rengine dönüştürecekti. **Bu zayıf ve solgun yüzü artık görmek istemiyorsun, değil mi? diyecekti ona. Haklısın. Bu yüzden seni suçlayamam. Kim böyle bir yüze dayanabilir? Haydi, şu yüzünü yakışıklı bir hale sakalım.** Doktor kulaklarıyla da ilgilenecekti tabii. İşini bitirdiğinde kulaklar artık o kadar büyük durmayacaktı. Gözlerin de çaresine bakacaktı. Böylece. Colin bu kalın gözlükleri takmaktan kurtulacaktı. Doktor yanına gelip, **Göğüs kısmına şöyle şişkin birkaç kQs eklemeye ne dersin?** diye soracaktı. **Kollara ve bacaklara da mı istiyorsun? Tamam, benim için hiç sorun değil. Çocuk oyuncağı kadar kolay.** Colin o zaman Roy'a benzemekle kalmayacak, üstelik onun kadar güçlü de olacaktı. Roy kadar hızlı koşabilecek, hiçbir şeyden korkmayacak, dünyaya karşı gelebilecekti. Evet. Ama galiba doktoru görmeye giderken yanına bir değil, iki milyon alsa daha iyi olacaktı.

Açık denizde ağır ağır yol alan gemiyi gözünü ayırmaksızın izleyen Roy, «Ben daha büyük şeyler de öldürdüm,» dedi.

«Fareden daha büyük şeyler mi?»

«Elbette.»

«Meselâ ne?»

«Kedi.»

«Kedi mi öldürdün yani?»

«Ne dediğimi duydun işte.»

«Neden yaptın bunu?»

«Canım sıkılıyordu çünkü.»

«Bu sebep sayılmaz.»

«Yapacak bir iş arıyordum.»

«Tanrım!»

Roy bakışlarını açık denizden ayırıp başını çevirdi.

«Amma çılgın bir davranış!» dedi Colin.

Roy, Colin'in tepesine dikilip gözlerini onun gözlerine kenetledi. «Cok heyecanlı bir işti. Gerçekten heyecanın doruğuydu.»

«Heyecanlı mıydı? Yani bu işi yaparken eğlendin mi demek istiyorsun? Kedi öldürürken nasıl eğlenebilir insan?»

«Neden olmasın?» diye sordu Roy.

Colin'in kafası olayın ayrıntılarıyla meşguldü. «Nasıl öldürdün onu?» diye sordu.

«Önce bir kafese kilitledim.»

«Nasıl bir kafese?»

«Eski püskü, büyükçe bir kuş kafesine. İçi yarım metre kareden biraz daha büyüktü sanırım.»

«Nereden buldun kafesi?»

«Bizim bodrumda buldum. Uzun zaman önce annemin bir papağanı vardı. Papağan öldükten sonra annem yeni kuş almadı ama kafesi de atmadı.»

«Kedi senin miydi?»

«Hayır. Bizim sokakta oturan birilerinin kedisiydi.»

«Adı neydi?»

Roy omuzlarını kaldırdı.

«Kediyi gerçekten öldürmüş olsaydın adını hatırlardın,» dedi Colin.

«Mırnav. Hatırladım işte. Adı Mırnav'dı.»

«Kedi adma benziyor.»

«Benzeyecek tabii. Onu güzelce kafese kilitledikten sonra annemin örgü şişleriyle üzerinde çalışmaya başladım.»

«Üzerinde çalışmaya mı başladın?»

«Sivri şişleri parmaklıkların arasından uzatıp ona batırdım. «Tanrım, nasıl bağırdığını duymalıydın.»

«İstemem. Teşekkür ederim.»

«Çılgın bir kediydi. Durmadan çığlıklar atıyor, beni tırmalamaya çalışıyor, ağzından salyalar akıtıyordu.»

«Yani onu şişlerle mi öldürdün?»

«Tabii ki hayır. Şişleri onu iyice kızdırmak için kullandım.»

«Neden böyle yaptığını anlamıyorum.»

«Sonra mutfaktan sivri dişli et çatalını aldım ve kediyi o çatala öldürdüm.»

«Bütün bunlar olup biterken annenle baban neredeydi?»

«İkisi de işlerindeydi. Kediyi gömdüm, onlar eve dönmeden önce ortalığa saçılan bütün kanları temizledim.»

Colin içini çekerek başını iki yana salladı. «Ne kadar mide bulandırıcı bir masal.»

«Bana inanmıyor musun?»

«Kedi filan öldürmediğini biliyorum.»

«Böyle bir hikâyeyi neden uydurayım?»

«Beni korkutmaya çalışıyorsun, bunu başarıp başaramayacağını görmek istiyorsun. Midemi bulandırmaya çalıştığını biliyorum.»

Roy sırttı. «Miden mi bulandı?»

«Tabii ki hayır.»

«Biraz solgun görünüyorsun.»

«Bu olayın gerçek olmadığını bildiğim için, midem bulan-mıyor. Mırnav diye bir kedi bile yok.»

Roy'un bakışları keskin ve deliciydi. Colin o bakışların, kendisini et çatalının sivri uçları gibi dürttüğünü hissetti.

«Beni ne kadar zamandan beri tanıyorsun sen?» diye sordu Roy.

«Annemle birlikte buraya taşındığımız günden beri.»

«Yani ne kadar olmuş?»

«Biliyorsun işte. Haziran'ın başından beri. Bir aydır tanışıyoruz.»

«Bu süre boyunca sana hiç yalan söylediğim oldu mu? Hayır. Çünkü sen benim dostumsun. İnsan dostuna yalan söylemez.»

«Aslında tam olarak yalan söylüyor sayılmazsın. Bir çeşit oyun oynuyorsun.»

«Oyun oynamayı sevmem,» dedi Roy.

«Herkes şakalar yapıp durduğunu biliyorum.»

«Bu kez şaka yapmıyorum.»

«Tabii ki şaka yapıyorsun. Beni kandırmaya çalışıyorsun. Sana inandığımı söylediğim anda dağa geçmeye başlayacaksın; Ama beni oyuna getiremezsin.»

«Eh, ben elimden geleni yaptım,» dedi Roy.
«İşte! Gördün mü, demek gerçekten beni işletmeye çalışı-yormuşsun.»
«Eğer böyle düşünmek istiyorsan, benim için bir sakıncası yok.»

Roy arkasını dönüp yürüdü. Colin'den on adım uzaklaştıktan sonra durup yine denize baktı. Bakışlarını trans halindeymiş gibi, sisli ufuk çizgisine dikmişti. Bilim kurgu kitaplarının kurdu Colin, o bir an için arkadaşının, durmadan hareket eden, kükreleyen bu karanlık denizlerin derinliklerinde saklanan bir şeyle telepatik bağlantı kurmakta olduğunu düşündü.

«Roy, o kedi konusunda söylediklerin aslında doğru değildi, değil mi?»

Roy başını çevirip kısa bir an boyunca Colin'e buz gibi gözlerle baktı, sonra sıırttı.

Birden Colin de gülümsedi. «Evet, gerçek olmadığını biliyordum,» dedi. «Beni işletmeye çalışıyordun.»

2

Colin sırtüstü uzandı, gözlerini yumdu, bir süre yüzünü yakan güneşin sıcaklığını düşündü.

Kediyi bir türlü aklından çıkaramıyordu. Eğlenceli şeyler düşünmeye çalışıyor, ama her seferinde düşünceleri kuş kafesinde yatan o kanlı kedi cesedi görüntüsüyle yarıda kesiliyordu. Kedinin gözleri açıktı. Ölü gözlerdi ama yine de bir şeyi izliyor gibiydiler. Colin kedinin kendisini izlediğinden emindi. Hayvan onun iyice yaklaşmasını bekliyordu. O zaman jilet gibi keskin tırnaklarıyla saldırıya geçecekti.

Bir şey ayağına çarptı.

Colin telaşla doğrulup oturdu.

Roy tepesinde ayakta durarak, «Saat kaç oldu?» diye sordu.

Colin gözlerini kırıştırarak bileğindeki saate baktı. «Bire geliyor,» dedi.

«Haydi kalk. Gidelim.»

«Nereye gidiyoruz?»

«Annem öğleden sonraları hediyelik eşya dükkânında çalışıyor. Böylece ev bize kalmış oluyor.»

«Evde ne yapacağız?»

«Sana göstermek istediğim bir şey var.»

Colin ayağa kalkıp blucinine yapışan kumlu toprağı silkeledi. «Kediyi nereye gömdüğünü mü göstereceksin?»

«Kedi olayına inanmadığını sanıyordum.»

«İnanmıyorum.»

«Öyleyse boşver onu. Ben sana trenleri göstermek istiyorum.»

«Hangi trenleri?»

«Göreceksin. Çok heyecanlı bulacağından eminim.»

«Şehre kadar yarışalım mı?» diye sordu Colin.

«Tamam.»

Colin, «Haydi o zaman,» dedi.

«Tamam.»

Colin, «Haydi o zaman,» diye bağırdı.

Roy her zaman olduğu gibi bisikletine daha önce ulaştı. Colin ayağını pedala değdirebildiğinde, Roy arayı elli metre açmış, rüzgârla yarışırcasına ilerlemekteydi.

Bir sürü otomobil, kamyon, kamyonet ve karavan, daracık asfaltın üzerinde kendilerine yer bulmak için yarışıyor, birbirlerini sollayıp duruyorlardı. Colin ile Roy kaygan işaret çizgisinin üzerinde yol almaktaydılar.

Yılın büyük bir bölümünde, Sea View yolunda pek az trafik olurdu. Kasaba yerlileri dışında herkes, Santa Leona'nın hemen dışından geçen şehirlerarası yolu kullanırdı.

Turist mevsimi geldiğinde kasaba birden kalabalıklaşıverirdi. Tatil için gelenler birdenbire bütün yolları doldurur, arabalarını hızlı ve dikkatsiz sürmeye başlardı. Onları gören, peşlerinden şeytanlar Kovalıyor sanırdı. Hepsi büyük bir telaş içinde dinlenmeye koşar, biraz daha çok, biraz daha hızlı dinlenmeye çalışırlardı.

Colin son tepeyi de aşip kendini yamaçtan aşağı bıraktı, Santa Leona kasabasının eteklerine doğru ilerledi. Rüzgâr yüzüne çarpıyor, saçlarını karıştırıyor, otomobillerin egzoz dumanlarını ondan uzaklara taşıyordu.

Colin kendini tutamayıp gülümsedi. Keyfi uzun zamandır hiç bu kadar yerinde olmamıştı.

Mutlu olmak için birçok nedeni vardı. Bir kere, koskoca iki ay boyunca pırıl pırıl! California güneşinde tatil yapabilecek, yazın tadını çıkaracaktı. Okul başlayana kadar iki ay daha özgür olacaktı. Artık babası gittiğine göre, her akşam eve dönmekten korkmasına da gerek kalmamıştı.

Annesiyle babasının boşanmış olmaları onu hâlâ rahatsız ediyordu aslında. Ama evliliğin sona ermesi, Colin'in birkaç yıldan beri her gece yaşamak zorunda kaldığı o korkunç, acımasız ve kırıcı kavgalardan çok daha iyiydi.

Colin bazen geceleri rüya görürken, birbirine bağırip çağı^ ran öfkeli sesleri duyar gibi oluyordu hâlâ. Annesi kendini kavganın heyecanına kaptırdığında, başka zamanlarda asla kullanmadığı çirkin kelimeler kullanmaya başlar, sonra Colin babasının annesine vurduğunu duyar, tokat seslerini çıkırıklar ve inilti izlerdi. Yatak odası ne kadar sıcak olursa olsun, Colin böyle kâbuslardan hep titreyerek uyanır, bütün vücudu ter tabakasıyla kaplı halde, dakikalar boyunca ürperirdi.

Kendini annesine pek yakın hissetmemekle birlikte, onunla yaşamamanın çok daha zevkli olduğuna inanıyordu. Colin babasıyla yaşamamanın dayanılmaz olacağından emindi. Gerçi annesi de ilgi duyduğu konuları anlamıyor, onları hiçbir şekilde paylaşmıyordu ama en azından bilim kurguyu, korku çizgi romanlarını, kurt adamları, vampir hikâyelerini ve şeytanla ilgili filmleri babasının yaptığı gibi yasaklamaya çalışmıyordu.

Yine de, son aylarda yer alan ve Colin'i en çok mutlu eden değişikliğin, annesiyle de, babasıyla da ilgisi yoktu. Colin'in mutluluğunun nedeni Roy Borden'di. Hayatında ilk defa Colin' in bir arkadaşı oluyordu.

Colin kolay kolay arkadaş edinemeyecek kadar utangaç bir çocuktü. Diğer çocukların kendisine yaklaşmalarını bekliyor, ama onların bu garip görünüşlü, çelimsiz, ileri derecede miyop, kitap kurduyla ilgilenmeyeceklerini biliyordu. Kendisi hiçbir zaman diğerlerinin arasına rahatça karışamaz, sporun hiçbir türünden zevk almaz, hattâ doğru dürüst televizyon bile seyretmezdi.

Roy Borden ise tümüyle dışa dönük, sonuna kadar kendine güvenen ve arkadaşları arasında son derece popüler bir gençti. Colin ona hem hayranlık besliyor, hem de onu biraz kıskanıyordu.

Kasabada yaşayan çocukların hepsi de Roy'un en iyi arkadaşı olmaktan gurur duyarlardı. Oysa Roy, Colin'in kesinlikle anlayamadığı nedenlerden ötürü, kalkmış onu seçmişti. Roy gibi biriyle bir yerlere gitmek» sırlarını Roy gibi biriyle paylaşmak, Roy kendi sırlarını paylaşmak istediğinde onu dinlemek, Colin için yeni, beklenmedik ve tadına doyumaz olaylardı. Büyük bir mucize sonucu güçlü bir prensin beğeni ve ilgisini kazanmış yoksul dilenci gibi hissediyordu kendini.

Colin her şeyin başladığı gibi birdenbire sona ereceğinden çok korkuyor, Roy'u kaybedebileceğini düşündükçe ödü kopu-yordu.

Bu düşünce bile kalp atışlarını hızlandırmaya yetmişti yine. Ağzı bir anda kupkuru kesilmişti.

Roy'u tanımadan önce tanıdığı tek duygu yalnızlık duygusuydu. Bu yüzden yalnızlığa dayanmayı başırıyprdu. Oysa şimdi bir arkadaşına sahip olmanın tadını almış, dostluğu yaşamıştı. Yeniden yalnızlığına dönmek dayanılmaz derecede acı verirdi.

Colin sonunda yüksek tepenin dibine ulaştı.

Roy bir blok kadar ilerde köşeye varmış, sağa dönmekteydi.

Colin birdenbire arkadaşının ona bir oyun oynayacağından, köşeyi dönüp gözden kaybolacağından ve sonsuza kadar kendisinden saklanacağından korktu. Onu bir daha asla bulamayacaktı. Gerçi çılgınca bir düşünceydi ama Colin bu etkiden kurtulmayı bir türlü başaramıyordu.

Öne doğru eğilip gidona daha sıkı sarıldı. Beni bekle, Roy! Lütfen beni bekle! Çılgın bir korkuya kapılarak pedalları daha hızlı çevirdi, yetişmeye çalıştı.

Hızla köşeyi döndüğünde, arkadaşının ortadan kaybolmamış olduğunu görmek Colin'i rahatlatı. Roy yavaşlamış, hattâ başını çevirmiş, arkaya bakıyordu. Colin ona el salladı. Aralarında yalnızca otuz metre vardı. Artık gerçek anlamda yarışmıyorlardı, çünkü ikisi de yansı kimin kazanacağını çok iyi biliyorlardı.

Roy sola döndü, yaşlı ağaçların gölgelediği, bahçeli evlerle dolu sakin bir sokağa saptı. Rüzgâr ağaçların yapraklarını karıştırıyor, asfalta vuran gölgeli şekiller durmadan kıpırdıyordu. Colin arkadaşını izledi.

Colin'in kafasında, tepede Roy'la aralarında geçen konuşma yankılanmaktaydı.

Yanı sen kedi mi öldürdün?

Ne dediğimi duydun, değil mi?

Neden böyle bir şey yaptın kî?

Canım sıkılıyordu.

Geçen hafta boyunca Colin belki on kere, arkadaşı Roy tarafından sınındığını hissetmişti. Kedi hakkındaki garip hikâyenin de kendisini bir konuda denemek amacıyla uydurulduğundan emindi. Roy'un ondan ne beklediğini, ne cevap vermesini istediğini bir türlü anlamıyordu. Sınavı başarıyla rw geçmişti, yoksa başarısız mı olmuştu?

Kendisinden beklenen cevapların ne olduğunu tahmin edememekle birlikte, ne için denendiğini içgüdüleriyle seziniyordu. Roy'un olağanüstü -ya da belki son derece korkunç- bir sırrı vardı. Bu sırrı paylaşmak için can atıyordu. Tek istediği Colin'in kendini göstermesi, bu sırrı paylaşmaya değer bir kişi olduğunu kanıtlamasıydı.

Roy sırrından asla söz etmemişti. Bir tek kelime bile söylemiş değildi. Ama Colin gerçeği onun gözlerinde görüyordu. Ayrıntıları anlayamıyor, yalnızca bir sırrın varlığını kaba hatlarıyla seziyor, bir an önce ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

3

Evinden iki blok uzakta Roy birdenbire sola döndü, başka bir caddeye saparak Borden'ların evinden uzaklaşmaya başladı. Bir an için Colin yine arkadaşının ondan kurtulmaya çalıştığını sandı. Blokun ortalarına vardığında Roy onu bırakıp gidecek yerde iyice yavaşladı, bir garaj yoluna girdi ve bisikletini parketti. Colin de onun yanına gelip durdu.

Bahçesine girdikleri ev bakımlı ve beyaza boyalıydı. Pencerelelere takılı pancurlar koyu maviydi. Üstü açık garajda, burnu çıkış kapısına dönük iki yıllık bir Honda Accord park edilmişti. Bir adam açık kaputun altına doğru eğilmiş, bir şeyler tamir etmekteydi. Çocuklarla adamın arasında on beş metrelik bir uzaklık vardı. Arabanın motoruyla uğraşan adam, henüz ziyaretçilerinin farkına varmamıştı.

Colin, «Bizim burada ne işimiz var?» diye sordu.

«Seni Koç Molionff'la tanıştırmak istiyorum,» diye karşılık verdi Roy.

«Kimmiş o?»

«Genç futbol takımının koçluğunu yapar. Onunla tanışmanı istiyorum.»

«Neden?»

«Birazdan anlayacaksın.»

Roy, Honda'nın motorunu tamir etmeye çalışan adama doğru yürüdü.

Colin de isteksiz adımlarla onu izledi. İnsanlarla tanışmakta pek başarılı değildi. Ne diyeceğini, nasıl davranması gerektiğini hiçbir zaman bilemezdi. Yeni tanıştığı insanların üzerinde bıraktığı ilk izlenimin korkunç olduğundan emindi. Böyle sahnelerden hem nefret eder, hem de çok korkardı.

Çocukların yaklaştığını duyan Koç Molinoff başını Honda' nın motorundan kaldırıp doğruldu. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Saçları kum rengi, gözleri grimsi maviydi. Roy'u görünce yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

«Hey, ne haber, Roy?»

«Koç, bu Colin Jacobs. Kasabaya yeni geldi. L.A.'den taşındılar. Sonbaharda bizim okula başlayacak. Benimle aynı sınıfta.»

Molinoff kocaman, nasırlı elini uzattı. «Seninle tanıştığıma gerçekten sevindim,» dedi.

Colin şaşkın bir tavırla adamın selamına karşılık vermeye çalıştı. Eli Molinoff'un ayı kadar güçlü pençesi içinde kaybolmuştu. Koç'un parmakları arabanın motoruyla çalışmaktan hafif yağlıydı.

Molinoff, Roy'a dönerek, «Yaz tatili nasıl geçiyor bakalım, evlât» diye sordu.

«Şimdilik fena değil,» dedi Roy. «Aslında vakit öldürüyorum sayılır. Ağustos sonundaki sezon öncesi antrenmanların bir an önce başlamasını istiyorum, kendimi ona hazırlıyorum.»

Koç, «Bu yıl harika bir yıl olacak,» dedi.

«Biliyorum.»

«Eğer geçen yılki kadar iyi oynamayı bu yıl Ğa başarırısan, Koç Pennemann sezon sonundaki turnuvalarda sana ileri dörtdüde bir yer verebilir.»

«Gerçekten yapar mı bunu?» diye sordu Roy.

«Öyle şaşkın şaşkın bakma suratıma. Genç futbol takımının en iyi oyuncusu sensin ve öyle olduğunu çok iyi biliyorsun. Gereksiz alçakgönüllülüğün hiçbir anlamı yok, evlât.»

Roy'la Koç futbol taktiklerini tartışmaya koyuldular. Co-iin yalnızca dinliyor, konuşmaya katılamıyordu. Spora hiçbir zaman fazla ilgi göstermemişti. Ona herhangi bir spor dalıyla ilgili bir soru sorulduğunda, bu konuların kendisini sıktığını söyler, korku kitaplarının ve

filmlerin heyecanını tercih ettiğini belirtirdi. Gerçekten de kitaplar ve filmler ona sonsuz bir zevk veriyordu ama zaman zaman sporcuların arasındaki o özel kardeşlik bağına da imrenmiyor değildi. Onun gibi dışardan izlemek zorunda kalan bir genç için spor dünyası hem ilgi çekici, hem de heyecan vericiydi. Ama Colin bu konuda fazla hayal kurarak vaktini zıyan etmiyordu. Çünkü sporun herhangi bir dalında başarılı olmak için gerekli nitelikleri, doğanın kendisinden esirgediğinin bilincindeydi. Miyop gözleri, sıskâ bacakları, çelimsiz kollarıyla spor alanında hiçbir zaman şimdikinden daha etkin olamazdı. Şimdi de yalnızca seyirci ve dinleyici olmakla yetiniyor, faaliyetlere katılamıyordu.

'Molinoff'la Roy birkaç dakika daha futbol konusunda Konuştuktan sonra Roy, «Koç, takım menajerlerinden ne haber?» diye sordu.

Molinoff, «Ne olmuş onlara?» dedi.

«Geçen yıl takım menajerliğini Bob Freemont'la Jim Safi-nelli birlikte yapıyorlardı. Jim'in ailesi Seattle'a taşındı, Bob da bu sezon büyükler futbo! takımının menajerliğini yapacak. Demek ki bu yıl yeni birkaç adama ihtiyacınız olacak.»

«Düşündüğün biri mi var?» diye sordu Molinoff.

«Evet, var. Colin'e bir şans vermeye ne dersiniz?»

Colin şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı.

Koç, Colin'e ölçüp biçen bakışlarla bakarak, «Bu işin ne demek olduğunu biliyor musun, Colin?» diye sordu.

Roy arkadaşına döndü. «Senin de bir takım eşofmanın olacak,» diye açıkladı. «Her maçta sen de oyuncularla birlikte, saha kenarındaki sırada oturacaksın. Şehir dışında maçımız olduğundan sen de takım otobüsünde bizimle birlikte yolculuk edeceksin.»

«Roy sana işin en tatlı yönlerini anlatıyor,» dedi Koç. «Onun söyledikleri menajer olmanın avantajları yalnızca. Ama tabii görevlerinde olacak. Meselâ çamaşırhaneye gönderilmek üzere bütün formları toplayıp hazırlayacaksın. Havluları sürekli kullanıma hazır durumda tutacaksın. Oyuncuların boyunlarına ve omuzlarına doğru dürüst masaj yapmayı öğrenmen gerekecek. Benim vereceğim işleri yapacaksın. Daha bir sürü şey var. Kısacası, oldukça büyük bir sorumluluk yüklenmiş olacaksın. Becerebileceğine inanıyor musun?»

Hayatında ilk defa olarak Colin birdenbire, kendini her şeyin dışında yalnızca bir izleyici değil, olayın içinde ve heyecanın bir parçası olarak hayal etmeyi başardı. Okuldaki en popüler çocuklarla arkadaş olacak, onlarla bir şeyler paylaşacaktı. Aslında yüreğinin derinliklerinde, takım menajerliğinin süslü ve kulağa hoş gelen bir adı olduğu halde gerçekte ayak işlerine bakmaktan fazla bir şey olmadığını biliyordu. Ama şu anda kafasını böyle olumsuz düşüncelerle dolduracak değildi. Asıl önemli ve inanılmaz olan, daha önceleri asla ulaşamayacağı, hayalini bile kurmadığı bir dünyanın parçası haline gelmesiydi. Oyuncular bir dereceye kadar da olsa onu kabul edeceklerdi. O da onlardan biri olacaktı. Onlardan biri! Hayatı boyunca hep dışarı itilmiş biri için muhteşem bir şeydi bu. Kafasındaki takım menajerliği hayali gözlerini kamaştırmaktaydı. Başına ge-i-en bu harika olaya hâlâ tam olarak inanamamıştı.

«Ee?» diye üsteledi Koç Molinoff. «İyi bir takım menajeri olacağına inanıyor musun bakalım?»

Roy, «Bence çok başarılı olacak,» dedi.

Colin sonunda, «Elbette, bir denemek isterdim,» diyebilirdi. Ağzı kupkuruydu.

Molinoff grimsi mavi gözleriyle Colin'e bakmaktaydı. Onu tartıyor, ölçüp biçiyor, gözleriyle bir şeyler hesaplıyordu sanki. Roy'a dönüp, «Bu işi beceremeyecek birini bana tavsiye etmezdin sanırım,» dedi.

«Colin bu iş için biçilmiş kaftan, inanın bana,» dedi Roy. «Ona her konuda güvenebilirsiniz.»

Molinoff tekrar Colin'e baktı, sonunda başını salladı. «Tamam öyleyse,» dedi. «Şu andan itibaren takım menajeri sensin, evlât. İlk antremana Roy'la birlikte sen de gel. Ağustos'un yirmisinde yani. Çok çalışmaya da hazır ol!»

«Evet efendim. Çok teşekkür ederim, efendim.»

Roy'la birlikte garaj yolunun sonuna bıraktıkları bisikletlerine doğru yürürken Colin kendini birkaç dakika öncesine göre çok daha güçlü, çok daha uzun boylu hissetmekteydi. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı.

«Takım otobüsünde bizimle birlikte yolculuk etmen çok hoşuna gidecek,» dedi Roy. «Birlikte çok eğleneceğiz.»

Colin bisikletine binerken, «Roy...» dedi. «Ben... şey... bir insanın isteyebileceği en iyi arkadaş sensin, Roy.»

«Hey, bunu senin için olduğu kadar kendim için de yaptım sayılır. Şehir dışındaki

maçlara giderken yolculuklar bazen çok sıkıcı oluyor. Ama otobüste ikimiz birarada olursak bir an bile sıkılmayacağımızdan eminim. Haydi gel, şimdi bize gidelim. Sana o trenleri göstermek istiyorum.» Pedalları çevirmeye başladı.

Ağaçların gölgelediği güneşli yolda, mutluluktan hâlâ şaşkın ve yarı sarhoş durumda Roy'u izleyen Colin, bir yandan takım menajerliğini düşünüyor, bir yandan da Roy'un bir süreden beri kendisini sınamasının nedeni bu olabilir mi diye merak ediyordu. Son bir haftadır Roy'un paylaşmaya hazırlandığı sır bu muydu acaba? Colin bir süre düşündü. Ama Borden'la-rın evine vardıklarında, Roy'un daha başka bir şeyi gizlediğine karar vermişti. Gizlediği şey öyle önemliydi ki, Colin bu sırrı paylaşmaya lâıyk olduğunu hâlâ kanıtlayabilmiş değildi.

4

Borden'larm evine mutfak kapısından girdiler. «Anne?» diye seslendi Roy. «Baba?» «Evde olmayacaklarını söylememiş miydin?» «Yalnızca kontrol ediyorum. Bizi yakarlarsa...» «Bizi ne yaparken yakalayacaklar ki?» «Benim trenlerle oynamam gerekiyor.» «Roy, seninkilerle başımı derde sokmak istemiyorum.» «Başın derde girecek değil. Burada bekle.» Roy koşarak oturma odasına girdi. «Evde kimse var mı?»

Colin, Borden'larm evine iki kere daha gelmişti. Ama evin pırıl pırıl temizliği karşısında yine de şaşkınlığa uğramaktaydı. Mutfak öyle temizdi ki ışılıyordu. Yerler yeni fırçalanmış, sonra da cilalanmıştı. Tezgâhların üstü ayna gibi parlıyordu. Ortalıkta yıkanmayı bekleyen bir tek kirli tabak bile yoktu. Masanın üzerinde gözden kaçmış kırıntılar görünmüyor, muslukta hafif de olsa, en ufak bir leke izine rastlanmıyordu. Mutfak araç gereçleri duvarlara asılmamıştı. Bütün kap kaçak, tavalar, kepeçler, cezveler, tozdan korunabilecekleri çekmecelere ve dolaplara yerleştirilmişti. Belli ki dekoratif küçük eşyalar Bayan Borden'in pek hoşuna gitmiyordu. Mutfak duvarlarına ne bir tabak, ne takvim, ne eliş, ne bir resim, ne de bloknot asılmıştı. Bomboş ve pırıl pırıldı duvarlar. Bu mutfakta gerçek insanların her gün yemek pişirip yediğine dair hiçbir işaret yoktu. Bayan Borden bütün zamanını sonu gelmeyen birtakım temizlik işlemlerine ayırıyor olmalıydı. Bütün gün ovalıyor, kazıyor, fırçalıyor, yıkıyor, çalkalıyor, cilalıyor, parlatıyor olmalıydı. Bir tahta oymacısının sıradan bir tahta parçasını zımpara kâğıdı kullanarak en nadide el oymaları haline getirirken harcadığı enerji kadar çok enerji ve zaman harcadığına kuşku yoktu.

Colin'in kendi annesi de mutfağını bakımsız ve kirli tutmazdı gerçi. Tam tersine. Onlara haftada iki kere gelen bir de temizlikçi kadın vardı. Evi düzenli ve temiz tutmak için para alıyor, ama Colin'lerin evi kesinlikle Borden'ların evi gibi görünmüyordu.

Roy'un dediğine göre, Bayan Borden evi temizlikçi kadının temizlemesine kesinlikle izin vermiyordu. Dünyada hiç kimsenin, kendisi kadar yüksek temizlik standartlarına sahip olacağına inanmıyordu. Evin temiz olması yetmiyordu ona. Bayan Borden **sterilize** bir evde yaşamak istemekteydi.

Roy mutfağa geri döndü. «Evde kimse yok,» dedi. «Bir süre trenlerle oynayabiliriz.»

«Trenler nerede?»

«Garajın içinde.»

«Kime ait bunlar?»

«Bizim pedere.»

«Ve senin onlara dokunmaman gerekiyor, öyle mi?»

«Boşver. Nasıl olsa anlayamaz.»

«Sizinkilerin bana kızmalarını istemiyorum.»

«Tanrı aşkına Colin! Ne yaptığımızı nereden öğrenebilirler ki?»

«Sırrın bu muydu?»

Roy tam arkasını dönmek üzereyken durup döndü. «Ne sırrı?» diye sordu.

«Bir sırrın olduğunu biliyorum. Bu yüzden neredeyse patlamak üzeresin.»

«Nereden biliyorsun?»

«Görebiliyorum... davranışlarından anlıyorum. Bu sırrını benimle paylaşmak istiyorsun. Güvенеbileceğinden emin olmak için beni sınavı duruyorsun.»

Roy başını iki yana sallayarak, «Sen enikonu akıllıymışsın.» dedi.

Colin omuz silkti. Utanmıştı.

«Yo, gerçekten öylesin. Kafamdan geçenleri okumuşsun demek.»

«Yani beni gerçekten denemeden geçiriyordun, öyle mi?»

«Evet.»

«Kedi hakkındaki o saçma hikâye...»

«... gerçekten doğruydun.»

«Tabii, tabii.»

«İnansan iyi edersin.»

«Beni hâlâ sınıyorsun.»

«Olabilir.»

«Gerçekten bir sırrın var mı?»

«Hem de büyük bir sırrım var.»

«Trenler mi?»

«Hayır, trenler sırrın yalnızca küçük bir bölümü.»

«Peki o zaman asıl sır nedir?»

Roy sırttı.

Pariak mavi gözlerdeki ve gülümseyen ağızdaki garip bir şey, Colin'in elinde olmaksızın bir adım geri gidip arkadaşından uzaklaşmak istemesine yol açtı. Ama hiç kıpırdamadan olduğu yerde kaldı.

«Sana her şeyi anlatacağım,» dedi Roy. «Ama ancak hazır olduğum zaman.»

«Ne zaman hazır olacaksın?»

«Yakında.»

«Bana güvenebilirsin.»

«Ancak ben hazır olduğum zaman güvenirim. Haydi, gel. Trenlere bayılacaksın.»

Colin mutfak boyunca Roy'u izledi, birlikte beyaz bir kapıdan geçtiler. İki basamağı indiklerinde garaja girmişlerdi... model tren sistemi gözlerinin önünde uzanmaktaydı.

«Hey, şuna bak!»

«Müthiş bir şey, değil mi?»

«Baban arabasını nereye park ediyor?»

«Her zaman garaj yoluna parkeder. Çünkü burada hiç yer yok artık.»

«Bütün bunları ne zaman aldı?»

«Çocukken toplamaya başlamış,» diye karşılık verdi Roy.

«Her yıl yeni bir şeyler ekledi. Dediğine göre bugünkü değeri on 'beş bin dolardan fazlamış.»

«On beş bin dolar, ha? Bu kadar parayı bir avuç oyuncak trene kim yatırır?»

«Daha iyi zamanlarda yaşaması aereken insanlar.»

Colin gözlerini kırıştırdı. «Ne?» diye sordu.

«Babam böyle söyler. Model trenlerden hoşlanan insanların, bugünkünden çok daha iyi, daha temiz, daha güzel bir dünyada yaşamaları gereken insanlar olduğunu söyler.»

«Ne demek bu?»

«Ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum. Ama babam hep bunu söyler. Henüz uçaklar yokken ve dünyaya tren yolları egemenken her şeyin ne kadar daha güzel olduğuna dair saatlerce konuşabilir. Bu arada karşısındaki de sıkıntıdan patlayacak hale gelir tabii.»

Model set, üç arabalık garajın hemen hemen tamamını kaplayan, bel hizasında bir platformun üzerine yerleştirilmişti. Üç tarafında ancak geçecek kadar yer kalmıştı. Dördüncü kenarda, yani kontrol konsolunun olduğu yerde, iki tabure, dar bir çalışma tezgâhı, bir de âlet dolabı göze çarpyordu.

Platformun üzerine zekice düşünülmüş, inanılmaz ayrıntılarla dolu bir minyatür dünya inşa edilmişti. Dağlar, vadiler, dereler, ırmaklar, göller, çayırlar, çayırlarda minicik yaban çiçekleri, ağaç gölgelerine sığınmış çekingen geyiklerin çevreyi gözetlediği ormanlar, kartpostal resimlerini andıran köyler, çiftlikler, sundurmalar, yüzlerce çeşit işle meşgul, gerçekmiş gibi minik insanlar, model otomobiller, kamyonlar, otobüsler, motosikletler, bisikletler, bahçesi çitle çevrili cici bici evler, dört tane enikonu konforlu tren istasyonu... biri Viktorya tarzı, biri İsviçre, biri İtalyan, biri de İspanyol... dükkânlar, kiliseler, okullar! Minicik, dar aralıklı raylar her yanı dolaşıyordu. Nehir kıyıları boyunca ilerliyor, kasabalardan geçiyor, vadileri aşip dağ yamaçlarına tırmanıyor, inip kalkan köprülerden aşiyor, istasyonlara girip çıkıyor, iniyor, çıkıyor, zarif kavisler çiziyor, «U» dönüşleri yapıyor, makaslardan geçiyordu.

Colin yavaş adımlarla platformun çevresinden dolaştı, saklamaya çalışmadığı bir dehşetle her şeyi inceledi. Yaratılan ilk etki, dikkatle bakıldığında da sarsılmıyordu. İki santimden baktığı zaman bile o orman yine gerçektir. Her ağaç bir ustalık eseriydi. Evlerin her ayrıntısı tamamdı. Oluklar ve yağmur boruları bile. Bazılarının pencereleri açılıp kapanabiliyordu. Bahçe yollarına minicik taşlar döşenmişti. Televizyon antenlerini incecik teller tutturuyordu. Otomobiller sıradan oyuncak araba değildi. Sanatsal bir uğraş verilerek

yapılmış, küçük, ama her ayrıntısı tamam, normal arabaların kopyalarıydı. Sokaklara ve bahçe yollarına parketmiş duranların' dışında, diğerlerinin sürücüleri de vardı. Hattâ bazılarında yolcular bile göze çarpıyordu. Birkaç tanesinin arka kanepesinde ailenin köpeği ya da kedisi de yolculuk yapıyordu.

«Bunun ne kadarını baban kendi yaptı?» diye sordu Co-lin.

«Hepsini. Bir tek trenlerin ve model arabalardan birkaçının dışında.»

«Bu harika bir şey!»

«Şu küçük evlerden bir tanesini yapmak koca bir hafta alıyor. Güzel olanları daha bile uzun zaman alıyor. Şu tren istasyonlarının her biri için aylarca uğraştı.»

«Bitireli ne kadar oluyor?»

«Daha bitmedi.» dedi Roy. «Hiçbir zaman da bitmeyecek... kendisi ölene kadar.»

«Ama daha büyümesine imkân yok,» dedi Colin. «Yer kalmamış ki!»

Roy, «Büyümecek ama güzelleşecek,» diye mırıldandı. Sesinde yepyeni bir anlam seziliyordu. Bir katılık, bir soğukluk. Dişleri birbirine iyice kenetlenmişti ama dudakları hâlâ gülüm-süyordu. «Bizim moruk planı durmadan değiştiriyor. Akşam işinden dönünce tek yaptığı, bu lanet olası şeyle oynamak. Sanırım artık evdeki kocakarıyla yatmaya bile vakit ayırmıyordun»

Bu çeşit konuşmalar Colin'i utandırıyor, böyle durumlarda ne diyeceğini bilemiyordu. Kendisini Roy'dan çok daha az olgun buluyordu. Değişmek, daha iyi, daha olgun ve tecrübeli bir hale gelmek için çok uğraşıyordu ama ne yaparsa yapsın, ağır küfürleri duyduğunda bir türlü rahat edemiyor, seksle ilgili konularda konuşmayı öğrenemiyordu. Yüzüne yayılan sıcak kırmızılığı, boğazıyla dilindeki ânî kuruluğu yine engelleyemedi. Kendini aptal bir çocuk gibi hissetmekteydi.

«Lanet olası adam kendini her gece buraya kapatıyor.» Roy hâlâ o garip ve soğuk ses tonuyla konuşuyordu. «Bazen yemeğini bile burada yer. O da kaçığın teki. Tıpkı karısı gibi.»

Colin çok kitap okurdu ama psikoloji konusundaki bilgisi pek fazla değildi. Yine de, bu minyatürleri hayranlık içinde incelerken ayrıntıya verilen tutku derecesindeki önemin, temizlik ve düzene duyulan fanatik bir bağlılığın belirtisi olduğunu hissetti. Bayan Borden'ın evini bir hastanenin ameliyat odası gibi tutmak için verdiği sonsuz savaşın bir başka türüyle karşı karşıya olduğu açıkça belliydi.

Roy'un annesiyle babasının gerçekten kaçık olup olmadıklarını merak etti. Tabii ki kudurmuş gibi sağa sola saldıran raporlu delillerden değillerdi. Hastalıkları karanlık köşelerde oturup kendi kendilerine konuşacak, sinekleri yiyecek kadar ilerlememişti. Belki yalnızca **biraz** delirmişlerdi. Orta yaşlı iki kaçık olabilirlerdi. Tabii zamanla daha kötüleşecek, gittikçe biraz daha delirecek, bundan belki de on ya da on beş yıl sonra gerçekten havada uçan sinekleri yemeye başlayacaklardı. Bu ihtimali de gözönüne almak gerekirdi.

Colin eğer Roy'la ömür boyu sürececek bir arkadaşlık ge-iştirirlerse, Roy'un evine gelip gitmeyi ancak bir on yıl daha sürdürebileceğine karar verdi. Ondan sonra da Roy'la dostluğunu yine sürdürecekti, ama Bay ve Bayan 'Borden'dan kesinlikle uzak duracaktı. Tamamiyle çıldırdıkları zaman kendisine dokunabilecekleri kadar yakınlarında olmak istemiyordu. Belki ona da zorla sinek yedirmeye kalkarlar, daha da kötüsü, bir baltayla vücudunu doğramak isteyebilirlerdi.

Manyak katiller hakkında çok bilgisi vardı. Onlarla ilgili filmlerin tümünü görmüştü. **Sopık. Deli Ceket. Bebek Jane'e ne oldu?** Bu filmlerin tümünü gördüğü gibi, daha birkaç düzine benzerlerini de görmüştü. Belki yüz tane. O filmlerden çok iyi öğrendiği bir şey vardı. Sapıklar kanlı ölümlerden hoşlanırlardı. Bıçaklar, baltalar, tırmıklar, şişler kullanırlardı. Hiçbiri kansız bir ölümü tercih etmez, kurbanını yastıkla boğmaz, zehirle veya gazla öldürmezdi.

Roy konsolun önündeki taburelerden birine oturmuş, panelin başına geçmişti. «Buraya gei, Colin,» dedi. «Burası *her şeyi* en iyi görebileceğin yerdir.»

«'Bence... baban istemediğine göre bununla oynamamız doğru değil.»

«Tanrı aşkına, biraz sakinleşir misin artık?»

Colin garip bir isteksizlik, ama aynı zamanda hayranlık dolu bir zevk karışımıyla panelin önündeki ikinci tabureye oturdu.

Roy önündeki paneldeki büyükçe bir düğmeyi dikkatle çevirdi. Düğme bir reostaya bağlıydı. Garajın tepesindeki ışıklar ağır ağır ioşlaştı.

«Tıpkı tiyatro gibi,» dedi Colin.

«Hayır,» dedi Roy. «Daha çok... ben Tanrı'yım demeye benziyor.»

Colin gülerek, «Evet,» dedi. «İstedğin zaman gece ya da gündüz olmasını sağlayabiliyorsun. İpler tümüyle senin elinde.»

«Bundan çok daha fazlasını da yapabilirim.»

«Haydi, göster bana.»

«Bir dakika daha bekleyeceksin. Tümüyle karanlık olmasını istemiyorum. Gece karanlığında görmek zor oluyor. Akşamın erken saatlerine ayarlayacağım. Alacakaranlık saatlerine.»

Roy dört düğmeyle daha oynadı, minyatür dünyanın her yanında birdenbire ışıklar yandı. Bütün köy ve kasabalardaki sokak lambaları kaldırımların üzerinde minik ışık havuzları meydana getiriyordu. Evlerin pek çoğunda pencereler canlanmış, pırıl pırıl parlayan sarımsı, sıcak ışıklar davetkâr bir havaya bürünmüştü. Evlerin bazılarında; sanki ev sahipleri misafir bekliyormuş gibi, balkon lambaları ve bahçe lambaları bile yakılmıştı. Kiliselerin renkli ve desenli camlarından yayılan ışık demetleri çevrelerini aydınlatmaktaydı. Bellibaşlı kesişme noktalarındaki trafik ışıkları kırmızıyken yeşile dönüşüyor, sonra sarı oluyor, sonra yeniden kırmızıya dönüşüyordu. Köşelerin birinde minik neonlarla süslü bir sinema afişi yanıp sönmekte, bulunduğu yeri pırıl pırıl aydınlatmaktaydı.

«Müthiş!» diye bağırdı Colin.

Roy önünde uzanan ışık Marı seyrederken yüzündeki ifade ve vücudunun duruşu son derece garipti. Gözlen kısılmaktan incecek yarıklar haline gelmişti. Dudaklarını da sınıksı birbirine bastırıyordu. Omuzlarını yukarı kaldırmıştı. Gergin olduğu her halinden anlaşılıyordu.

«Bizim moruk otomobillere de bir far sistemi takmayı düşünüyor.» dedi. «O zaman otomobiller hareket ettiğinde farları da yanıp sönecek. Ayrıca nehirlerdeki suyun akmasını sağlayacak bir pompa ve drenaj sistemi kurmayı planlıyor. Hatta bir çağlayan bile yapacak galiba.»

«Baban ilginç birine benziyor.»

Roy karşılık vermedi. Gözünü kırpmadan önündeki küçük dünyaya bakıyordu.

Platformun uzakta kalan sol köşesinde dört tane tren, raylar üzerinde bulunan ve kendilerini harekete geçirecek olan ışıkların yanmasını bekliyordular. Trenlerden ikisi yük, ikisi yolcu treniydi.

Roy bir düğmeyi daha ittiğinde trenlerden biri hayata döndü. Hafifçe mırıldanmaya başladı, vagonlarındaki ışıklar titreşti.

Colin beklentiyle öne doğru eğilmişti.

Roy paneldeki düğmeleri idare ederken tren de istasyondan çıkarak yol almaya başlamıştı. En yakındaki şehre doğru yola çıktığında, demiryolunun caddelerden biriyle kesiştiği yerdeki kırmızı uyarı ışığı pırıl pırıl yanmaktaydı. Kesişme noktasındaki siyah beyaz çizgili yol engeli yukarı doğru yükselerek trenin yolunu açtı. Tren gittikçe hızlanarak kasabanın içinden geçiyor, bir yandan da gürültüyle düdüğünü çalıyordu. Hafif bir yamacı tırmandıktan sonra bir tünele girip kayboldu, dağın öbür ucunda tekrar ortaya çıktı. Durmadan hızlanarak bir köprüyü geçti, kavşak noktasını geride bıraktıktan sonra biraz daha hızlandı. Artık gerçekten hız kazanmıştı. Geniş bir virajı alırken raylara sürtünen tekerleklerden ısıklı sesleri yükseldi, şiddetli tangırtılar oldu. Daha sert bir başka virajı alırken, tren tehlikeli bir şekilde yana doğru yattı. Gittikçe daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı gidiyordu.

Colin sinirli bir sesle, «Tanrı aşkına dikkatli ol. kaza yapacaksın,» dedi.

...

«Ben de öyle yapmak istiyorum zaten.»

«O zaman baban buraya geldiğimizi anlar.»

«Anlayamaz. O konuda kaygılanma.»

Tren bir an olsun hızını kesmeden İsviçre tarzı istasyonun içinden ok gibi geçerek fırladı, bir virajı alırken korkunç bir şekilde sallandı ve felâketin eşiğine geldi. Kükreyerek bir tünele daldı. Dışarı çıktığında, önünde dümdüz uzanan bir hatta girmişti. Her geçen an biraz daha hız kazanmaktaydı.

«Trene bir şey olur, bir yeri kırılırsa, baban...»

«Hiçbir şeyi kıracak değilim. Sakin ol.»

Zemin geçitteki barikat, rayların üzerinde yavaş yavaş yükselmeye başladı.

Colin dişlerini gıcırdattı.

Tren nehrin kenarına ulaştı, yükselen barikatın altından geçti ve raydan' çıktı. Minyatür lokomotifle iki vagon ırmağa yuvarlandı, diğer vagonların hepsi fişkıran kıvılcımların

arasında rayların dışına devrildi.

«Tanrım,» dedi Colin.

Roy taburesinden aşağı kayarak kaza yerine koştu. Eğilip enkazı daha yakından inceledi.

Colin de yanına gelmişti. «Çok mu kötü?» diye sordu.

Roy karşılık vermedi. Gözlerini kısmış, minik pencerelerden trenin içini görmeye çalışıyordu.

«Ne arıyorsun?» diye sordu Colin.

«Cesetler.»

«Ne?»

«Ölü insanlar.»

Colin de gözlerini kısıp devrilen vagonlardan birine baktı. Vagonun içinde hiç kimse yoktu... yani bir tek minyatür insan bile yoktu. Colin, Roy'a dönerek, «Anlamıyorum,» dedi.

Roy gözünü tren vagonlarından ayırmaksızın, «Neyi anlamıyorsun?» diye sordu.

«Hiç ceset, göremiyorum.»

Sırayla bir vagonun diğerine geçen, hepsinin içini araştıran Roy, transtaymış gibi bir sesle, «Eğer bu tren, içi insanlarla dolu gerçek bir tren olsa ve raydan çıksaydı, yolcuların hepsi oturdukları yerlerden fırlarlardı. Başlarını pencerelere ve **tutunma** demirlerine çarpıp parçarlardı. Hepsi birbirinin üstüne düşer, *yerde karmakarışık bir yığın oluşturlardı. Her yerde kırılmış kollar, kırılmış bacaklar, parçalanmış yüzler, dökülmüş dişler, oyulmuş gözler olurdu. Hepsinin üstünü kıpkırmızı bir kan tabakası kaplardı... Bir mil uzaktan bile çığlıklarını duyabilirdin. İçlerinden bazıları da ölmüş olurdu tabii.»*

«Ne demek bu?»

«Bunun anlamı, eğer bu kaza gerçek olsaydı, vagonların içinin ne durumda olacağını hayal etmeye çalışıyorum demek.»

«Neden yapıyorsun bunu?»

«Çünkü ilgimi çekiyor.»

«İlgini çeken nedir?»

«Bu fikir.»

«Gerçek bir tren kazası fikri mi?»

«Evet.»

«Sence bu sapıklık değil mi?»

Roy sonunda gözlerini trenden ayırmıştı. Bakışları anlamsız ve buz gibiydi. «Sapıklık mı dedin?» diye sordu.

Colin rahatsız bir tavırla, «Şey...» diye açıklamaya çalıştı. «Benim demek istediğim... başka insanların acılarından zevk almak...»

«Bunun alışılmadık bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?»

Colin omuzlarını silkti. Tartışmak istemiyordu.

«Dünyanın başka yerlerinde insanlar boğa güreşlerine gidiyorlar,» diye anlattı Roy. «Açıkça itiraf etmeseler de, çoğunun içinde matadorun kanlar içinde devrilmesini görme arzusu var. Ama her seferinde boğanın acı çektiğini görüyorlar. O hayvanın acı çekişini seyretmeye bayılıyorlar. Bir sürü başka insan da aynı nedenle, korkunç kazalar görebilmek amacıyla otomobil yarışlarına gidiyor.»

Colin, «Bence bu farklı,» dedi.

Roy sırtıyordu. «Ya, öyle mi?» dedi. «Neden?»

Colin kendini zorlayarak düşündü, içgüdüsel olarak doğru olduğunu bildiği bir şeyi tarif etmek için gerekli kelimeleri bulmaya çalıştı. «Şey... bir kere matador arenaya çıkarken canının yanabileceğini bilerek çıkıyor. Ama trenle evlerine dönen insanlar... onların hiçbir şeyden haberleri yok... belâ aramıyor

onlar... *soma* birdenbire kaza oluyor... Bu çok acı ve trajik Mir olay.»

Roy güldü. «Sen ikiyüzlü kelimesinin ne anlama geldiğini bilir misin?» diye sordu.

«Elbette.»

«Colin, bunu sana söylemekten nefret ediyorum, çünkü Ben benim iyi arkadaşım. Gerçekten iyi arkadaşım. Senden bayağı hoşlanıyorum. Ama bu konuda ne yazık ki ikiyüzlülük ediyorsun. Tren kazası fikri bana ilginç geldiği için saprak olduğumu söylüyorsun. Ama sen kendin de 'bütün boş zamanını korku filmlerine giderek, televizyonda gerilim filmleri seyrederek ya da dirilen cesetlerle, yürüyen ölümlerle, kurt adamlar, vampirler ve başka korkunç yaratıklarla ilgili kitaplar okuyarak açırıyorsun.»

'«Bunun bizim konuştuğumuz olayla ne ilgisi var?»

«O hikâyelerin tümü cinayetlerle dolu!» diye bağırdı Roy. «Ölümlerle ve öldürmeyle ilgili. Konulan aşağı yukarı hep aynı. O hikâyelerdeki insanlar ısınarak, pençelenerek parçalanıyor ya da baltalarla doğranıyor. Ve sen de buna bayılıyorsun!»

Baltadan söz edildiğini duyduğunda Colin'in vücudu elinde olmadan kasıldı.

Roy ona doğru biraz daha eğildi. Soluğu Juicy Fruit çikletlerinin yapışkan kokusunu taşıyordu,

«Senden bu yüzden hoşlanıyorum, işte, Colin. İkimiz aynı türdeniz. Ortak birçok noktamız var. Bu yüzden sana takım menajerliği işini ayarlamak istedim. Böylece futbol sezonu başladığında da birlikte olabileceğiz. İkimiz de diğerlerinden daha akıllıyız. Onların yarısı kadar bile çalışmadığımız halde okuldaki en iyi notları biz alıyoruz. İkimize de zekâ testleri yaptılar, ayrı ayrı kişiler ikimize de bir dahîye yakın zekâ düzeyine sahip olduğumuzu söylediler. Bir şeye baktığımız zaman gerçekten derinlemesine bakabiliyoruz ve bizim yaşımızdaki hiçbir çocuğun, hattâ büyüklerden de çoğunun görmediği şeyleri görebiliyoruz. Biz özel kişileriz, Colin. Hem de çok özel kişileriz.»

Roy bir elini Colin'in omuzuna dayamış, gözlerini onunki-lere kenetlemişti. Sanki yalnızca ona bakmakla kalmıyor, derinliklerine iniyor, sonra da Colin'i delerek geçip gidiyordu. CoUn de başını çevirmeden ona bakmaktaydı.

«İkimiz de önemli şeylere ilgi duyuyoruz,» dedi Roy. «Acıya ve ölüme. Bunlar seninle benim ilgimizi çekiyor. Birçok kişi ölümün hayatın sonu olduğunu sanır. Ama biz gerçeğin farklı olduğunu biliyoruz, değil mi? Ölümün bir son olmadığını biliyoruz. Ölüm aslında her şeyin merkezi. Hayatın merkezi. Başka her şey onun çevresinde oluyor. Ölüm, hayattaki en önemli, en ilginç, en esrarengiz ve en heyecanlı olay.»

Colin sinirli bir tavırla boğazını temizledi. «Neden söz ettiğini anladığımdan emin değilim,» dedi.

Roy, «Eğer ölümden korkmuyorsan, hiçbir şeyden korkmazsın,» diye anlatmayı sürdürdü. «O en büyük korkuyu yenmeyi öğrendiğinde, bütün diğer küçük korkuları da yenmiş olursun, Öyle değil mi?»

«Ben... ben... öyle sanırım.»

Roy daha etkili olabilmek için sahnede kullanılan fısıltı tonuyla konuşmaya başlamıştı. Şaşılacak bir yoğunluk ve adanmışlıkla anlatıyordu. Sesi ateşli, gözleri çakmak çakmaktı. «Eğer ben ölümden korkmazsam, kimse benim canımı yakamaz. Hiç kimse. Benim morukla kocakarı bile. Dünya yüzündeki hiç kimse. Ben yaşadığım sürece asla bir şey yapamazlar bana.»

Colin ne diyeceğini bilemiyordu.

«Ölümden korkar mısın?» diye sordu Roy.

«Evet.»

«Korkmamayı öğrenmen gerekiyor.»

Colin başını salladı. Yine ağız kurumuştu. Kalbi deli gibi çarpıyor, başı hafifçe dönüyordu.

«Ölüm korkunu yenebilmek için ilk yapman gereken şeyin ne olduğunu biliyor musun?» diye sordu Roy.

«Hayır.»

«Ölümü tanıman gerekiyor.»

«Nasıl?»

Roy, «Bir şeyler öldürerek,» diye karşılık verdi.

«Böyle bir şey yapamam ben.»

«Elbette yapabilirsin.»

«Ben barışsever bir çocuğum.»

«Yüreğinin derinlerinde herkes biraz katildir.»

«Ben değilim.»

«Öylesin.»

«Sen de değilsin.»

«Ben kendimi tanıyorum,» dedi Roy. «Seni de tanıyorum.»

«Beni kendim] tanıdığımdan daha mı iyi tanıyorsun yani?»

«Evet.» Roy sırıttı.

Birbirlerine baktılar.

Garajın içi bir Mısır mezarının dibi kadar sessizdi.

Sonunda Colin, «Yani... birlikte bir kedi öldürebileceğimizi mi söylüyorsun?» diye sordu.

«Başlangıç olarak,» diye karşılık verdi Roy.

«Başlangıç mı? Sonra ne olacak?»

Roy'un Colin'in omzunu kavramış olan parmakları biraz daha sıkıştı. «Ondan sonra daha büyük bir şey öldürebileceğiz.»

Colin birdenbire neler olduğunu anlayıverdi ve rahatladı. «Neredeyse beni inandıracaktın. Bu sefer gerçekten ramak kaldı,» dedi.

«Ramak mı kaldı?»

«Ne yapmaya çalıştığını biliyorum.»

«Biliyor musun?»

«Yine beni sınıyorsun.»

«Sınıyor muyum?»

«Beni deniyorsun.» dedi Colin. «Kendimi aptal durumuna düşürüp düşürmeyeceğimi anlamaya çalışıyorsun.»

«Yanıyorsun.»

«Sana bir şey kanıtlamak için kediyi öldürmeyi kabul etsem, gülmekten yerlere yıkılacaksın.»

«Neden bir denemiyorsun?»

«Asla. Bana oyun oynadığını da, ne yapmaya çalıştığını da biliyorum.»

Roy onun omzunu bıraktı. «Bu oyun değil,» dedi.

«Beni sınamak zorunda değilsin. Bana tümüyle güvenebilirsin.»

«Ancak bir dereceye kadar,» dedi Roy.

Colin olanca dürüstlüğüyle, «Bana tümüyle güvenebilirsin,»

diye ısrar etti. «Her konuda. Tanrım, sen benim hayatım boyunca edindiğim en iyi arkadaşımın. Seni asla hayal kırıklığına uğratmam. Takım menajerliğini çok iyi başaracağımdan emin olabilirsin. Beni Koça tavsiye ettiğin için pişman olmayacağım. Buna güvenebilirsin. Bana her konuda sonuna kadar güvenebi-Jirsin. Neymiş bu büyük sır?»

«Henüz söyleyemem,» dedi Roy.

«Ne zaman söyleyeceksin?»

«Sen hazır olduğun zaman.»

«Ne zaman olacak bu?»

«Ben sana hazır olduğunu söylediğim zaman.»

«Tanrım!»

5

Colin'in annesi saat beş buçukta işten eve döndü.

Colin oturma odasında bekliyordu. Mobilyalar kahverenginin çeşitli tonlarında seçilmişti. Bütün duvarlar, çuval talidi duvar kağıdıyla kaplanmıştı. Pencereleri ahşap pancurlar örtmekteydi. Yumuşak ışıklandırma sistemi, gözleri hiç rahatsız etmeyecek şekilde kurulmuştu. İnsana huzur veren bir odaydı burası. Colin büyük kanepenin üzerine kurulmuş, en sevdiği çizgi romanlardan **Yenilmez** Hulk'un son serüvenini okumaktaydı.

Annesi odaya girdiğinde ona gülümsedi, saçlarını karıştırdı. «Günün nasıl geçti tatlım?» diye sordu.

«Fena değildi,» diye karşılık verdi Colin. Annesinin bu soruyu sorarken ayrıntıları duymak istemediğini biliyordu. Bir şey anlatacak olsa, lâfın orta yerinde annesi bir bahane bulup nasıl olsa susturacaktı onu. «Seninki nasıldı?» diye sordu çocuk.

«Canım çıktı. Hayatım, bana bir iyilik edip güze! bir votka martini hazırlar mıydın?»

«Tabii.» «Bir parça da limon suyu koy lütfen.»

«Söylemene gerek yoktu. Limon suyunu unutmazdım.»

«Unutmayacağımdan eminim.»

Colin ayağa kalkıp salona geçti. Bardaki içki şişelerinin sayısı oldukça fazlaydı. Colin sert içkilerin tadından nefret ediyor, kokusuna bile dayanamıyordu ama yine de annesinin içkisini çabucak hazırladı. Bu işi daha önce yüzlerce kere yapmış olduğu için artık profesyonel bir beceri kazanmıştı.

Oturma odasına döndüğünde annesi çikolata kahverengisi kocaman koltuğa yerleşmiş, bacaklarını altına kıvrırmıştı. Başını geriye dayalı, gözleri kapalıydı. Oğlunun geldiğini duymamıştı. Colin kapısının eşiğinde durup bir an onu inceledi.

Annesinin adı Louise'di ama herkes ona VVeezy derdi. Aslında çocuksu bir isim gibiydi ama kolej öğrencisi gibi görünen annesine çok uygundu. Üzerinde blucin ve kısa kollu mavi bir kazak vardı. İncecik, çıplak kolları güneşten yanmıştı. Saçları uzun, koyu renk ve pırl pırl, gerçekten güzel bir yüzü çevrelemekteydi. Colin annesinin güzel olduğunu birdenbire farketmişti. Belki bazıları ağzının biraz fazla geniş olduğunu söyleyebilirlerdi ama yine de... Ona bakarken otuz üç yaşın gerçekte hiç de yaşlı sayılmayacağını düşündü. Oysa annesi şimdiye kadar ona hep yaşlı görünmüştü.

Hayatında ilk defa Colin onun vücudunun bilincine varıyordu. Dolgun göğüsler, ince bir bel, yuvarlak kalçalar, uzun bacaklar. Roy haklıydı. Annesinin müthiş bir vücudu vardı.

Neden daha önce hiç dikkat etmedim acaba?

Kendi sorusunu hemen cevapladı. Tanrı aşkına, çünkü o benim kendi annem! Yüzü alev alev yanmaya başlamıştı. Cinsel sapıklık eğilimleri göstermeye başladığını düşünerek gözlerini annesinin dolgun göğüslerinden ayırmaya çalıştı.

Boğazını temizleyip ona doğru yürüdü.

Annesi gözlerini açtı, başını kaldırdı, martinisini alıp yudum-Jadı. «Mmmmm! Nefis olmuş. Tatlım, harikasin sen.»

Colin kanepeye oturdu.

Bir süre sonra annesi konuştu. «Paula'yla birlikte .bu işe girerken, iş sahibinin galerideki görevlilerden daha fazla çalışması gerekeceğini hiç düşünmemiştim,» dedi.

«Galeri bugün kalabalık mıydı?» diye sordu Colin.

«Öyle çok insan girip çıkıyordu ki. içerisi otobüs terminalinden bile kalabalıktı. Bu mevsimde ortalık meteliğe kurşun atanlarla dolu oluyor. Turistlerin çoğu gerçekte hiçbir şey satın almak niyetinde değil. Sırf Santa Leona'da tatil yaptıkları için, dükkân sahiplerinin birkaç saatini işgal etmeye hakları olduğunu sanıyorlar.»

«Ook tablo sattınız mı?» diye sordu Colin.

«Şaşıracaksın ama bugün gerçekten bayağı satış oldu. Hattâ rekor sayılabilecek bir gündü.»

«Harika.»

«Tabii bu yalnızca bir tek gün. Paula'yla bu galeriye ne kadar çok para yatırdığımızı düşünecek olursak, başlarımızı suyun üstünde tutabilmek için bunun gibi daha pek çok güne ihtiyacımız var.»

Colin'in aklına söyleyecek bir şey gelmedi.

Annesi martinisini yudumlamaktaydı. Yutkundüğünde boğazı hafifçe kasılıyordu. Çok ince ve zarif bir görünüşü vardı.

«Tatlım, bu akşam yemeğini kendin yapabilir misin?»

«Sen evde yemeyecek misin?» diye sordu Colin.

«Dükkân hâlâ çok kalabalık. Bu akşam Paula'yı yalnız bırakamam. Kendime biraz çekidüzen vermek için geldim eve. Ne kadar canım istemese de, yirmi dakika içinde o çılgın kalabalığın arasına geri dönmem gerekiyor.»

«Geçtiğimiz hafta boyunca evde yalnızca bir tek kere yemek yedin,» dedi Colin.

«Biliyorum tatlım ve bu yüzden çok üzgünüm. İkimiz için bir gelecek hazırlamaya uğraşıyorum. Seninle benim için. Bunu anlıyorsun, değil mi?»

«Sanırım anlıyorum.»

«Zor bir dünyada yaşıyoruz, bebeğim.»

«Zaten karnım aç değildi,» dedi Colin. «Galeriyi kapattıktan sonra eve dönmeni bekleyebilirim.»

«Şey, tatlım, galeri kapandıktan sonra hemen eve dönmeyeceğim. Mark Thornberg kendisiyle geç bir akşam yemeğine çıkmamı istemişti.»

«Mark Thprnberg de kim?»

«Bir sanatçı. Dün onun eserlerini içeren bir serginin açılışını yaptık. Aslında bugün yaptığımız satışların üçte biri onun eserlerinden oluşuyor. Biz onun tek temsilcisi olarak çalışmak istiyoruz, ben de onu ikna etmeye çalışıyorum.»

«Yemek için nereye götürüyor seni?»

«Galiba Küçük İtalya'ya gideceğiz.»

«Hey, orası çok güzel bir yer!» Colin kanepede öne doğru eğilmişti. «Ben de gelebilir miyim? Sizi rahatsız etmem. Hattâ beni almak için eve dönmeniz bile gerekmez. Ben bisikletimle gelir, sizi orada bulurum.»

Annesi kaşlarını çattı, gözlerini Colin'den kaçırdı. «Üzgünüm, tatlım,» dedi. «Korkarım bu yemeğe yalnızca büyükler katılabilecek. Yemek boyunca sürekli iş hakkında konuşacağız.»

«Ben aldırım.»

«Belki sen aldırılmazsın ama biz aldırırız. Hey, neden Cafe Charlie'ye gidip o çok sevdiğin kocaman hamburgerlerden ye iniyorsun? Neredeyse kaşıkla yemek gereken o ağır, muzlu sütlerden de bir tane içersin.»

Colin birdenbire patlayıp havası sönen bir balon gibi kanepede tekrar arkasına yaslanmıştı.

«Surat asma,» dedi annesi. «Surat asmak sana yakışmıyor. Küçük bebeklere benziyorsun.»

«Surat asmıyorum,» dedi Colin. «O kadar önemli değil.» «Cafe Charlie'ye mi

gideceksin?» diye üsteledi annesi.* «Herhalde oraya giderim. Evet, öyle yaparım.» Annesi martinisini bitirip çantasını aldı. «Sana biraz para vereyim,» dedi.

«Benim param var.»

«Ben yine de biraz daha vereyim. Artık başarılı bir iş kadını olduk. İstedğim zaman oğluma para verebilirim.»

Çantasından bir beş dolarlık çıkardı. Colin, «Bu çok fazla,» diyerek karşı çıktı.

«Kalaniyla çizgi roman alırsın.»

Eğilip Colin'i alnından öptü, sonra üstünü değiştirmek üzere odasına yürüdü.

Colin birkaç dakika boyunca elindeki beş dolara bakarak sessizlik içinde oturdu. Sonunda içini çekerek ayağa kalktı ve parayı cüzdanına yerleştirdi.

6

Bay ve Bayan Borden, Roy'a, Colin'le birlikte dışarda yemek yemesi için izin verdiler. İki genç Cafe Charlie'deki barlardan birinde ayaküstü yemeklerini yediler. Ortalık buram buram yağ ve soğan kokuyordu ama ikisi de bu kokudan rahatsız olmadılar. Hesabı Colin ödedi.

Yemekten s.onra Atari Salonuna gittiler. Santa Leona'daki gençlerin başlıca toplanma yerlerinden biriydi bu salon. Cuma gecesi olduğu için içerisi tıklım tıklım doluydu. Her yaştaki gençler oyun makinelerini avuç avuç bozuk paralarla dolduruyor, çeşitli renklerdeki ekranların önünde gruplar oluşturuyorlardı.

İçerdekilerin hemen hemen yarısı Roy'u tanıyordu. Ona sesleniyorlar, R.oy da onlara sesleniyordu. «Selâm, Roy!» «Selam, Pete!» «Ne haber, Roy?» «Nasıl gidiyor, Walt?» «Roy!» «Roy!» «Gelsene, Roy!» Hepsi de Roy'la oyun oynamak, maç yapmak, ona komik bir şey anlatmak ya da en azından konuşmak istiyorlardı. Arada bir o da birinin yanında durup bir iki dakika konuşuyor, şakalaşiyor ama Colin'den başka hiç kimseyle oyun oynamıyordu.

Kocaman göğüslü, uzun bacaklı, küçücük bikiniler giymiş kız resimleriyle süslü bir makinenin başına geçip iki kişilik bir maç yapmaya giriştiler. Korsanlar, uzaylılar ve canavarlarla dolu bir başka makinede oynayabilecekleri halde, bu makineyi Roy seçmişti. Colin kızarmamak için çaba harcamaktaydı.

Colin genellikle bu Atari Salonu gibi ucuz heyecan merkezlerinden nefret eder, uzak durmaya çalışırdı. Böyle yerlere daha önce de birkaç kere gelmiş, kalabalığın uğultusunu dayanılmaz bulmuştu. Her yanda bilgisayarlar, robot düşmanlara karşı elde edilen sayıları topluyor, skorları hesaplıyor, ortalık bip-bip-bip, pong-pong-pong, bomp-bompada-bomp, hup-hup-huuuuup seslerinden geçilmiyordu. Kızların mutlu çığlıkları ve gülüşmeleri, birbirlerine avaz avaz bağırarak konuşmaya" çalışanların seslerine karışmaktaydı. Colin üzerine saldıran bu aralıksız, gök gürültüsüne benzeyen uğultu yüzünden klostrofobi duygusuna kapılmaya başlardı. Kendini farklı bir dünyadan gelmiş, ilkel bir gezegende, bir grup gürültücü, barbar, düşman davranıştı, anlamsız sesler çıkaran, mide bulandırıcı yerli tarafından tuzağa kıştırılmış bir yabancı gibi hissedirdi.

Ama bu gece farklıydı. Kendini hiç de yabancı ve farklı hissetmiyordu. Çok eğleniyor, her dakikanın zevkini çıkarıyor, bunun nedenini de biliyordu. Roy'un sayesinde, artık uzaydan gelmiş, korku içindeki bir yabancı olmaktan kurtulmuştu. Artık o da bu gezegenin yerlilerinden biriydi.

Roy gür sarı saçları, mavi gözleri, gelişmiş kasları ve sessiz özgüveniyle kızları kendine çekiyordu. Kızlardan üçü... Kathy, Laurie ve Janet... elektronik aygıtın başına toplanıp onların oynadığı oyunu seyretmeye koyuldular.

Üçü de, sıradan sayılacak kızlara göre daha çarpıcı bir güzelliğe sahiptiler. Vücutları gelişmiş, güneşten yanmıştı. Seksi şortlarının ve askılı bluzlarının içinde kıpır kıpırdılar. Saçları parlıyor, California'lılara özgü ciltleri, ince uzun bacakları ve dolgun göğüsleri çevrelerindekiieri etkiliyordu.

Roy'un en çok Laurie'den hoşlandığı açıkça belliydi. Kathy ve Janet ise Colin'e geçici bir ilgiden daha fazlasını göstermekteydiler. Colin kızların kendi çekiciliğine kapılarak yaklaşmadıklarını biliyordu. Hattâ bundan emindi. Hayal görüyor değildi. Bu kızlar gibilerinin Colin tipindeki erkek çocukları beğenmeleri için önce güneşin batıdan doğması, minik bebeklerin sakallarının çıkması, dürüst bir adamın ABD Başkanlığına seçilmesi gerekirdi. Onunla flört etmelerinin tek neden} Roy'un arkadaşı olmasıydı. Belki Laurie'yi kıskanıyorlar, belki de Roy'u kıskandırmaya çalışıyorlardı. Nedeni ne olursa olsun, dikkatlerini Colin'e

yönelmiş, ona sorular sormaya başlamışlardı. Yaptığı şakalara gülüyor, bir puan kazandığında tezahürat yapıyorlardı. Şimdiye kadar bir tek kız bile değerli zamanını Colin'le birlikte harcamış değildi. Colin bu geceki özel nedenlere hiç aldırmıyor, kendisine yöneltilen ilginin tadını çıkarıyor, bu mutluluğun hiç bitmemesi için dua ediyordu. Yüzünün feci bir şekilde kızardığını, alev alev yandığını hissediyordu ama elektronik aygıtlardan yayılan garip renkli, turuncumsu ışık, yüzünün rengini gizlemekteydi.

Atari Salonuna girişlerinden kırk dakika sonra bir veda korusu içinde orayı terkettiler. «Güle güle, Roy. Kendine iyi bak, Roy görüşürüz, Roy.» Roy ise, Kathy, Laurie ve Janet de dahil olmak üzere, bir an önce onlardan kurtulmak için can atıyor gibiydi. Colin istemeyerek onu izlemek zorunda kaldı.

Dışarı çıktıklarında gecenin yumuşak havası hoşlarına gitti. Hafif hafif esen rüzgâr, belli belirsiz bir deniz kokusu taşıyordu.

Hava henüz tümüyle kararmamış, Santa Leona, sisli ve sarımtrak ışıklı bir alacakaranlığa gömülmüştü. Günün daha erken saatlerinde Borden'larm garajında, Roy'un babasının minyatür dünya için yarattığına benzer bir manzara vardı karşılarında.

Bisikletleri Atari Salonunun arkasındaki park yerinde parmaklıklara zincirlenmişti.

Eğilip zincirin kilidini açmaya koyulan Roy, «Atari Salonunu beğendin mi?» diye sordu.

«Evet.»

«Beğeneceğini tahmin etmiştim.»

«Oraya çok sık gider misin?» diye sordu CoJin.

«Hayır. Pek fazla gitmem.»

Roy ayağa kalkıp bisikletini parmaklıkların arasından kurtardı. «Hattâ kırk yılda bir giderim.»

«Herkes seni tanıyordu.»

«Ben oraya hep giden çocukları tanırım, o kadar. Kendim hep gidenlerden değilim. Elektronik oyunlardan hoşlanmam. En azından, o salondaki oyunlar fazla kolay geliyor bana.»

Colin de bisikletinin zincirini açmıştı. «Burayı sevmiyorsan niye geldik?»

«Senin hoşuna gideceğini biliyordum,» dedi Roy.

Colin kaşlarını çattı. «Ama ben seni sıkın şeyleri yapmak istemiyorum.»

Roy, «Ben sıkılmadım,» diye karşılık verdi. «İki üç oyun oynamak beni sıkmaz. Ayrıca Laurie'ye bir göz atma şansını da kaçırmak istemezdim. Küçük vücudu müthiş güzeldi, değil mi?»

«Güzeldi sanırım.»

«Sanır mısın?»

«Şey, tabii... gerçekten hoş bir vücudu var.»

«O güzei bacalarının arasında birkaç ay boyunca oturmak isterdim.»

«Bir an önce ondan uzaklaşabilmek için can atıyordun az önce.»

«Onunia konuşmaya ancak on beş dakika dayanabiliyorum. Ondan sonra konuşması beni hasta ediyor,» dedi Roy.

«O zaman birkaç ay boyunca nasıl dayanacaksın ona?»

Roy kötü kötü sırtarak, «Hiç konuşmayabiliriz,» dedi.

«Ya.»

«Kathy, Janet, Laurie... bu kızların hiçbiri doğru dürüst bir işe yaramaz.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Gösterir ama .vermezler.»

«Neyi gösterip vermezler?»

«Neyi olabilir, Colin? Tanrı aşkına! Anladığın şeyi tabii. Asla kimseye vermezler.»

«Ya.»

«Laurie benim ağzımın suyunu akıtacak davranışlarda bulunur ama elimi göğüslerine dokunduracak olsam öyle korkunç bir çığlık atar ki. tavan başımıza yıkılır.»

Colin yine kızarmaya ve terlemeye başlamıştı. «Eh, aslında daha on dört yaşında, öyle değil mi?»

«Bence yeterince büyük.»

Colin konuşmanın gidiş yönünden hiç memnun değildi. Konuyu yeniden rayına sokmaya çalıştı. «Her neyse, benim sana söylemek istediğim şey başkaydı. Bundan sonra seni sıkın hiçbir şey yapmayalım.»

Roy elini onun omzuna dayayıp hafifçe sıktı. «Bak Colin, ben senin arkadaşın mıyım, değil miyim?» diye sordu.

«Elbette arkadaşısın.»

«İyi bir arkadaş, senin hoşuna giden, ama onun o kadar hoşuna gitmeyen şeyleri yaparken de yanında olmaktan şikâyet etmeyen arkadaşdır. Seni asla yalnız bırakmaması gerekir. Yani ben her zaman yalnızca kendi hoşlandığım şeyleri yapmam, öyle değil mi? Seninle ikimizin hep aynı şeyleri yapmak isteyeceğimizi de ummak saçma olur sanırım.»

«Biz aynı şeyleri yapmaktan hoşlanıyoruz,» dedi Colin. «Aynı şeylere ilgi duyuyoruz.» Roy'un birdenbire gerçekte ne kadar farklı olduklarını anlayacağından, arkasını dönüp gideceğinden, onu bir daha hiç göremeyeceğinden korkmuştu.

«Sen korku filmlerini seviyorsun,» dedi Roy. «Bense o konularla hiç ilgilenmem.»

«Eh, belki bir tek bu yönden farklı olabiliriz..!»

«Başka bakımlardan da farklıyız. Önemli olan, ikimiz dost olduğumuza göre, senin hiç hoşuna gitmese bile, sırf benim hoşuma gittiği için benim istediğim şeyleri yapman. Tabii bu çift yönlü bir olay.»

«Hayır, öyle değil,» dedi Colin. «Senin önerdiğin her şeyi yapmaktan hoşlanıyorum ben.»

«Şimdiye kadar öyle oldu,» dedi Roy. «Ama belki bir gün gelecek, benim için önemli olan bir şeyi yapmak istemeyeceksin. Yine de dost olduğumuz için yapacaksın.»

«Böyle bir durumu hayalimde canlandıramıyorum.»

«Hele bekle,» dedi Roy. «Göreceksin. Er geç böyle bir gün gelecek, dostum.»

Atari Salonunun kırmızı neonlarla aydınlatılmış renkli afişleri Roy'un gözbebeklerinden yansıyor, onlara oldukça garip ve korkutucu bir hava veriyordu. Bu gözler Colin'e filmlerdeki vampirlerin gözlerini hatırlattı. Cam gibi, kırmızı, vahşi iki pencere. Doğaüstü ihtiyaçların defalarca tatmin edilmesinden kokuşmuş bir ruhun, cam gibi, kıpkırmızı, vahşi iki penceresi. (Gel-gelelim ki Colin, Bay Arkin'i de her görüşünde aynı duygulara kapılırdı. Oysa Bay Arkin köşedeki manav dükkânının sahibiydi ve hissedebileceği en önemli doğaüstü ihtiyaç ancak bir bardak viski olabilirdi. Zaten kıpkırmızı gözleri de, sürekli içki içen bir kişinin akşamdan kalmalığının en belirgin göstergesiydi.)

Colin, Roy'a dönerek, «Ne olursa olsun,» dedi. «Senin benim yüzümden sıkılman...»

«Sıkılmadım ki! Tanrı aşkına, biraz rahatlasana! Eğer duymak istediğin buysa, Atari Salonuna gitmeye pek aldırmiyorum. O kızlar hakkında söylediklerimi hatırlasana. Yanına gelir, biraz asılırlar. Arada bir küçük popolarını 'kazara' senin vücuduna dokundurur, ya da belki göğüslerini kazara koluna sürterler. Olup olacağı bu işte. Onlarla hiçbir zaman gerçek anlamda eğlenemezsin. Onlar için heyecanlı bir gecenin anlamı, bir park yerinin kuytu köşelerinde oturmaktan, ağaçların gölgelerinde gizli gizli öpüşmekten ibarettir.»

Aslında heyecanlı bir gecenin anlamı Colin için de aşağı yukarı aynıydı. Hattâ böyle bir gece yaşamak, ona göre yeryüzünde cenneti bulmak demektir. Ama tabii gerçeği Roy'a söylemedi.

Bisikletlerini alıp yol boyunca itmeye başladılar. Tam Roy bisikletine atlayıp pedal çevirmeye başlayacağı sırada Colin bütün cesaretini toplayarak, «Neden ben?» diye sordu. «Ne?»

«Neden benimle arkadaş olmak istedin?» «Neden seninle arkadaş olmak istemeyecek misim?» «Yani neden benim gibi bir hiçle vakit geçirmek istiyorsun?»

«Senin bir hiç olduğunu da kim söyledi?» «Ben söyledim.»

«Kendi hakkında ne biçim şeyler söylüyorsun böyle?» «Her neyse. Bir aydır bunu merak ediyorum.» «Neyi merak ediyorsun? Anlamsız konuşuyorsun.» «Benim gibi biriyle neden dost olmak istediğini merak ediyorum.»

«Ne demek istiyorsun? Seni farklı kılan ne? Yoksa cüz-zamlı falan mısın?»

Colin konuyu hiç açmamış olmayı diledi ama bir kere olan olmuştu ne yazık ki. Kendini zorlayarak devam etti. «Şey, biliyorsun işte... genelde pek popüler biri sayılmam... biliyorsun... sporda da pek başarılı değilim... aslında hiçbir konuda iyi olduğumu iddia edemem... biliyorsun işte.»

«Bana 'biliyorsun' deyip durmaktan vazgeç,» dedi Roy «Bundan nefret ediyorum. Seninle dost olmak isteşimin nedenlerinden biri konuşabilen biri olman. Buradaki çocukların çoğu bütün gün iş olsun diye konuşup dururlar, ama kullandıkları kelimeleri toplasan sayısı yirmiyi bile geçmez. Bu yirmi kelimenin arasında en fazla kullandıkları bir tanesi vardır. Ne olduğunu tahmin ettin mi? İki de bir 'biliyorsun işte' der dururlar. Oysa senin çok zengin bir kelime dağarcığın var. Az bulunan, çok hoşuna giden bir özellik.»

Colin gözlerini kırıştırdı. «Yani benimle kelime dağarcığım için mi dost olmak istiyorsun?»

«Seninle dost olmak istiyorum, çünkü sen de benim kadar akıllısın. Öbür çocukların çoğu beni sıkıyor.»

«Ama sen kasabada kiminle istersen dostluk *kurabilirsin*. Yaşıtlarının tümü sana hayran. Hatta senden birkaç yaş daha büyük çocuklarla bile arkadaş olabilirsin. Atari Salonundaki Jerin hepsi...»

«Hepsi kafasız onların.»

«Biraz ciddi ol. Kasabanın en popüler tiplerinden bazıları oradaydı bu akşam.»

«Kafasız onlar, söylüyorum sana.»

«Hepsi kafasız *değil*»

«Bana inan, Colin, inan ki hepsi öyle. Yarısi ilaçlarla ve dumanlarla leş gibi sarhoş olup kendi üstlerine başlarına kusmaktan *başka eğlence* bilmezler. Geri kalanlar da ya John Travoit: ya da Donny Osmond gibi olmaya çalışır, kendilerini bir halt sanırlar. Hepsi midemi kaldırıyor.»

«Ama onlar seni seviyorlar.»

«Beni herkes sever,» dedi Roy. «Bunu sağlamaya özen gösteririm.»

«Keşke ben de insanların beni sevmelerini sağlayabilseydim.»

«*Aslında* çok kolaydır. Yalnızca onları istediğin şekilde yönlendirmeyi bilmen gerekiyor.»

«Tamam. Nasıl yapacağım bunu?»

«Benimle yeterince uzun süre birlikte *olursan öğrenirsin*.»

Bisikletlerine atlayıp oradan hızla uzaklaşacakları yerde, yan yana yürüyor, bisikletlerini de önlerinde itiyorlardı. İkisi de *konuşmaları gereken* başka şeyler olduğunun farkındaydı.

O sırada yol kenarındaki zakkumların yanından geçmekleyletiler. Bitkinin çiçekleri gittikçe koyulaşan alacakaranlıkta fosforiuymuş gibi parlıyordu. Colin derin bir soluk alarak kokusunu içine çekti.

Zakkumun meyvesi, yeryüzünde *insanoğlunun bildiği en* öldürücü zehiri içinde taşımaktaydı. Colin eski bir filmde gördüğü manyak katilin, bir düzine kurbanını bu bitkiden çıkardığı zehirle *öldürdüğünü hatırlıyordu*. Filmin adını unutmuştu. Gördüğü filmler arasında en kötülerinden biriydi o. Sinema tarihinin en başarısız örneklerinden **Gocizillci King Kong'a Karşı** filminden bile daha beterti.

Bir blok kadar yürüdüktan sonra Colin, «Sen hiç uyuşturucu Kullandın mı?» diye sordu.

«Bir kere,» diye karşılık verdi Roy.

«Ne kullandın?»

«Esrar. Nargileyle içtim.»

«Hoşuna gitti mi?»

«Bir kere denemek bana yetti. Ya sen?»

«Ben hiç denemedim,» dedi Colin. «Uyuşturuculardan korkuyorum.»

«Niçin korktuğunu biliyor musun?»

«Çünkü *bu* yüzden özebilirsin.»

«Ölüm insanı korkutmaz.»

«*Korkutmaz* mı?»

«Pek fazla değil.»

«Ben ölümünden çok korkarım.»

«Hayır,» diye ısrar etti Roy. «Sen tıpkı benim gibisin. Uyuşturucular seni korkutuyor, çünkü onları kullandığın zaman kontrolü elden kaçıracağını *biliyorsun*. *Kendi kontrolünü* kaybetmek düşüncesi de dayanılmayacak bir şey.»

«Şey... tabii, nedenlerin biri de bu.»

Roy söyleyeceklerini birinin duymasından korkuyormuş gibi sesini alçaittı, çabuk çabuk konuşmaya başladı. Öyle acele ediyordu ki, söylediği kelimeler birbirine karışıyordu. «Her an tehlike ve *alarm* durumuna geçmeye hazır olmalısın. İfade bir başını çevirip omzunun üstünden geriye bakmaya alıştırdı kendini. Dikkatli ol. Her zaman kendini koru. Savunma kalkanını bir an olsun indireyim deme sakın. İnsanlar, kontrolün birazını bile elinden kaçırdığını hissettiklerinde, saldırmaya ve senden yararlanmaya hazır olurlar. Tanıdığın insanların tümü böyledir. Biz balta girmemiş ormanlarda yaşayan vahşi hayvanlarız. Yaşamaya devam etmek istiyorsak, savaşmaya hazır olmalıyız.» Roy başını ileri doğru uzatmış, omuzlarını kamburlaştırmış durumda bisikletini itmekteydi. Ensesindeki kaslar gerilmiş, iyice belirginleşmişti. Birinin sessizce yaklaşıp hızla başının arkasına vurmasını bekliyormuş gibi bir hali vardı. Çabucak çöken karanlığa ve ilerleyen akşam saatlerinin morumsu, tatlı ışığına rağmen birdenbire alnında ve üst dudağında belirgen ter damlacıkları, kara mücevher taneleri gibi parıldıyordu. «Hiç kimseye güvenmemelisin, hiç kimseye, anlıyor musun? Seni sevdiğinden emin olduğun biri öyle büyük bir hızla sana arkasını döner ki, şaşarsın! En iyi dostların bile seni yüzüstü bırakır. Seni sevdiğini söyleyenler en kötüleridir. Onlara çok dikkat etmeli ve hiç güvenmemelisin. Onlar en tehlikeli olanlardır.» Soluması gittikçe hızlanıyor, her geçen an daha hızlı konuşuyordu. «Seni sevdiğini söyleyenler, ellerine en küçük bir fırsat geçtiğinde seni arkandan vururlar. Seni ele geçirmek

için bir fırsat beklediklerini hiç aklından çıkarmamalısın. Sevgi numarasına asla konmamalısın. Sevgi bir yalandır. Seni savunmasız ve 'hazırlıksız yakalamanın bir yolu. Asla hazırlıksız yakalanmamalı-sın. Asla.» Vahşi bakışlarını Colin'e dikti. Gözlerinden alevler çıkıyordu.

«Benim sana ihanet edeceğimi, hakkında yalanlar söyleyeceğimi, seni annenle babana şikâyet edeceğimi falan mı sanıyorsun yoksa?»

«Böyle bir şey yapar mıydın?» diye sordu Roy.

«Tabii ki yapmazdım.»

«Bu yüzden boynun ilmiğe geçirilse ve kendini kurtarmanın tek yolu beni ele vermek olsa, yine de bana ihanet etmezdin, öyle mi?»

«Etmezdim.»

«Ya ben yasalara karşı gelsem, gerçekten büyük bir suç işlesem, polisler peşime düşse ve gelip sana sorular sorsa ne yapardın?»

«Seni ele vermezdim.»

«Umarım dediğin doğrudur.»

«Bana güvenebilirsin.»

«Umarım öyledir. Sana güvenebilmeyi gerçekten isterim.»

«Umman ve istemen gerekmiyor. Güvenebileceğini bilmelisin.»

c.Yine de dikkatli davranmalıyım.»

«Ben de sana karşı dikkatli davranmalı mıyım?»

Roy karşılık vermedi.

Colin, «Ben de sana karşı dikkatli olmalı mıyım?» diye tekrar sordu.

«Belki. Evet, belki de olmalısın. Demin bir avuç bencil ve vahşi hayvandan fazla bir şey olmadığımızı söylerken, kendimi de kastediyordum.»

Roy'un gözleri acıyı yakından tanıyan gözlerdi o an. Bakışları çok uzaklara dalmış gitmiş, geçmiş acılara dikilmiş, an-lamsızlaşmıştı. Colin başını çevirip başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

Roy'un *bu* sözleri söylemesine neyin neden olduğunu, hangi kıvılcımın ateşi böylesine parlattığını bilmiyordu ama bu konuyu sürdürmek istemediğinden emindi. Aralarında bir tartışma başlayacağından, Roy'un bir daha onu görmek istemeyeceğinden korkuyor, onunla hayatının sonuna kadar dost olarak kalmak için umutsuz bir ihtiyaç hissediyordu. Eğer bu dostluk herhangi bir nedenle sona ererse, bir daha asla Roy kadar mükemmel biriyle arkadaş olma fırsatını ele geçiremeyeceğini biliyordu. Bundan adı gibi emindi. Bu şansı elinden kaçırırsa, yeniden yalnızlığına geri dönmek zorunda kalacaktı. Artık biri tarafından kabul edilmenin, birlikte bir şeyler yapmanın, paylaşmanın ve dostluğun tadını aldıktan sonra geri dönmek yıkım olurdu. Colin buna dayanabileceğini sanmıyordu.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Kalabalık caddelerden birinde karşıdan karşıya geçtikten sonra, kaldırımın kenarında bisikletlerini iterek yürümeye devam ettiler.

Sonunda Roy'un öfkeli bir yılan benzemesine neden olan o olağanüstü gerginlik yavaş yavaş yumuşamaya başladı. Colin biraz rahatlamıştı. Roy başını kaldırdı, omuzlarını kasmaktan vazgeçerek aşağı sarkıttı, kilometrelerce koşmuş bir yarış atı gibi solumayı kesti.

Colin'in yarış atları hakkında biraz bilgisi vardı. Babası belki on kere onu yarış alanına götürmüş, orada el değiştiren paranın miktarından, bu sporun terli erkeksiliğinden etkilenmesini beklemişti. Oysa Colin atların zerafetine hayran kalmış, onlardan söz ederken tıpkı balerinlerden söz eder gibi konuşmuştu. Babası bu durumdan hiç hoşlanmamış ve bir daha da Colin'i yarışlara götürmemişti.

Colin ve Roy bir blok katlar daha yürüdüler, yeni bir köşeye girdiler, sola döndüler ve bisikletlerini bir yanı sarmaşıklarla kaplı kaldırım boyunca itmeyi sürdürdüler.

Birbirine benzeyen, pütürlü duvarlı evler yolun iki yanında, çeşit çeşit palmiyelerin gölgelerine sıralanmış, bahçelerine süs bitkileri, güller, kaktüsler dizilmişti. California'nın göz kamaştırıcı doğal güzelliğiyle zarafet kazanan çirkin evler!

Sonunda Roy konuştu. «Colin, sana demin kendisi pek fazla istemediği halde sırf arkadaş istediği için bazı şeyleri yapmak zorunda kalan kişiden söz ettiğimi hatırlıyor musun?»

«Evet. hatırlıyorum.»

«Dostluğu gerçekten sınamanın yolu budur işte. Sence de öyle değil mi?»

«Sanırım öyle.»

«Tanrı aşkına, bir kere olsun herhangi bir konuda kesin, bir fikrin olamaz mı senin? Hiçbir zaman hiçbir konuda kesin bir evet ya öa kesin bir hayır demiyorsun. Her zaman 'sanıyorsun.'»

Colin kırılmıştı. «Pekâlâ,» dedi. «Bence de dostluğu sınamak için uygun bir yol. Sana katılıyorum.»

«Peki, ya sırf eğlence olsun diye bir şey öldürmek istediğimi söylesem ve senden yardım istesem?»

«-Nasıl bir şey öldüreceksin? Yine kedi mi?» «Kediyi zaten öldürdüm.» «Evet, tabii. Bütün gazeteler yazmıştı.» «Gerçekten öldürdüm diyorum sana. Kafesin içinde. Tıpkı sana söylediğim gibi.»

«Ne yazık ki inanmıyorum.»

«Sana yalan söylemem için hiçbir neden yok.»

• «Pekâlâ, pekâlâ,» dedi Colin. «Yeniden tartışmaya başlamayalım. Bu hikâyeyi yuttuğumu farzedelim. Oltaya yakalandım ve yemi yuttum, tamam mı? Kediyi kuş kafesine kilitleyip öldürdün. Şimdi sıra hangisinde... bu sefer de köpek mi öldüreceksin?»

«Köpek öldürecek olsam bana yardım eder miydin?»

«Neden köpek öldürmek isteyesin ki?»

«Heyecanlı olabilir.»

«Tanrım!»

«Öldürmeme yardım eder miydin?»

«Köpeği nereden bulacaksın? Hayvan Sevenler Derneğinin sana rahatça işkence edesin diye getirip bir köpek vereceğini sanmıyorsun herhalde.»

«Gördüğüm ilk iti çalacağım işte,» dedi Roy.

«Bir ev köpeğini mi yani?»

«Tabii. Neden olmasın?»

«Nasıl öldüreceksin onu?»

«Vuracağım. Başını uçurup beynini dağıtacağım.»

«Ve komşular duymayacak, öyle mi?»

«Önce onu tepelere çıkaracağız.»

«Biz ona nişan alırken karşımızda uslu uslu poz verip gülümseyeceğini mi bekliyorsun?»

«Önce sıkı sıkı bağlar, sonra da kurşunları kafasına gömeriz.»

«Silahı nereden bulmayı düşünüyorsun?»

«Annene ne dersin?» diye sordu Roy.

«Annemin mutfakta oturup ruhsatsız silah sattığını filan mı sanıyorsun sen?»

«Annenin kendi tabancası yok mu?»

«Var tabii. Hem de milyonlarca. Ayrıca bir tankı, bir bazukası ve bir de nükleer füzesi var.»

«Sen soruma cevap ver.»

«Annemin tabancası olacağını nereden çıkardın?»

«Tek başına yaşayan güzel bir kadın, genellikle korunma amacıyla evinde silah bulundurur.»

«Ama annem yalnız yaşamıyor ki!» dedi Colin. «Beni unutuyorsun galiba.»

«Sapığın biri ırza tecavüz amacıyla evinize girse de anneni görse, seni ayaklarının altında ezer geçirdi.»

«Ben görüdüğümden daha sertimdir.»

«Ciddi ol. Annenin tabancası var mı, yok mu?»

Colin evde gerçekten bir tabanca bulunduğunu kabul etmek istemiyordu. İçinden bir ses, eğer yalan söylerse kendini büyük bir belâdan kurtaracağını fısıldamaktaydı. Ama sonunda, «Evet,» dedi. «Tabancası var.»

«Emin misin?»

«Eminim. Ama annemin tabancayı dolu tuttuğunu sanmıyorum. Hiç kimseyi vuramaz o. Babam tabancalara bayılır, bu yüzden de annem silahın her türünden nefret eder. Ben de öyle. Silahlardan hiç hoşlanmam. Komşunun köpeğini vurmak gibi saçma bir işe kalkışabümen için de annemin tabancasını çalacak değilim.»

«Eh, o zaman onu öldürmenin başka bir yolunu bulabiliriz belki.»

«Ne yapacağız... ısıracak mıyız hayvanı?»

Bir gece kuşu, başlarının üstündeki dalların arasında şarkı söylemeye koyuldu.

Deniz yönünden gelen esinti on dakika öncesine göre daha serindi şimdi.

Cofin bisikletini iterek yürümekten yorulmuştu ama Roy'un söylemek istediği daha başka şeyler olduğunu seziyordu. Belki de Roy alçak sesle konuşmak istiyordu. Bisikletlerine binerlerse bu imkânsız olurdu.

«Köpeği iyice bağladıktan sonra bahçe tırnağıyla öldürebiliriz.»

«Tanrım!»

«İşte bu gerçekten heyecanlı olurdu!»

«Beni hasta ediyorsun.»

«Bana yardım eder miydin?»

«Benim yardımınıza ihtiyacın yok.»

«Yardım ederek yalnızca iyi gün dostu olduğunuzu kanıtlamış olursunuz.»

Aradan oldukça uzun bir süre geçtikten sonra Coün konuştu. «Eğer senin için gerçekten o kadar önemli olduğuna inanırsam, bu işi yaparken yanında olabilirim belki. Ama önce, köpeği öldüremezsen kendin düşüp öleceğine inandırmalısın beni.»

«Orada olmak ne anlama geliyor?»

«Yani... sanırım bir kenarda durup izleyebilirim.»

«Ya senden daha fazla bir şeyler yapmanı istersem?»

«Ne gibi şeyler?»

«Ya bahçe tırmığını eline alıp köpeği birkaç kere de senin şişlemeni istersem?»

«Bazen gerçekten garipliyorsun, Roy.»

«Şişleyebilir miydin onu?» diye üsteledi Roy.

«Hayır.»

«Yapabileceğinden eminim.»

«Ben asla bir şey öldüremem.»

«Ama bir kenarda durup izleyebilirsin, öyle mi?»

«Şey... eğer gerçekten arkadaşın olduğumu kanıtlamak, için bunu yapmam gerekiyorsa... bana güvenmeni sağlayacaksa.»

Bir sokak lambasından yayılan ışığın aydınlattığı alana girmişlerdi. Roy birden durdu. Sırıtiyordu. «Her gün biraz ilerliyorsun,» dedi.

«Ne?»

«Her gün biraz daha gelişme kaydediyorsun.»

«Gelişme mi?»

«Bu soruyu dün sormuş olsaydım, köpeğin öldürülüşünü, seyretmeye bile dayanamayacağını söylerdin. Bugün ise, bir kenarda durup izleyeceğini, ama işe karışmayacağını söylüyorsun. Yarın ya da bir sonraki gün, gidip bahçe tırmığını alacağını ve lanet olası köpeği önce şişleyip sonra da kuşbaşı et gibi doğramak istediğini söyleyeceksin.»

«Hayır. Asla.»

«Aradan bir hafta geçtiğinde, öldürmenin hoşuna gittiğini sonunda kabullenmiş olacaksın.»

«Hayır. Yanılıyorsun. Bu çok aptalca bir ke-nuşma.»

«Ben haklıyım. Sen de tıpkı benim gibisin.»

«Ama sen katil değilsin ki!»

«Öyleyim.»

«Sen Roy Borden'sın.»

«Ama benim içimde bir katil yaşıyor. Henüz bilmiyorsun ama yakında öğreneceksin.»

«Senin içinde bir kedi ve köpek katili yaşamıyor.»

«Kediden daha büyük şeyler de öldürdüm ben.»

«Meselâ ne?»

«İnsanlar öldürdüm.»

«Ondan sonra da herhalde daha büyük canlıları öldürmeye başladın... meselâ filleri.»

«Fil öldürmedim. Yalnızca insan öldürdüm.»

«Sanırım fil öldürmeye kalksan, ceset sorununu çözümlenemeyen enikonu uğraştırırdı seni.»

«Sana söylüyorum... yalnızca insan öldürdüm.»

Başka bir gece kuşu, yakınlardaki bir ağacın tepesindeki yuvasında bağırımaya başlamıştı. Uzaklarda iki yalnız köpeğin birbirlerine uludukları duyuluyordu.

«Bu çok komik işte,» dedi Colin.

«Hayır, komik değil. Gerçeğin ta kendisi.»

«Yani şimdi bana insan öldürdüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?»

«Hem de iki kere.»

«Neden yüz kere değil?»

«Çünkü yalnızca iki kere de ondan?»

«Biraz sonra, aslında insan kılığına girmiş sekiz bacaklı, altı gözlü bir Marslı olduğunu söylemeye başlayacaksın.»

Roy ciddi bir tavırla, «Ben Santa Leona'da doğdum,» diye açıkladı. «Bütün hayatım boyunca da burada yaşadım. Hiç Mars'a gitmedim.»

«Roy, bu konu artık beni sıktı.»

«Bu konu için her şeyi söyleyebilirsin ama sıkıcı diyemezsin. Bu yaz sonundan önce seninle ikimiz birini öldüreceğiz.»

Colin bu sözleri kafasında tartıyormuş gibi yaptı. «Amerika Birleşik Devletleri Başkanına ne dersin?» diye sordu.

«Burada, Santa Leona'da yaşayan biri olacak. Ve ikimiz birlikte müthiş bir heyecan yaşayacağız.»

«Roy, artık vazgeçsen iyi olacak. Bu söylediklerinin bir kelimesine bile inanmıyorum ve hiçbir zaman da inanmayacağım.»

«İnanacaksın. Eninde sonunda inanacaksın.»

«Hayır. Bütün bunların bir masal, bir oyun olduğunu biliyorum. Beni bilmediğim bir nedenden ötürü bir çeşit testten geçiriyorsun. Keşke bana bütün bunları neden yaptığını söyleseydin.»

Roy hiçbir şey söylemedi.

«Eh, bence... görebildiğim kadarıyla testi geçtim,» dedi Colin. «Beni kolay kolay kandıramayacağını kanıtladım sana. Bu oyuna gelmeyeceğim ve bu aptalca masala inanmayacağım. Anlaşıldı mı?»

Roy başını sallayarak gülümsedi. Saatine göz attıktan sonra, «Hey, şimdi ne yapmak istersin?» diye sordu. «Fairmont'a gidip bir film seyretmeye ne dersin?»

Colin konunun birdenbire değişmesinden ve Roy'un tavırlarının yumuşamasından şaşırılmıştı. «Fairmont nedir?» diye sordu.

«Fairmont arabayla girilen açık hava sinemalarındandır,» dedi Roy. «Çiftlik Yolu boyunca bir hayli ilerledikten sonra dönüp tepelere tırmanırsak, Fairmont'un arkasındaki yamaca ulaşmış oluruz. Orada oturup filmi bedavaya seyredebiliriz.»

«Feki ama sesleri duyabilecek miyiz?»

«Hayır ama Fairmont'ta gösterilen bu tür filmlerin konuşmalarını duymak önemli değildir.»

«Ne biçim filmler gösteriyorlar orada... sessiz film mi?»

Roy şaşkınlık içindeydi. «Yani şimdi bana bir aydır burado yaşadığını, ama hâlâ Fairmont'un ne olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?»

«Kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyorsun, Roy.»

«Gerçekten mi bilmiyorsun?»

• «Açık hava sineması olduğunu söyledin ya!» «Fairmont'un daha önemli bir özelliği daha var,» dedi Roy. «Tanrım, seni amma da büyük bir sürpriz bekliyor!» «Ben sürprizlerden hoşlanmam.» «Haydi yürü. Gidelim.»

Roy bisikletine atlayıp pedalları çevirmeye koyulmuştu bile. Colin de onu izledi, kaldırımdan ayrılıp caddeye çıktı, bir sokak lambasından diğerine, karanlık gölgelerden ışıklı alanlara, sonra yine karanlıkların içine doğru hızla pedalları çevirdi. Bisiklete bütün gücüyle yükleniyor, bacıklarını zorluyordu.

Çiftlik Yoluna vardıklarında güneye döndüler. Kasabadan uzaklaşmaktaydılar. Artık ortalığı aydınlatacak sokak lambaları yoktu. Bisikletlerin farlarını yakmak zorunda kaldılar. Güneşin son izleri, batı ufkundaki yüksek bulutlardan tümüyle silinmek üzereydi. Gece olmuş, karanlık çökmüştü. Her iki yanlarında ağaçsız, simsiyah tepeler yükselmekte, donuk gökyüzüne karşı silüetleri iyice belirginleşmekteydi. Arada bir yanlarından bir otomobil ya da kamyon geçiyordu ama çoğunlukla ıssız yolda tek başlarına ilerliyorlardı.

Colin'in karanlıkla arası pek iyi değildi. Karanlığa karşı duyduğu çocuksu korkuyu bir türlü yenememişti. Karanlıkta tek başına kalmaktan nefret ederdi. Annesi onun bu korkusundan bıkmış usanmıştı. Babası ise Colin'in bu halini gördükçe, öfkeden deliye dönerdi. Colin hiçbir zaman uyurken ışığı söndürmezdi. Şu anda da Roy'un yakınında olmaya çalışıyor, eğer geride kalırsa başına çok korkunç şeyler geleceğini hissediyordu. Bu duygusunun önüne geçmesi imkânsızdı. Yol kenarlarındaki kopkoyu gölgelerde saklanan iğrenç, insanlık dışı bir şeyin, uzanıp kendisini orak gibi kocaman pençeleriyle yakalayacağından, bisikletin selesinden çekip canlı canlı yiyeceğinden, kemiklerini çıtır çıtır çiğneyip kanlan çevreye saçacağından korkmaya başlamıştı. Ya ö.o daha beter bir şeyden. Korku filmleriyle romanlarının sadık meraklılarındandı. Bunun nedeni, onlarda bol hareket, renkli olaylar bulduğundan değil, yetişkinlerden çoğunun ciddiye almadığı uyarıları içlerinde topladıklarına inanmadığındandı. Kurt adamlar, vampirler, zombiler, tabutlarında sa-

kin sakin yatmaya razı olmayan çürümüş cesetler ve daha yüzlerce cehennem kaçkını yaratık gerçekten vardı. Mantık açısından onların hayal ürünü olduğunu kabul ediyordu. Ama yüreğinin içinden, işin aslının başka türlü olduğunu bilmekteydi. Vardılar işte. Ölmeye razı olmayanlar. Geziniyorlardı. Bekliyorlardı. Gizli saklı. Aç. Gece kocaman, küflü bir mahzen gibiydi. Sürünerek ilerleyenlerin yuvasıydı. Gözleri, kulakları vardı gecenin. Dehşet verici, hırıltılı bir sesi vardı. İnsan dikkatle dinlerse, kuşklarını durdurup zihnini açık tutmayı başarırca, gecenin o korkunç sesini duyabiliyordu. Durmadan mezarlardan, çürüyen etlerden, şeytanlardan, hortlaklardan ve bataklık canavarlarından haber veren bir fısıltı. Ağza alınmayacak şeyler söylüyordu.

Colin kendi kendine, «Kes artık, budala,» dedi. «Niye yapıyorum bunu kendime hep? Tanrım!»

Bisikletinin üzerinde hafifçe ayağa kalkıp ağırlığını öne verdi, biraz daha hızlanmaya çalıştı. İncecik bacaklarına planca gücüyle yükleniyor, Roy'un yakınında olmak için elinden geleni yapıyordu.

Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

7

Biraz sonra çiftlik yolundan ayrılıp karanlıkta zorlukla seçilen bir patikaya saptılar. Roy öne düşmüş, yolu gösteriyordu. İlk tepeyi tırmandıklarında patika iyice daralmıştı. Çeyrek mil ilerledikten sonra dar patika kuzeye döndü, onlar batıya doğru yollarına devam ettiler. Artık kumlu toprağın ve kuru çalılarının üzerinde yol alıyorlardı.

Patikadan ayrılmalarından bir dakika kadar sonra, Roy'un bisikletinin farı söndü.

Colin hemen durdu. Yüreği kafese kapatılmış şaşkın bir tavşan gibi vahşi bir hızla çarpıyordu. «Roy? Neredesin? Ne oldu? Ne oldu, Roy?»

Roy *karanlığın içinden* çıktı, Cofin'in ön farından yayılan donuk ışık yelpazesine girdi. «Sinemayı görebilmek için daha iki tepe aşmamız gerekiyor. Buradan sonra *bisikletleri* yürütebilmek için çaba harcamaya gerek yok. Yol daha çok yokuş yukarı olacak. Bisikletleri şuraya bırakalım, geri dönerken alırız.»

«Ya birisi çalarsa?»

«Kim?»

«Ben nereden biJeyim? *Bisikletler* ça/ınırsa ne olacak?»

«Uluslararası bir bisiklet hırsızları grubu her kasabada gizli eylemlere giriyorlar, ha?»

Roy başını iki yana *salladı*. *Bezginliğini* gizlemeye çalışmıyordu. Saçma sapan şeylere tanıdığım herkesten daha çok kaygılanıyorsun.»

«Eğer *biri bisikletleri* çalarsa, eve kadar bütün yolu yürümek zorunda kalırız... beş ya da altı mil, belki daha bile fazla.»

«Tanrı aşkına, Colin, bisikletlerin burada *olduğunu bizden* başka bilen yok! Bırak çalmayı, kimse onları göremez bile.»

«Ya geri döndüğümüzde karanlıkta iyi göremez, bisikletleri bu/amazsak?»

Roy yüzünü buruşturdu. Yalnızca öğrenmiş değil, aynı zamanda şeytani bir ifadesi *vardı*. *Bir* /ışık oyunu yüzünden suratı tıpkı şeytana benziyordu. Farın solgun ışığı yüzünün yalnızca sivri ve çıkık kısımlarını aydınlatmakta, geri *kalan kısım karanlıkta* kalmaktaydı. Bu nedende yüzünün çarpılmış, insan yüzüne hiç benzemeyen bir görünüşü vardı.

Sabırsız bir sesle, «Ben burayı iyi tanırım,» dedi. «Sık sık gelirim. Bana güven. Şimdi geliyor musun artık? Film kaçırıyoruz.»

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Colin bir an durakladı, ama çok geçmeden, eğer bisikletini bırakmamakta direnirse, Roy'un kendisini orada bırakıp gideceğini anladı. Bu ıssız yerde tek başına kalmak istemiyordu. Bisikleti patikanın kenarında bırakıp farı söndürdü.

Karanlık onu bir anda yutuverdi. Birdenbire kurbağaların susmak bilmeyen vraklamalarından oluşan *binlerce* ürkütücü şarkının bilincine varmıştı. Yalnızca kurbağaların sesi miydi duyduğu? Belki de çok daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı-Jar. Geceye *ait*, ayırt edilemesi mümkün olmayan tuhaf sesler, kulakları tırmalayan bir vrakiama korosunda birleşmişti.

Korku, kesilmiş bir *gırtlaktan akarı kan* gibi *bütün* vücuduna yayılmaktaydı. Boğazındaki kaslar sıkışmıştı. Yutkunmakta güçlük çekiyordu. Roy ona bir şey söyleyecek olsa kesinlikle cevap veremezdi. İnsanın içini ürperten rüzgâra rağmen terlemeye başladı.

«Artık çocuk değilsin,» dedi kendi kendine. «Bebek gibi davranmaktan vazgeçsen iyi

olacak.»

İçinde umutsuz bir ihtiyaç hissetmekteydi. Bir anda eğilip bisikletin farını tekrar yakmak istiyordu. Ama bir yandan, karanlıktan korktuğunu Roy'un anlamasını da istemiyordu. Roy gibi olmak istiyordu o. Roy asla bir şeyden korkmazdı.

Bereket versin Colin tümüyle körleşmemişti. Bisikletin ışığı *zaten fazla güçlü olmadığından, gözlerini onsuz bir dünyaya alıştırması güç* olmadı. Ayın süt rengindeki ışığı önlerinde uzanan vadilerin üzerine düşmüştü. Roy'un biraz ilerde, rahat adımlarla, zorlanmadan tepeyi tırmanmakta olduğunu gördü.

Colin hareket etmeye çalıştı ama yerinden kıpırdayamadı. Bacaklarının her biri binlerce ton ağırlığındaydı sanki.

Bir şey tısladı.

Colin başını kaldırdı. Dinledi.

Tıslama sesi tekrar duyuldu. Bu kez daha güçlüydü. Daha yakındaydı.

Ayağının birkaç santim uzağında, çalılarının içinde bir hışırtı oldu, Colin olduğu yerde zıpladı. Çalılarının arasındaki şey yalnızca zararsız bir kurbağa *da* olabilirdi ama Colin'e harekete geçmesi için gerekli dürtüyü vermişti.

Roy'a yetişti, birkaç dakika sonra Fairmont'un tepesindeki yamaca vardılar. Yamacın yarısına gelinceye kadar indiler, sonra karanlıkta yan yana yere oturdular.

Altlarındaki arabalar burunlarını batıya çevirerek parketmişlerdi. Sinema sahnesi tam karşılarındaydı. Arkalarında ise Santa *Leona'ya giden asfalt uzanıyordu.*

Dev ekranda bir kadınla bir erkek, güneşin battığı saatte, kumsalda yürümektedirler. Oturdıkları yerde hoparlör olmadığından konuşmaları duyamıyorlardı ama Colin perdedekilerin hararetle konuştuklarını görebiliyordu. Söylenenleri dudak hareketlerinden anlayabilmenin ne hoş olacağını düşündü.

Aradan bir süre geçtikten sonra, «Bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum,» dedi. «Sesini bile duyamadığımız bir filmi seyretmek için kalkıp buralara kadar geldik.» . «Bu filmin sesini duyman gerekmiyor,» dedi Roy.

«Konuşmaları duyamazsak olayları nasıl anlayacağız?»

«Fairmont'a gelenler, parayı filmdeki olayları anlamak için vermezler. Görmek istekleri tek şey füzeler ve popolardır.»

Colin şaşkınlık içinde Roy'a baktı. «Neden söz ediyorsun sen?» diye sordu.

«Fairmont'un yeri bu iş için çok uygun. Yakınlarda hiç ev yok. Otoyoldan bakıldığında ekran görünmüyor. O yüzden de burada yumuşak porno filmler gösteriyorlar.»

«Neler gösteriyorlar?» diye sordu Colin. Anlamamıştı.

«Yumuşak porno. Bunun ne olduğunu bilmiyor musun?»

«Hayır.»

«Öğrenmen gereken çok şey var, dostum. Neyse ki sana her şeyi öğretecek iyi bir öğretmenin var. Yani ben. Bunun adı pornografidir. Yani açık saçık filmler demek istiyorum:»

«Yani... yani... insanları gerçekten o işi yaparken mi gösteriyorlar burada?»

Roy sırıttı. Gözleri ve dişleri ay ışığını yansıtıyordu. «Sert porno olsa gösterirlerdi,» dedi. «Ama burada yalnızca yumuşak sahneler gösterirler.»

«Ya,» dedi Colin. Roy'un söylediklerinden bir kelime bile anlamamıştı. Ne demek istediği hakkında hiç fikri yoktu.

«Burada yalnızca çıplak insanların o işi yapmış,gibi davrandıklarını seyredebileceğiz,» diye açıkladı Roy.

«Yani... gerçekten çıplak mı .olacaklar?»

«Tabii.»

«Tümüyle çıplak değil herhalde.»

«Tümüyle.»

«Kızlar tümüyle çıplak olmaz.»

«Asıl kızlar tümüyle çıplak,» dedi Roy. «Budalalık edeceği* ne filmi seyretsene.»

Colin görebileceği şeylerden korkarak ekrana baktı.

Kumsaldaki çift öpüşmeye başlamıştı. Erkek bir adım geri gitti, kadın gülümsedi, kendi vücudunu okşayarak erkeği kışkırttı, elini arkasına uzatarak bikinisinin üstünü tutan ipleri çözdü, yavaşça kollarından aşağı kaymasına izin verdi. Göğüsleri birdenbire ekranı doldurmuştu. İri ve dimdik göğüsleri iştah kabartıcı bir biçimde kıpırdamaktaydı. Erkek kadının göğüslerine dokundu...

«Haydi, becer onu,» dedi Roy. «Bir güzel becer onu!»

...kadının göğüslerini okşadı, parmaklarının arasına alıp sıkı. Kadın gözlerini yumdu, içini çekiyormuş gibi göründü. Erkek parmaklarını yavaşça kadının dimdik göğüs başlarında gezdirdi.

Colin hayatında hiç bu kadar utandığını hatırlamıyordu.

Roy coşkulu bir sesle, «Amma taklavat var kadında!» dedi.

Colin içinden, keşke şu anda başka bir yerde olsaydım, diye düşünüyordu. Nerede plursa olsun. İsterse yine bisiklet tepesinde, karanlıkta, tek başına olsun.

«Yaman değil mi taklavatı?» Colin bir deliğe girip saklanmak istedi. «Beğendin mi sen?» Konuşamıyordu Colin. «Emmek ister miydin onları?» Keşke sussa, diye geçirdi içinden. Beyaz perdede adam eğildi, kadının memelerini emdi. «Onların arasında boğulmak ister miydin?» Film Colin'i hem şoka sürüklüyor, hem utandırıyor ama yine de gözlerini perdeden ayıramıyordu.

«Colin? Hey, Colin!»

«Hıı?»

«Ne diyorsun?»

«Ne konuda?»

«Taklavatı konusunda.»

Perdede adamla kadın kumsalda koşuyor, üzerine uzanabilecekleri çimenlerin tarafına doğru gidiyorlardı. Kadının göğüsleri zıplıyor, savruluyordu.

«Colin? Konuşmasını mı unuttun?»

«Niye **konuşmak** istiyorsun bunları?»

«Konuşursak daha eğlenceli de ondan. Filmin sesi buradan duyulmuyor. Bu konuda onların neler dediğini duyamıyoruz.»

Perdedeki çift çimenlere uzanmıştı. Adam yine kadının göğüslerini öpüyordu.

«Bombalarını beğendin mi?»

«Tanrım, Roy!»

«Beğendin mi?»

«Herhalde.»

«Herhalde mi?»

«Şey... tabii. Güzel.»

«Hangi erkek beğenmez bunları?»

Colin cevap vermedi.

«Belki homolar beğenmez,» dedi Roy.

Colin zayıf bir sesle, «Ben beğeniyorum,» diye karşılık verdi.

«Neyi beğeniyorsun?»

«Neden söz ettiğimizi unuttun mu?»

«Senin ağzından duymak istiyorum.»

«Söyledim işte. Beğeniyorum.»

«Neyi beğeniyorsun?» diye direndi Roy.

Perdede meme başları dimdikti.

«Neyin var senin?» diye sordu Colin.

«Benîm hiçbir şeyim yok.»

«**Garipsin, Roy.**»

«Söylemeye korkan sensin.»

«Neyi?»

«Ne denir onlara?»

«**Tanım!**»

«Ne denir?»

«Pekâlâ, tamam. Susturacağım seni. Söyleyeceğim.»

«Söyle öyleyse.»

«Taklavatını beğendim,» dedi Colin. «Tamam mı? Memnun musun şimdi?»

Deliler gibi kızarıyordu Colin. Ortalığın karanlık olmasına sevindi.

«Başka adını söyle,» dedi Roy.

Hıı?

«Taklavattan başka bir şey de.»

«Rahat bıraksana beni!»

Perdede göğüsler salyadan ıslanmıştı.

Roy onun kolunu kavrayıp sıktı, biraz acıttı. «Başka adıl»

«Sen söyle. Bütün kelimeleri biliyor gibisin.»

«Senin de öğrenmen gerek.»

«Pis kelimeler söylemenin nesi bu kadar çekici?»

«Acaba neden korkuyor küçük Colin? Annesi duyar da ağzını sabunla yıkar diye mi korkuyor?»

«Saçmalama,» dedi Colin. Gururunu koruma savaşı veriyordu.

«Annenden korkmuyorsan bir başka kelime söyle. Perdeye bak, neyi beğendiğini söyle.»

Colin öksürüp boğazını temizledi. «Şey... göğüslerini beğendim.»

«Göğüsler mi? Tanım, Coün! Göğüs dediğin tavukta olur.»

«Eh, kadınlarınkine de öyle denir,» diye savunmaya geçti Colin.

«Belki doktorlar öyle der.»

«Herkes öyle der.»

Roy, Colin'in kolunu biraz daha sıktı, tırnaklarını tenine *bastırdı*.

«Allah kahretsin, bırak artık!» dedi Colin. «Canımı yakıyorsun.»

Çekilmek istedi ama kendini kurtaramadı. Roy çok güçlüydü.

Buzlu ay ışığında suratı belli belirsizdi Roy'un. Ama Colin görebildiği *kadarını da* hiç beğenmedi. Gözleri iri iri açılmış, delici bakışlarla bakıyor, sanki tutuşuyordu. O gözlerden fıskıran ateşin sıcaklığını hissediyormuş gibi oldu. Roy'un dudakları gerilmiş, ağzı sırtır gibi bir ifadeye bürünmüştü. Sanki köpek gibi hırlayacaktı.

O gözlerde çok garip bir şey vardı. Ürkütücü, güçlü ve tanımlanamaz bir şey. Ama ses tonundaki yoğunluktan Colin bu garip konuşmanın onun gözünde büyük önem taşıdığını hissetti. Colin'e takılıyor değildi Roy. Meydan okuyordu. Bir

irade savaşıydı bu. Colin'in anlayamadığı bir biçimde, bu savaşın sonucu onların beraberliklerinin geleceğini belirleyecekti. Aynı zamanda, nedenini bilmediği halde, bu çatışmayı kazanamazsa sonradan çok pişman olacağını da hissediyordu.

Rey biraz daha sıktı.

«Ahhhhh!» dedi Colin. «Tanrım! Lütfen bırak.»

«Başka adını söyle bana.»

«Ne yararı var?»

«Başka adını söyle.»

«Roy, canımı yakıyorsun.»

«Başka adını söyle, hemen bırakayım.»

«Seni arkadaşım sanıyordum.»

«Olup olacak en iyi arkadaşın benim.»

«Arkadaşım olsan canımı yakmazdın.» Colin bunu sıkılı dişlerinin arasından söylüyordu.

«Arkadaşım olsan o kelimeyi söylerdin. Neyin eksilir söylersen?»

«Söylemezsem senin neyin eksilir?»

«Bana güvenebilirsin demiştin. Ne istersen yaparım demiştin. Arkadaş olarak. Oysa benimle şu boktan filmi bile konuşmuyorsun.»

. «Tamam, tamam,» dedi Colin. Kendini birazcık suçlu hissetmeye başlamıştı. Roy'uri ondan istediği şey gerçekten de pek ufacık bir şeydi.

«Meme de bana.»

«Meme,» dedi Colin boğuk bir sesle.

«Bomba de.»

«Bomba.»

«Memelerini beğendim de.»

«Memelerini beğendim.»

Roy onun kolunu bıraktı. «İşte... o kadar mı zordu?»

Colin yavaşça kolunu ovalamaya başladı.

«Hey,» dedi Roy. «O memeleri kulaklık diye takmak istemez miydin?»

«Çok hoyratsın.»

Roy güldü. «Teşekkür ederim.»

«Galiba kan çıkardın.»

«Mdhallebi çocuğu olma. Azıcık sıktım. Vay canına! Perdeye bak!»

Adam kızın bikinisinin altını çıkarmıştı. Çıplak kalçalarını okşuyordu. Yanık oyluklar yanında kalçalar öyle beyaz duruyordu ki, cevizin iç kabuğu soyulmuş kısmını andırıyordu.

Roy, «Şundan beş kilosunu kahvaltı diye yiyebilirim,» dedi.

Perdedeki adam da çıplaktı. Sırtüstü yattı, kız onun üzerine ata biner gibi çıktı. «Bize asıl iyi kısmını göstermezler,» dedi Roy. «Hele Fairmont sinemasında. Olurken göstermezler.»

Kamera kızın zıplayan göğüslerine, güzel yüzüne odaklandı. Yüzü sahte bir zevkle kasılmıştı.

«Seni sertleştiriyor mu bu?» diye sordu Roy.

«Hıı?»

«Kalkıyor mu diyorum.»

«Cok garipsin.»

«O kelimedenden de mi korkuyorsun?»

«Hiçbir kelimedenden korktuğum yok.»

«Söyle öyleyse.»

«Tanrım.»

«Kalkmak.»

«Kalktı mı seninki?»

Colin utancından neredeyse kusacaktı.

«Kalktı mı, sevgili arkadaşım?»

«Evet.»

«Ne denir ona, biliyor musun?»

«Marvin denir.»

Roy güldü. «İşte bu komik. Hem de çabucacık söyledin. Hoşuma gitti.»

Roy'un takdiri avuttu onu. Colin'in korkusu biraz diner gibi oldu.

«Ne denir, biliyor musun?» diye sordu Roy.

«Penis.»

«Bu da göğüs kadar berbat bir kelime.»

Colin bir şey söylemedi.

«Kamış de.»

Colin söyledi.

«Aferin,» dedi Roy. «Mükemmel. Bu film bitene kadar kelimelerin hepsini öğreneceksin, söylerken rahatlayacaksın. Benim gibi, Yanımdan ayırmazsan seni iyi yetiştiririm, arkadaş. Hey, bak... bak ne yapıyor kadına şimdi! Bak, Colin! Ne heyecanlı! Bök!»

Colin kendini kaykaya binmiş, tepeden aşağı kontrolsüz ini-yormuş gibi 'hissediyordu. Ama baktı yine de.

8

Santa Leona'ya on buçukta vardılar, Broadway'deki bir benzincide durdular. Benzinci gecenin bu ilerleyen saatinde çoktan kapanmıştı. Etraftaki tek ışık gazoz makinesinden yayılmaktaydı.

Roy elini cebine sokup bozuk para aradı. «Ne istiyorsun?» diye sordu. «Ben ismarlıyorum.»

«Bende para var,» dedi Colin.

«Sen akşam yemeğini ismarladın ya!»

«Eh... pekâlâ. Ben greyfruit suyu istiyorum.»

Bir süre sessizlik içinde içeceklerini yudumladılar.

Sonunda Roy, «Bu gece harika bir gece değil mi?» diye sordu.

«Evet.»

«Eğleniyor musun?»

«Tabii.»

«Ben hayatımdan çok memnunum ve çok iyi vakit geçiriyorum. Neden, biliyor musun?»

«Neden?»

«Çünkü sen buradasın.»

«Tabii,» dedi Colin kendini küçümseyen bir tavırla. «Ben gittiğim her yere eğlenceyi de birlikte götürürüm. Benim olmadığım partiler hiçbir şeye benzemez.»

«Ben dalga geçmiyorum,» dedi Roy. «Kimse senden daha iyi arkadaş bulamaz.»

Bu kez Colin'in yüzüne yayılan kızarıklık hem utançtan, hem de birdenbire hissettiği gururdandı.

«Hattâ tek arkadaşım sensin diyebilirim,» dedi Roy. «Yani gerçek anlamda ihtiyaç duyduğum tek arkadaşım.»

«Yüzlerce başka arkadaşın var.»

«Onlar yalnızca tanıdıklarım. Tanıdıklarla gerçek arkadaşlar arasında büyük bir fark var. Sen bu kasabaya taşımncaya kadar gerçek anlamda arkadaşım yoktu benim.»

Colin, Roy'un doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildi. Kendisiyle dalga geçiyor olabilirdi. Hayatı boyunca bir kere olsun, kimseden Roy'un biraz önce söylediklerini duymuş değildi. Bu yüzden de şu anda Roy'un doğru söyleyip söylemediğini anlayacak tecrübesi olmadığını hissediyordu.

Roy elindeki yarılanmış kola şişesini bıraktı, cebinden çakısını çıkardı. «Sanırım bunun zamanı geldi artık,» dedi.

«Neyin zamanı?»

Gazoz makinesinin yumuşak ışığında duran Roy çakısını açtı, bıçağın sivri ucunu ovucunun etli kısmına dayadı, derisini yarıp kan çıkarmaya yetecek bir güçle bastırdı. Avucunda kızıl renkli, inciyi hatırlatan iri bir kan damlası belirmişti. Küçük yarayı parmaklarının arasında sıktı, yaranın ağzında biriken kanlar ince bir çizgi halinde bileğine doğru aktı.

Colin dehşete kapılmıştı. «Neden yaptın bunu?» diye bağırdı.

«Elini uzat.»

«Çıldırдың mı sen?»

«Kızılderililer gibi yapacağız.»

«Neyi Kızılderililer gibi yapacağız?»

«Kan kardeşi olacağız.»

«Biz zaten arkadaşız.»

«Kan kardeşi olmamız çok daha iyi bir şey.»

«Öyle mi? Neden?»

«Kanlarımız birbirine karıştığında bir tek insan gibi olacağız. Gelecekte benim edineceğim dostlar, otomatik olarak senin de dostların olacak. Tabii senin dostların da benim dostum olacak. İkimiz hep birlikte olacağız, hiç ayrılmayacağız. Birimizin düşmanı, diğerinin de düşmanı olacak. Böylece herkesten iki kat güçlü ve iki kat akıllı olacağız. Hiçbir zaman tek başımıza savaşmayacağız. Şu lanet olası dünyaya sen ve ben birlikte karşı koyacağız. Dünya da kendini koliaşa iyi eder.»

«Bütün bunlar kanlı bir ei sıkışma sonucu mu gerçekleşecek?» diye sordu Colin.

«Burada önemli olan, kanın neyi simgelediği. Dostluğu, sevgiyi ve güveni simgeliyor.»

Colin, Roy'un bileğine ve eline boydan boya yayılan kızıl çizgiden gözlerini ayıramıyordu.

«Bana elini uzat,» dedi Roy.

Roy'la kan kardeşi olma fikri Colin'i heyecanlandırmıştı ama yine de biraz çekiniyordu.

«O bıçak pek temiz değil „galiba,» dedi.

«Yeterince temiz.»

«Kesik mikrop kaparsa tüm kanın zehirlenebilir.»

«Eğer öyle bir ihtimal olsa, ilk önce kendi elimi keser imiydim?»

Colin durakladı.

«Tanrı aşkına,» diye söylendi Roy. «Bıçağın açacağı delik iğne deliğinden büyük olmayacak. Haydi artık, elini uzat.»

Colin isteksiz bir tavırla sağ elini uzattı. Avucunu yukarı çevirmişti. Tüm vücudu titriyordu.

Roy onun elini sıkıca tuttu, bıçağın sivri ucunu avucuna dayadı.

«Yalnızca bir an acıyacak,» diyerek güven vermeye çalıştı.

Colin konuşacak olursa sesinin fena halde titreyeceğini biliyordu. Ağzını açmaya cesaret edemedi.

Duyduğu acı ânı ve keskindi ama fazla uzun sürmedi. Colin bağırılmamaya kararlı olduğu için dudağını ısırды. Roy kendi kanlı elini Colin'in avucuna kaydırды, parmaklarını kavradı.

Colin de olanca gücüyle onun elini sıktı. Birbirlerinin elini sıkarken avuçlarındaki ıslak kanlar birleşti, belli belirsiz, yapışkan bir ses duyular.

Terkedilmiş benzin istasyonunda, serin gece havasında, çevreye yayılan benzin kokuları içinde dikilip birbirlerinin gözlerine baktılar, aynı solukları paylaştılar. İkisi de kendini güçlü, vahşi ve çok öze! hissetmekteydi.

«Kardeşim,» dedi Roy.

«Kardeşim.»

«Sonsuza kadar.»

«Sonsuza kadar.»

Colin bütün dikkatini avucundaki deliğe topladı, Roy'un kanının kendi damarlarında akan kana ilk karıştığı ânı hissetmeye çalıştı.

Garip tören sona erdikten sonra Roy yapış yapış olmuş elini blucinine sildi, yarım bıraktığı kolasını aldı. «Şimdi ne yapmak istersin?» diye sordu.

«Saat on biri geçti,» dedi Colin.

«Bir saat sonra birdenbire balkabağına mı dönüşeceksin?»

«Artık eve gitsem iyi olacak.»

«Daha erken.»

«Annem eve dönüp beni bulamazsa meraklanır.»

«Bana söylediklerinden anladığım kadarıyla, annen çocuğu için meraklanacak bir anneye benzemiyor pek.»

«Başımı derde sokmak istemiyorum.»

«Yine o Thornberg denen adamla yemeğe gittiğini söylemiştin galiba.»

«Saat dokuz civarında gitti,» dedi Colin. «Birazdan döner eve.»

«Tanrım, ne kadar da safsın.»

Colin bezgin bir tavırla ona baktı. «Bu ne anlama geliyor?» diye sordu.

«Daha saatlerce eve dönmez.»

«Nereden biliyorsun?»

«Şu sıralarda sanırım yemeklerini yemiş, konyaklarını içmişlerdir,» dedi Roy. «Ve Thornberg denen adam senin fıstığı yatağa atmak üzeredir.»

Colin bu sözlerden rahatsız olarak, «Sen ne dediğinin farkında değilsin,» dedi. Birdenbire, annesinin dışarı çıkmadan önce nasıl görüldüğünü hatırlamıştı. Weezy vücuduna yapışan, yakası iyice açık bir elbise giymişti. Taptaze, genç ve güzeldi.

Roy ona bakıp göz kırptı. «Sen annenin hâlâ bakire olduğunu mu sanıyorsun yoksa?»

«Tabii ki hayır.»

«Birdenbire rahibe filan mı oldu?»

«Tanrım!»

«Artık gerçeği görmeye başlasan iyi olur, dostum. Annen de herkes gibi yapıyor bu işi.»

«Bu konuda konuşmanı istemiyorum.»

«Keşke ben de onu becerebilseydim.»

«Kes artık!»

«Amma da alingan bebeksin.»

«Biz kan kardeş miyiz, değil miyiz?» diye sordu Colin.

Roy kolasının son yudumunu da bir dikişte içti. Meraklı bir sesle, «Bunun ne ilgisi var?» dedi.

«Eğer benim kan kardeşimsen, anneme tıpkı kendi annen-miş gibi saygı göstermelisin.»

Roy elindeki boş şişeyi gazoz makinesinin yanındaki raflara bıraktı. Boğazını temizleyip kaldırımın üstüne tükürdü. «Kah retsin, ben kendi anneme bile saygı duymam,» dedi.

«Kahpe Gerçek bir kahpe o. Ayrıca senin de annene saygı duymadığın biliyorum. O zaman neden benden ona bir çeşit tanrıçaymı gibi davranmamı bekliyorsun?»

«Benim anneme saygı duymadığımı da kim söyledi?»

«Ben söyledim.»

«Sen insanların kafalarından geçenleri okuyabildiğini fila mı sanıyorsun?»

«Bana hep annenin senden çok kendi arkadaşlarıyla vaki geçirdiğini söylemez miydin? Ona ihtiyacın olduğunda hiç ya nında buldun mu?»

Colin zayıf bir sesle, «Herkesin arkadaşları vardır,» dedi.

«Benimle karşılaşmadan önce senin arkadaşın var mıydı?»

Colin omuzlarını silkti. «Hep sevdiğim uğraşlarım vardı,» dedi.

«Bana sizinkiler evliyken, annenin ayda bir kere babanı terkettiğini söylememiş miydin?»

«O kadar da sık değildi.»

«Öylesine çekip gittiğini, bazan bir hafta ya da daha uzun süre geri dönmediğini anlatmamış mıydın?»

«Çünkü babam onu dövüyordu,» dedi Colin. «Annem de kaçmak zorunda kalıyordu.»

«Peki, kaçarken seni de yanında götürüyor muydu?»

«Genellikle hayır.»

«Seni onunla birlikte bırakıyordu, ha?»

«Tanrı aşkına., o benim babam ne de olsa.»

«Bana tehlikeli bir baba gibi geldi,» dedi Roy.

«Hiç bana dokunmazdı. Yalnızca onu döverdi.»

«Senin de canını yakabilirdi.»

«Ama yakmadı.»

«Annen seni onunla bırakıp giderken arkasından neler olacağını, babanın sana neler yapabileceğini bilmeliydi.»

«Sonuçta hiçbir şey yapmadı. Önemli olan bu.»

«Şimdi de tüm zamanını sanat galerisine veriyor,» dedi Röy. «Her gün ve hemen

hemen her aece çalışıyor.»

«İkimiz için bir gelecek hazırlıyor.»

Roy yüzünü buruşturdu. «Bahane olarak bunu mu ileri sürüyor?» diye sordu, «Sana böyle mi söylüyor?»

«Bence doğruyu söylüyor.»

«Ne kadar da dokunaklı! Demek ikiniz için bir gelecek hazırlıyor. Zavallı, çalışkan Vveezy Jacobs. Kalbim parça parça oluyor, Colin. Gerçekten. Kahretsin! Her Aliahın gecesi, lanet olası Thornberg gibi biriyle çıkıyor...»

«Onunla iş için çıkıyor.»

«Ve hâlâ sana ayıracak bir dakika zamanı yok.»

«Ne olmuş yoksa?»

«Eve dönmek için telaş etmene gerek yok,» dedi Roy. «Kimse senin evde olup olmadığına aldırmıyor. Onlar senin farkında bile değiller. O yüzden, biz eğlenmemize bakalım.»

Colin de elindeki boş şişeyi rafa bıraktı. «Ne yapacağız?» diye sordu.

«Bir düşünelim... buldum. Kingman'ların evine gidiyoruz.

Sayılacaksın oraya. Daha önce hiç gitmiş miydin?»

«Kingman'lann evi nedir?» diye sordu Coün.

«Kasabadaki en eski evlerden biridir.»

«Tarihî yapılara pek ilgi duymam.»

«Kingman'lann evi, Atmaca Yolu'nun sonundaki o kocaman evdir.»

«Tepenin üstündeki korkunç ev mi yoksa?»

«Evet. Yirmi yıldan beri kimse oturmuyor orada.»

«Terkedilmiş bir evin nesini ilginç buluyorsun?»

Roy öne doğru eğildi, manyak gibi kıkırdadı. Yüzünü çirkin; bir şekilde buruşturdu, gözlerini devirdi, garip bir sesle fısıldadı. «O evde hayaletler dolaşır.»

«Şaka mı ediyorsun?»

«Hayır, çok ciddiğim. O evin hayaletli bir ev olduğunu söylerler.»

«Kim söylüyor bunu?»

«Herkes.» Roy gözlerini tekrar devirerek Boris Karloffı taklit etmeye çalıştı. «İnsanlar Kingman'lann evinde çok garip şeyler görmüşler.»

«Ne gibi?»

Roy sesini Karloff'un sesine benzeterek, «Şimdi olmaz.s dedi. «Oraya vardığımızda sana her şeyi anlatırım.»

Roy bisikletini dayadığı duvardan alırken Coün, «Hey, bekle bir dakika,» diye seslendi. «Galiba sen gerçekten ciddisin. O evde hakikaten hayaletler mi var?»

«Bence bu biraz da böyle şeylere inanıp inanmadığım bağlı.»

«İnsanlar orada hayaletler mi görmüşler?»

«Kingman ailesi öldüğünden beri o evde her türlü çılgın sesi duyduklarını ve çılgın şeyleri gördüklerini söylerler.»

«Kingman ailesi ölmüş mü?»

«Öldürüldüler.»

«Bütün aile mi?»

«Yedisi birden.»

«Ne zaman oldu bu olay?»

«Yirmi yıl önce.»

«Kim yaptı?»

«Babalan.»

«Yani Bay Kingman mı?»

«Bir gece çıldırmış ve bütün ailesini uyurlarken doğramış.»

Colin zorlukla yutkundu. «Doğramış mı?»

«Baltayla.»

İşte yine baltalar! diye düşündü Colin.

Bir an için midesi vücudundan ayrılır gibi oldu. Hâlâ yeril yerindeydi ama birdenbire bir varlık kazanmış, kendi isteği doğrultusunda hareket etmeye başlamıştı. Öne, arkaya, yukarı aşağı kayıp duruyor, kıvrılıp bükülüyor, sanki vücudundan dışarı çıkmaya çalışıyordu.

«Oraya vardığımızda sana her şeyi anlatacağım,» dedi Roy. «Haydi, gel.»

Colin sinirli bir sesle, «Bir dakika,» dedi. Zaman kazanmaya çalışıyordu. «Gözlük camlarım kirlenmiş.»

Gözlüğünü eline aldı, cebinden çıkardığı mendiliyle **kalın** camları büyük bir dikkatle temizlemeye girişti. Roy'u hâlâ seçebiliyordu ama beş adımdan daha uzaktaki her şey bulanıklaş-mıştı.

«Çabuk ol, Colin.»

«Belki de yarına kadar beklesek daha iyi olur.»
«Lanet olası gözlüğünü temizlemen o kadar uzun mu sürecektir?»
«Yani gün ışığında Kingman'ların evini daha iyi inceleyebiliriz demek istiyorum.»
«Bence hayaleti bir evi gece görmek daha eğlenceli olur.»
«Ama geceleyin fazla bir şey göremezsin ki!»

Roy birkaç saniye boyunca sessizce ona baktı. Sonunda, «Korkuyor musun?» diye sordu.

«Neden korkuyor muyum?»

«Hayaletlerden.»

«Tabii ki hayır!»

«Bana korkuyorsun gibi geldi.»

«Şey... aslına bakarsan, böyle bir yere gece yarısı gitmek biraz aptalca geliyor bana. Ne demek istediğimi anlıyorsun...»

«Hayır, hiç anlamıyorum.»

«Ben hayaletlerden söz etmiyorum. Gece yansı böylesine bakımsız ve eski bir evi keşfetmeye kalkarsak, en azından ikimizden birinin başı kesinlikle derde girer. Karanlıkta düşebiliriz, yeterince iyi göremeyebiliriz...»

«Sen gerçekten korkuyorsun.»

«Uff, hem de naşı il!»

«Öyleyse korkmadığını kanıtla.»

«Neden kanıtlayacak mışım?»

«Kan kardeşinin seni korkak sanmasını mı istiyorsun?»

Colin sustu. Olduğu yerde kıpırdandı.

«Haydi yürü!» dedi Roy.

Bisikletine atladı, boş benzin istasyonundan asfalta doğru pedal çevirdi, Broadway yönüne döndü. Arkasına bakmıyordu.

Colin gazoz makinesinin yanında durdu. Tek başına! Tek başına kalmayı sevmiyordu. Özellikle geceleri.

Roy bir blok ilerleydi. Hızla pedal çeviriyordu.

Colin, «Lanet olsun!» diyerek seslendi. «Beni bekle!» Telaşla bisikletine bindi.

Tepelerinde heyûlâ gibi yükselen köhne eve doğru yürürken bisikletlerini yanlarında sürüklüyorlardı. Yolun son kısmı oldukça dikti. Attığı her adımda, Colin'in hissettiği ürküntü biraz daha artmaktaydı.

Gerçekten de hayaletli bir eve benziyor, diye düşündü.

Kingman'ların konağı, Santa Leona kasabasının sınırları içindeydi ama diğer evlerden oldukça uzaktaydı. Kasaba sakinleri sanki evlerini konağın yakınında kurmaya korkmuşlardı. Konak yüksek bir yamacın tepesine kurulmuştu. Yaklaşık bin dönümlük bir alana hakimdi. Bir zamanlar bu alanın yarısını birbirinden bakımlı bahçeler ve parklar oluştururdu. Uzun süreden beri o bahçeleri yabanî otlar bürümüşü. Atmaca Yolu'nun kuzeye ayrılan kolu, Kingman'ların arazisinin önünde son buluyordu. Yolun sonlarında sokak lambası bulunmadığından, eski konak ve otların bürüdüğü geniş arazi kapkara gölgeler içinde kalıyor, yalnızca mehtap kendini gösterdiğinde bir parça aydınlanıyordu. Yamacın ait kısmında, yolun iki yanında California tarzı, modern çiftlik evleri inşa edilmişti. Eğimin arttığı noktalarda evler yamaca sıkı sıkı tutunuyor, şaşılacak bir sabırla ça-murden kaynaklanan bir toprak kayması olayını ya da San Andreas Fayındaki yeni bir sarsıntı dalgasını bekliyorlardı. Yamacın üst yarısını Kingman konağı tek başına kaplamaktaydı. Konak çok daha korkunç bir şeyi bekler gibiydi. Depremden çok daha tüyler ürpertici bir şeyi!

Evin cephesi, daha aşağılarda kalan kasabaya ve denize dönüktü. Gece karanlığında ne kasaba, ne de deniz görünüyor, denizin olması gereken yerde uçsuz bucaksız, simsiyah bir boşluk uzanıyordu. Ev koskocaman, köhne bir enkazdı. Aslında Viktorya stilinde yapılmıştı. Pek fazla süslü bacaları, gereğinden çok oymaları, saçaklarının çevresinde desenleri, pencereleri çevreleyen süsleri vardı. Tam tipik bir Viktorya evinin gerektireceği gibi. Fırtına damdan kiremitleri sokmuştu. Saçak süslerinin bir kısmı kopmuş, yerinde sallanıyordu. Bir kısmı ise büsbütün kaybolmuştu. Pencerelerin bazılarında pancurlar tam da yok olmamıştı. Tek menteşenin ucunda,

eğri durumda sallanıyorlardı. Evin beyaz boyasının yerinde çoktan beri yeller esmekteydi. Tahtalar gümüş rengini andıran bir griye dönüşmüş, güneşin ve ardı kesilmez deniz rüzgârlarının etkisiyle solmuş, sulardan leke leke olmuştu. Ön balkona çıkan basamaklar hep öküktü. Merdiven parmaklığında da yer yer boşluklar oluşmuştu.

Pencerelerin bazılarında tahtalar rastgele çakılmış, bazıları da korumasız bırakılmıştı. Birkaç tanesinde kırık camların sivri uçları karanlığı ısırarak sivri dişleri andırıyordu. Ama bütün bu köhne haline rağmen, Kingman'ların konağında genelde bir harabe havası yoktu. Bir zamanlar soyluların oturduğu, şimdi bakımsız kalmış nice ev gibi, insanın yüreğinde hüznü uyandırmıyordu. Her nasılsa canlıydı bu ev. Hattâ insanı korkutacak kadar canlıydı. Eğer bir eve insanca duygular yakıştırılabilirse, bu ev için ancak öfkeli denebilirdi. Çok öfkeli. Kudurmuş.

Bisikletlerini giriş kapısında parkettiler. Upuzun, paslanmış demir parmaklıkların ortasında, etrafa ışık saçarak gibi bir güneş deseni vardı.

«Bayağı korkunç görünüyor, değil mi?» dedi Roy.

«Öyle.»

«Haydi gidelim.»

«İçeri mi gireceğiz?»

«Tabii.»

«Ei fenerimiz yok.»

«Eh, en azından balkona çıkabiliriz.»

Colin titrek bir sesle, «Neden çıkacağız ki?» dedi.

«Pencerelerden içeri bakarım.»

Rey parmaklıklı kapıyı itti, yer yer .otlarla kaplı, taş döşeli bahçe yolundan eve doğru yürüdü.

Colin onun peşinden birkaç adım ilerledi, sonra olduğu yerde durup, «Roy, bir saniye bekleşene,» diye seslendi.

Roy arkasına döndü, «Ne oldu?» diye sordu.

«Daha önce buraya geldin mi hiç?»

«Elbette.»

«Evin içine de girdin mi?»

«Yalnızca bir kere.»

«Hiç hayalete rastladın mı?»

«Yok canım. Ben öyle şeylere inanmam.»

«Ama insanların burada hayaletler gördüğünü söyledin.»

«Onlar başkaları. Ben değilim.»

«Bu evin hayaletli olduğunu sen de söyledin.»

«Ben sana, başkalarının bu ev için hayaletli dediklerini söyledim. Bence hepsi atıyorlar. Ama yine de senin buradan hoşlanacağını biliyordum. Korku filmlerini ne kadar çok sevdiğini bildiğim için tahmin ettim.»

Roy tekrar patika boyunca yürümeye başlamıştı.

Birkaç adım attıktan sonra Colin yine, «Bekle,» diye seslendi.

Roy başını çevirip sırtıttı. «Korkuyor musun?»

«Hayır.»

«Ne var öyleyse?»

«Yalnızca birkaç soru sormak istiyorum.»

«Öyleyse abuk ol ve sor.»

«Burada bir sürü insanın Öldürüldüğünü söylemiştin.»

«Burada yedi kişi öldü,» dedi Roy. «Yedi cinayet, bir intihar.»

«Nassl olduğunu anlat bana.»

Yirmi yıl boyunca Kingman cinayetlerinin hikâyesi ağızdan ağıza yayılmış, abartılı bir trajedi halini almış, çok geçmeden, daha çok Cadılar Bayramında hatırlanan bir efsane olmuştu. Anlatılanların bir bölümü gerçek, bir bölümü hayal ürünüydü. Hayal ürünü kısım, hikâyeyi kimin anlattığına bağlıydı. Bazıları ise gerçeklere bağlı kalıyorlardı. Aslında olayın ana hatları oldukça basitti. Roy da hikâyeyi anlatırken gerçeklerden şaşmamaya özen gösterdi.

Kingman'lar varlıklı bir aileydi. Robert Kingman, Koca Jim Kingman'la Judith Kingman'ın tek çocuğuydu. Robert'in annesi, onun doğumu sırasında aşırı kanamadan ölmüştü. Koca Jim daha o zamanlarda bile zengin bir adamdı ama aradan yıllar geçtikçe durmadan zenginleşti. California'da emlak alım satımından, çiftliklerinden, petrolden ve satın aldığı akarsu haklarından milyonlar kazandı. Uzun boylu, fıçı göğüslü, am yarması gibi bir adamdı. Oğlu da tıpkı ona benzemişti. Koca Jim, Mississippi'nin batısında kendisinden daha çok biftek yiyebilecek, daha çok viski içebilecek ve daha fazla para kazanabilecek bir tek

kişi olmadığını söyler, durmadan övünürdü. Robert' in yirmi ikinci doğum gününden kısa bir süre önce Koca Jim tüm malını mülkünü oğluna miras olarak bırakmak zorunda kaldı. Ölümü garip bir nedene dayanıyordu. Kaderin bir cilvesiydi sanki. Çok fazla viski içtiği gecelerden birinde, doğru dürüst çiğnenmemiş bir biftek lokması boğazına takılmış, boğularak ölmesine neden olmuştu. O gün giriştiği bahsi kaybetmişti doğal olarak. Bahsi kazanan kişi, musluk tesisatı satımı işinde daha ilk milyonunu bile kazanmamıştı, ama en azından ziyafetin sonuna kadar düşüp ölmeden dayanabildiğim anlatarak övünecekti. Robert'te yemek ve içkiye karşı babasının yarışçı ruhu yoktu. Ama yaşlı adamın iş kafası tümüyle ona da geçmişti. Henüz çok genç olmasına rağmen kendisine sunulan imkânları kullandı ve servetine servet kattı.

Yirmi beş yaşına geldiğinde Robert, Alana Lee adında bir kadınla evlendi. Atmaca Yolu'nun sonundaki Viktorya tarzındaki evi karısı için yaptırdı ve yeni bir Kingman kuşağına babalık etmeye başladı. Alana'nın ailesi varlıklı değildi ama o çevredeki, hattâ tüm eyaletteki en güzel kız olduğu söyleniyordu. Hızla çocuk sahibi oldular. Sekiz yıl içinde doğan beş çocuğun üçü oğlan, ikisi kızdı. Kasabada en çok saygı duyulan, haset edilen, ama aynı zamanda sevilen ve hayranlık duyulan aile, onların ailesiydi. Kingman'lar kiliseye devam eden, dost canlısı insanlardı. Toplumdaki yüksek yerlerine rağmen çevrelerine ilgi duyarlardı. Hiçbiri burnu havada insan değildi. Toplumla bütünleşen, cömert ve iyiliksever bir aileydi onlar. Robert'in Ala-na'ya çılgınca âşık olduğu açıkça belliydi. Alana'nın da kocasına büyük bir hayranlık beslediğini herkes biliyordu. Çocuklar anne ve babalarının sevgi seline karşılık vermeyi öğrenmiş, bu mutlu ortamda yaşamaya alışmışlardı.

Kingman'ların on ikinci evlilik yıldönümlerinden birkaç gün önce, bir Ağustos gecesi, Robert, Alana'nın çektiği sürekli uykusuzluk için doktor tarafından verilmiş olan iki düzine uyku hapını giziice ezip toz haline getirdi. Daha sonra tozu, ailesinin gece yatmadan önce biraraya gelerek paylaştığı sıcak içeceklere karıştırdı. Hizmetçinin, aşçının ve uşağın yemeklerine de aynı tozdan karıştırmayı unutmamıştı. Kendisi o gece ne bir şey yedi, ne de içti. Karısı, çocukları ve evdeki hizmetkârlar derin bir uykuya daldıklarında, evden çıkıp garaja gitti, konağın dokuz şöminesinde yakılmak üzere odun kesmekte kullanılan baltayı getirdi. Hizmetçi, aşçı ve uşak dışındaki herkesi o baltayla öldürdü. Önce Alana'yı, sonra iki kızını, sonra da üç oğlunu. Ailenin tüm fertleri aynı şekilde öldürülmüştü. Hepsinin vücutlarında aynı şekilde korkunç ve iğrenç darbe izleri vardı. Keskin bıçaklı balta, her kurbanın vücuduna iki kere inmişti. İki güçlü vuruş... biri boyuna, biri enine. Açılan derin ve kanlı yarıklar birbirini kesiyor, bir haç oluşturuyordu. Kurbanların saldırıya uğradıkları andaki yatış pozisyonlarına göre, haçlar, vücutlarının ya göğüs kısmında, ya da sırtlarındaydı. Bu işi tamamladıktan sonra Robert kurbanlarını ikinci bir kere daha tek tek ziyaret edip vahşice kafalarını kesti. Kelleleri merdivenlere kanlar damlatarak aşağıya taşıdı, salondaki şöminenin üzerinde *ümrü* mermere güzeice sıraladı. İnsanı dehşete düşürecek, korkunç bir manzaraydı bu. Yüzlerine kanlar sıçramış altı tane cansız kafa yan yana dizilmiş, kendilerini öldüren katili gözlüyorlardı. Cehennem mahkemelerinin yargıçlarına ben-zemişlerdi. Bir zamanlar sevdiği insanların ölü kafaları kendisini seyredirken, Robert Kingman eline kalem kâğıt alıp ertesi sabah kendisini ve manyak eserini bulacaklara kısa bir not yazdı. «Babam her zaman bir kan nehri içinde dünyaya geldiğimi söylerdi. Ölen annemin kanları içinde. İşte şimdi de buna benzer bir nehirde dünyayı terk ediyorum.» Esrarengiz veda notunu yazdıktan sonra, .38'lik Colt tabancasını doldurdu, namluyu ağızına soktu, ailesinin ölüm şokuyla dehşete kapılmış suratlarına döndü, tetiği çekerek kendi beynini dağıttı.

Roy hikâyeyi bitirirken Colin'in bütün vücudu, kemiklerine kadar buz kesilmişti. Şiddetle titrediği için kendini kollarıyla kucaklamak zorunda kaldı.

«İlk uyanan aşçı oldu.» diyerek anlatmayı sürdürdü Roy. «Bütün merdivenlerin ve holün kanla kaplı olduğunu farketti. Salona doğru giden izi takip etti ve şöminenin üzerine dizilmiş kafaları gördü. Evden dışarı fırladı, diğerleri parçalanırcasına baykırarak yokuş aşağı koşmaya başladı. Birisi onu durdurana kadar yaklaşık bir mil boyunca koştu. Bu olaydan sonra aklını yitirmesine ramak kaldığını söylerler.»

Ortalık, Roy hikâyeyi anlatmaya başlarken olduğundan çok daha karanlıktı sanki. Gecenin gölgeleri dayanılmaz bir hal almıştı. Ay biraz öncekine göre daha küçülmüş, ışığı iyice azalmıştı.

Uzaktaki bir otoyolda yol alan kamyonun vites değiştirdiğini, hızını artırdığını duydular. Kamyonlar çıkan ses, tarih öncesinden kalma bir yaratığın çığlığını andırıyordu.

Colin'in ağız küller kadar kuruydu. Konuşmak için yeteri tükürüğü toplayabildiğinde, sesi incecik çıktı. «Tann aşkına, neden peki? Neden öldürmüş onları?»

Roy omuzlarını silkti. «Bir nedeni yok.»

«Ama mutlaka bir nedeni olmalı.»

«Varsa bile, kimse bilmiyor.»

«Belki bazı yatırımlar yaptı, tüm parasını kaybetti. Olamaz mı?»

«Olamaz. Arkasında koca bir servet bıraktı.»

«Belki de karısı onu terkedecekti.»

«Bütün dostları çok mutlu bir evlilikleri olduğunu söyledi ler.»

Bir köpek havladı.

Bir tren düdüğünü öttürdü.

Rüzgâr ağaçların arasında fısıldamaktaydı.

Görünmeyen varlıkların belli belirsiz **kıpırtısı**.

Gece sesini yükseltmiş, çevrelerinde konuşmaya başlamıştı.

«Beyin tümörü,» dedi Colin.

«Pek çok kişi aynı şeyi düşündü.»

«Beyin tümörü yüzünden olduğuna bahse girerim. King-man'ın beyninde bir tümör ya da ona benzer bir şey vardı. Onu çıldırtan, manyak katil haline dönüştüren bir şey.»

«O sıralarda da en tutulan varsayım buymuş. Ama otopsi sonucunda beyinde herhangi bir tümör izine rastlanmamış.»

Colin kaşlarını çattı. «Bu olayın tüm ayrıntılarını incelemiş gibisin.»

«Olayı baştan sona kendim yaşamış kadar iyi biliyorum.»

«Otopsi sonuçlarını nereden öğrendin?»

«Okuyarak öğrendim.»

«Nerede okudun?»

«Kütüphanede **Santa Leona Haberleri** gazetesinin tüm eski sayıları mikrofilme kaydedilmiş olarak saklanıyor.»

«Yani olayı iyice araştırdın, ha?»

«Elbette. Tam benim ilgimi çekecek bir konu. Unuttun mu?»

Ölüm! Ölüme hayranlık beslerim ben. Kingman'ların hikâyesini duyduğum anda, bu konuda daha fazla bilgi edinmek istedim. Çok daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Olayın her ayrıntısını, her küçük parçasını öğrenmek istiyordum. Anlıyor musun? Olay gecesini bu evde bulunabilmek ne harika bir şey olurdu, değil mi? Bir köşede gizlenip onları gözlemek... o gece... saklanmak ve seyretmek... sırayla hepsini öldürüşünü, sonra da kendi canına kıyışını izlemek... Müthiş bir şey olurdu. Düşünsene!

Her yerde kan! Hayatında bu kadar çok kanı birarada görme-mişsindir! Duvarlar kanlarla kaplı... gecelikler ve pijamalar kanlara bulanmış, ıslanmış... yerlerde yapış yapış kan gölcükleri... basamaklardan akan kanlar... mobilyalara sıçramış kanlar... ve şöminenin üzerine dizilmiş altı tane kafa! Tanrım, ne kadar heyecanlı! Gerçek bir heyecan fırtınası!»

«Yine garipleşmeye başladın,» dedi Colin.

«Sen de o gece burada olmak ister miydin?»

«Hayır, teşekkürler. Zaten sen de istemezdin.»

«Hem de nasıl isterdim!»

«O kadar kanı birarada göreceksin kusardın.»

«Asla öyle bir şey yapmazdım.»

«Yine benimle dalga geçmeye çalışıyorsun.»

«Bir kere daha yanıyorsun.»

Roy eve doğru yürümeye başladı.

Colin, «Bir dakika,» diye seslendi arkasından.

Roy bu kez durmadı, arkasına da dönmedi. Orta kısımları çökmüş basamakları tırmanıp balkona çıktı.

Colin orada yalnız durmaktansa, onun yanına gitmeyi tercih etti. «Hayaletleri anlatsana,» dedi.

«Bazı geceler evde garip ışıklar yanıyormuş. Tepenin alt kısmında yaşayanlar bazen Kingman'ın çocuklarının dehşet içindeki çığlıklarını, yardım isteyen seslerini duyduklarını söylerler.»

«Ölü çocukların seslerini mi duymuşlar?»

«İnleyen, ağlayan canhıraş çığlıklar duymuşlar.»

Colin birdenbire sırtını ilk katın kırılmış pencerelerinden birine dönmüş olduğunu farketti. Hemen o pencereden uzaklaştı.

Roy ciddi bir tavırla anlatmayı sürdürüyordu. «Bazıları karanlıkta parıltıyan şekiller, çılgın şeyler gördüklerini söylediler. Dediklerine göre başsız çocuklar, sanki biri ya da bir şey tarafından kovalanıyormuş gibi, bir ileri bir geri koşuyorlarmış.»

«Olamaz!»

Roy güldü. «Gördükleri herhalde herkesi korkutmaya çalışan bir grup yaramaz çocuktan başka bir şey değildi.»

«Olabilir,» dedi Colin. «Ama belki de gerçekten bir şeyler görmüşlerdir.»

«Başka ne görmüş olabilirler ki?»

«Gördüklerini söyledikleri şeyleri gerçekten görmüş olabilirler.»

«Sen gerçekten hayaletlere inanıyorsun.»

«Her şey olabilir,» dedi Colin. «Kafanı yeni şeylere açık tutmam gerek.»

«Öyle mi? Bence kafanı açık tutarken içine ne gibi çöpler atıldığına dikkat etsen iyi olur, yoksa çok geçmeden kafan açık bir lâğım çukuruna dönüşür.»

«Kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi?»

«Herkes akıllı olduğumu söyler.»

«Aynı zamanda çok da alçakgönüllüsün.»

«Onu da söylerler.»

«Tanrım!» ,

Roy kırık camlardan evin içini görmeye çalışıyordu.

«Ne görüyorsun?» diye sordu Colin.

«Gel, kendin bak.»

Colin onun yanına gidip içeri **baktı**.

Kırık pencereden insanı rahatsız edecek kadar güçlü ve hiç hoş olmayan bir koku yayılmaktaydı.

«Burası salon,» dedi Roy.

«Ben hiçbir şey göremiyorum.»

«Şömine nerede? İçerisi çok karanlık. Hiçbir şey görünmüyor.»

«Birkaç dakika sonra gözlerin alışmış olur.»

Salonda bir şey hareket etti. Hafif bir hışırtı, sonra bir tıkırdı oldu, bir şeyin pencereye doğru hızla ilerleyen sesi duyuldu.

Colin hemen geri çekildi. Olduğu yerde zıplamış, geriye doğru adım atmaya çalışırken ayakları birbirine dolanmıştı. Büyük bir gürültüyle yere düştü.

Roy ona baktığı anda dayanamayıp gülmeye başladı.

«Roy, orada bir şey var!»

«Farelerdir.»

«Ne?»

«Yalnızca fareler.»

«Bu evde fareler mi var?»

«Tabii vardır. Burası köhne ve bakımsız bir ev. Belki de duyduğun ses bir kediden geliyordu. Evsiz kalmış bir kediden. Ya da belki ikisi birden... fareyi kovalayan kedi. Sana bir şeyi kesinlikle garanti edebilirim. Duyduğun ses seni yakalamaya gelen hayalet ya da öcülerin sesi değildi. Biraz sakın ol, Tanrı aşkına!»

Roy tekrar pencereye döndü, hafifçe eğildi, başını bir yana eğerek bekledi, dinledi.

Bedeninden çok gururu yaralanmış olan Colin çabucak ayağa kalkmıştı. Kırgın bir hali vardı. Pencereye gitmedi. Sallanan merdiven trabzanının yanında durup, önce batı yönündeki kasabaya, sonra da güneye doğru uzanan Atmaca Yolu'na baktı.

Bir süre sonra, «Neden burayı yıkmadılar acaba?» dedi. «Buraya neden yeni evler yapmadılar? Bu arazi bayağı değerli olmalı.»

Roy başını pencereden ayırmaksızın, «Bütün Kingman serveti, arazi de dahil olmak üzere, devletin malı oldu,» dedi.

«Neden?»

«Çünkü ailenin yaşayan bir tek akrabası bile yoktu. Mirasçı bulunamayınca öyle oldu.»

«Devlet burayı ne yapacak?»

«Yirmi yıldır hiçbir şey yapmamayı başardılar gördüğün gibi. Yaptıkları koca bir sıfır,» dedi Roy. «Bir aralar, arazinin ve evin açık arttırmayla halka satılacağından söz ediliyordu. Sonra buraya bir park yapılacak demeye başladılar. Arada sırada park dedikodusunu hâlâ duyuyorum ama kimsenin bir şey yaptığı yok. Artık biraz susar mısın lütfen? Gözlerim sonunda karanlığa alışmaya başladı galiba. Bu işe konsantre olmam gerek.»

«Neden? İçerde o kadar önemli bir şey mi var?»

«Şömineyi görmeye çalışıyorum.»

«Sen buraya daha önce de geldin,» dedi Colin. «Şömineyi zaten gördün.»

«Kafamda o geceyi canlandırmaya çalışıyorum. Kingman'ın kafayı üşüttüğü geceyi. Olayların nasıl geliştiğini hayal etmeye çalışıyorum. Baltanın sesini... neredeyse duyabiliyorum o sesi... vuuuuuuuş-çank.. vuuuuuuuş-çank... belki kısa birkaç çığlık... Kingman'ın merdivenlerden inen ayak sesleri... ağır ayak sesleri... ve kan... bütün o kanlar....»

Roy bu sözlerle kendi kendini mest ediyordu. Sesi giderek zayıfladı, sonunda tümüyle sustu. Olaya duyduğu hayranlık anlatılacak gibi değildi.

Colin balkonun öbür ucuna yürüdü. Yürürken ayağının altındaki tahtalar fena halde gıcırıyordu. Yerinden oynamış parmaklıklara tutunup boynunu ileri uzattı, evin yan tarafını görmeye çalıştı. Tek görebildiği koyu gölgeler içindeki fazla büyümüş ve serpilmiş bahçe bitkileriydi. Ayın gümüş rengi ışığı, diz yüksekliğindeki otları, zor ayakta duran, paramparça olmuş çitleri, asla kopanmayan meyvelerinin ağırlığı yüzünden iyice toprağa yaklaşmış limon ve portakal ağaçlarını, yabanileşmiş bakımsız gülleri, karanlıkta dumanlı görünen sarı ve beyaz renkteki solgun çiçekleri yarım yamalak aydınlatmaktaydı. Gecenin etkisiyle bahçedeki yüzlerce bitki sanki birbirine dolanmış, bir tek varlık haline gelmişti...

Colin bahçenin derinliklerinde bir şeyin kendisini seyrettiği duygusuna kapıldı. İnsan olmayan bir şeyin.

Çocuklaşma, dedi kendi kendine. Orada hiçbir şey yok. Korku filmi değil bu. Gerçek hayat.

Bu sağlıklı düşünceye sarılmaya çalıştı ama bir şeyin onu gözetlediği duygusu öyle güçlenmişti ki dayanamıyordu. Eğer orada biraz daha duracak olursa, kocaman pençeleri olan bir yaratık tarafından yakalanıp bahçenin karanlıklarına doğru çekileceğinden emindi. Sonra yaratık onu istediği grbs parçalayacak, lokma lokma yiyecekti. Bahçeye bakmaktan vazgeçip Roy'un yanına döndü.

«Artık gidelim mi?» diye sordu.

«Bütün salonu görebiliyorum.»

«Bu karanlıkta mı?»

«En azından büyük bölümünü görüyorum.»

«Öyle mi?»

«Şömineyi de seçebiliyorum.»

«Ya.»

«Kesik kafaların sîraıandığı mermeri.»

Colin güçlü bir mıknaıs onu çekiyormuşcasına, kendi isteği dışında, Roy'un yanına yaklaştı, eğilip Kingman'ların evinin içini görmeye çalıştı. İçerisi son derece karanlıktı ama biraz öncesine oranla daha iyi görebilmeye başlamıştı. Gözleri garip şekiller seçiyordu. Herhalde gördükleri kırık mabilya yığınları ve daha başka işe yaramaz artıklardı. Gölgeler sanki hareket ediyor gibiydi ama Colin gerçekte onların hareket etmediğini biliyordu. Sonunda kocaman şöminenin üzerine yerleştirilmiş olan beyaz mermeri de seçebildi. Robert Kingman kurbanlarının kesik başlarını o mermerin üzerine dizerek Tanrılara sunmuştu.

Birdenbire Colin buradan derhal uzaklaşması gerektiğini hissetti. Uzaklaşmalı ve sonsuza kadar da buradan uzak kalmalıydı. Bunu içgüdüsel olarak biliyor, hayvansı bir sezgiyle hissediyordu. Tıpkı bir hayvan gibi, ensesindeki tüyler de dikilmişti. Geriye çekilmiş dudaklarının açıkta bıraktığı dişler arasından bir tıslama sesi çıktı. Engel olamamıştı bu sesin çıkmasına.

Roy, «Vuuuuuuuuuş-çank,» dedi.

11

Gece yarısı.

Atmaca Yolundan aşağı inip Broadway'e döndüler, Pali-sades Bulvarına gelinceye kadar pedal çevirdiler. Halk plajına inen tahta basamakların tepesinde durdular. Dar caddenin karşı tarafına dizilmiş eski İspanyol tarzı evler denize bakıyordu. Gece sakindi. Hiç trafik yoktu. Duyulan tek ses, yirmi metre kadar aşağıdaki kumsaldaki ritmik ve küçük dalgaların şıpırtılarıydı. Burada ayrılmaları gerekiyordu. Farklı yönlere gideceklerdi. Roy'un evi kuzeye doğru birkaç blok ilerdeydi. Co-lin'in ise güneye gitmesi gerekiyordu.

«Ne zaman buluşacağız?» diye sordu Roy.

Colin mutsuz bir sesle, «Buluşmayacağız,» dedi. «Yani bu-luşamayız. Yarın babam Los Angeies'ten beni almaya gelecek. Bir grup arkadaşıyla birlikte balığa çıkacaklar. Beni de götürecek.»

»Balığa çıkmayı sever misin?»

«Nefret ederim.»

«Gitmesen olmaz mı?»

«Olmaz. Ayda iki Cumartesi gününü birlikte geçiriyoruz. Babam her sefer olayı büyütüyor, dayanılmaz bir hale getiriyor. Nedense buna çok önem veriyor. Atlarmaya çalışacak olsam kıyameti koparır.»

«Ama onunla birlikte yaşarken ayda iki gününü bile seninle geçirmiyordu, değil mi?»

«Hayır.»

«O zaman ona oltasını alıp uygun bir yerine sokmasını söyle. Gitmek istemediğini söyle.»

Celin başını iki yana salladı. «Hayır. Bu mümkün değil, Roy. Yapamam. Beni annemin etkilediğini, yollamadığını sanır, o zaman da ikisinin arasında büyük sorun çıkar.»

«Sana ne bundan?»

«Aralarında ben varım. Ortada kalıyorum.»

«O zaman yarın akşam buluşalım.»

«Yarın akşam da buluşamayız. Saat ondan önce eve dönemem.»

«Bence gerçekten söylemelisin ona.»

«Pazar gününü birlikte geçirebiliriz,» dedi Colin. «Saat on birde falan gel. Öğle yemeğinden önce bir iki saat yüzeriz.»

«Tamam.»

«Sonra da ne istiyorsan yaparız.»

«Fena fikir değil.»

«Tamam... öyleyse görüşürüz.»

«Bir dakika.»

«Ne oldu?»

«Bu yakınlarda bir alin, eğer ikimiz için ayarlayabilirsem, bir tadına bakmak ister misin?»

«Neyin tadına bakacağım?»

«Neyin olacak, tabii ki kadınların!»

«Ya?»

«İster misin?»

Colin yine utanmıştı. «Nerede?» diye sordu. «**Yani kimin** tadına bakacağız?»

«Dün gece gördüğümüz kızları hatırlıyor musun?»

«Atari Salonundakileri mi?»

«Yok canım. Onlar çocuk daha. Ancak **oyun** oynarlar. Söylemiştim sana. Ben gerçek kızlardan söz ediyorum. O filmdeki kızlar gibilerinden.»

«Ne olmuş onlara?»

«Sanırım öyle bir parçayı nasıl ayarlayabileceğimiz! biliyorum. En az o filmdeki kızlar kadar iyi bir parça.»

«Sen içki falan mı içtin?»

«Çok ciddiğim.»

«Ben de Colin'im.»

«Çok güzel bir yüzü var.»

«Kimin?»

«İkimiz için ayarlamayı düşündüğüm kızın.»

«Tanrım!»

«Harika füzeleri var.»

«Gerçekten harika mı?»

«Gerçekten. Bana inanabilirsin.»

«Raquel Welch'inkiler kadar büyük mü?»

«Daha da büyük.»

«Meteoroloji balonları kadar mı büyük?»

«Ben dalga geçmiyorum. Ayrıca muhteşem bir çift bacağı var.»

«İyi,» dedi Colin. «Tek bacaklı kızlardan hiç hoşlanmam.»

«Keser misin artık? Sana ciddi olduğumu söyledim. Gerçekten müthiş bir parça.»

«Eminim öyledir.»

«Öyle tabii.»

«Kaç yaşında?»

«Yirmi beş ya da yirmi altı.»

«Önce yüzüne takma bir bıyık yapıştırman gerekecek,» dedi Colin. Sonra benim omuzlarıma basarsın, ikimizi birden örtecek bir tek takım elbise giyeriz, böylece iki çocuk olduğumuzu anlayamaz. Bizim yakışıklı, esmer, uzun boylu bir tek erkek olduğumuzu sanır. Karşımdakilerin çocuk olduğu dünyada aklına gelmez.»

Roy kaşlarını çatarak, «Ben ciddiğim,» diye tekrarladı.

«Deminden beri aynı şeyi söyleyip duruyorsun ama bana pek ciddiymişsin gibi gelmiyor.»

«Adı Saran.»

«Yirmi beş yaşındaki güzel oir kız seninle ve benimle ilgilenmez.»

«Belki başlangıçta ilgilenmeyebilir.»

«Bir milyon yıl geçse yine ilgilenmez.»

«Onu inandırmamız gerekecek.»

«inandırmak mı?»

«Bence ikimiz birlikte onunla rahatlıkla başa çıkarız.»

Colin şaşkınlık içinde arkadaşına bakıyordu.

«Denemek istiyor musun?» diye sordu Roy.

«Sakin sen... yoksa sen **tecavüz** etmekten mi söz ediyordun?»

«Ne olur eğer öyleyse?»

«Kendini kodeste bulmak mı istiyorsun?»

«Sana müthiş bir parça olduğunu söyledim. Bir riski göze almaya değer.»

«Hiç kimse kodese girmeye değmez.»

«Daha onu görmedin.»

«Ayrıca bu doğru bir şey değil.»

«Papaz gibi konuşmaya başladın.»

«Korkunç bir şey bu.»

«Sana zevk vereceğine göre, hiç de korkunç değil.»

«Peki ya o... ona da zevk verecek mi?»

«Onunla işim bittiğinde bana çoktan âşık olmuş olacak.»

Yüzü bir anda kıpkırmızı kesilen Colin, «Cok garipsin,» dedi.

«Sarah'yı görene kadar bekle.»

«Bütün bu konuştuklarımız çok saçma ve çılgınca.»

«Sen yine de bir düşün.»

Krem rengi bir kamyon, Palisades Bulvarından geçerek yoiuna devam etti. Kamyonun yan tarafına sırtan kurukafalar çizilmişti.

Gürültülü bir rock müziği ve bir kızın yüksek sesli, tatfr kahkahalarını duydu.

«Düşün bu konuda,» dedi Roy tekrar.

«Bu -konuda düşünmeye ihtiyacım yok.»

«Kocaman, güzel füzeler.»

«Tanrım!»

«Sen düşün yine de.»

«Bu da tıpkı o kedi hikayesi gibi bir şey,» dedi Colin. «Asla kedi öldürmediğin gibi kimseye tecavüz de etmeyeceksin.»

«Eğer sonradan başıma bir dert açılmayacağını bilsem, Sa-rah'nın tadına bakmak için bir an bile kararsızlık göstermem. Sen de buna inansan iyi olur, dostum.»

«Sana inanmıyorum.»

«Bu işte ikimiz birlikte olursak başımızı derde sokmadan kurtulabiliriz. Çok kolay lokma. Gerçekten kolay. En azından birkaç gün düşünmez misin bu konuda?»

«Vazgeç, Roy. Beni tuzağa düşürüp kandırmaya çalıştığını biliyorum.»

«Çok ciddiğim ben.»

Colin içini çekti, başını iki yana salladı, saatine göz anı. «Bu saçma sapan lâfları dinleyerek vaktimi harcamak istemiyorum. Geç oldu,» dedi.

«Sen yine de bir düşün.»

«Tanrım!»

Roy gülümsedi. Madeni ışık Roy'un dişlerinde bir oyun oynayarak o dişleri upuzun ve sipsivri gösterdi. Civa buharlı sokak lambasının buzlu ışığı Roy'un dişlerinden mavimsi beyaz bir renkte yansımaktaydı. Dişlerin aralarındaki dar aralıklar iyice belirginleşmiş ve siyahlaşmıştı. Bir ağız dolusu, karmaşık, düzensiz, sivri diş görünüyordu. En azından o an için Colin'e, kıyafet balolarında kullanılacak bir takma diş seti takmış gibi geldi. Böylece çirkin ve saçma oyuncaklar, maskeler satan dükkânlar vardı kasabada.

«Artık eve gitmem gerekiyor,» dedi Colin. «Pazar günü on birde görüşüyor muyuz?»

«Tabii.»

«Yanında mayonu getirmeyi unutma.»

«Balığa çıktığında iyi eğleneceğini umarım.»

«Eğleneceğimi hiç sanmıyorum.»

Colin bisikletine yöneldi, hızla pedalları çevirerek Pali-sades Bulvarının güneyine doğru ilerledi. Sağ kulağında deniz dalgalarının bitmez tükenmez sesi ynaşıyordu. Geceleyin yalnız kalmaktan duyduğu korku geri dönerken, Roy'un uzaktan seslendiğini duydu:

«O konuyu düşünmeyi unutma sakın!»

12

Colin gece yarımında eve döndüğünde annesi, Mark Thorn-berg'le birlikte çıktığı yemekten hâlâ geri dönmemişti. Arabası garajda değildi. Ev karanlık ve korkunç görünüyordu.

Eve tek başına girmeyi hiç istemiyordu. Bir süre bomboş pencerelere, camların gerisinde nabız gibi atan karanlığa baktı. İçerde kendisini canlı canlı çiğneyip yutmak isteyen, kâbuslardan fırlamış bir yaratığın beklediğinden kuşkulanıyordu.

Yeter artık! Yeter! Yeter! dedi kendi kendine öfkeyle. İçerde seni bekleyen hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Aptalca davranmaktan vazgeç. Büyü artık. Madem Roy gibi olmak istiyorsun, o burada olsa ne yaparsa, sen de onu yap. Tıpkı Roy gibi davran ve dosdoğru gir şu eve. Bir an önce gir. Şimdi. Haydi.

Anahtarı kapı girişinin yanındaki kırmızı ahşap saksının içinden aldı. Elleri titriyordu. Kilide soktu, durakladı, sonunda kapıyı açmak için yeterli gücü toplayabildi. İçeri elini uzatıp ışığı yaktı ama eşiği aşmadı.

Hol bomboştı.

Ortalıkta canavar falan görünmüyordu.

Bahçenin bir köşesine yürüdü, çalıların arkasına geçip çişini yaptı. Eve girdiğinde banyoya gitmek zorunda kalmak istemiyordu. Bir şey, banyo kapısının arkasında, duş perdesinin gerisinde, hattâ havlu dolabında ya da kirlilerin bulunduğu torbada onu bekliyor

olabilirdi. Vahşi gözlü, bol dişli, jilet gibi pençeleri olan, hızla hareket eden, kapkara bir şey.

Bunları düşünmekten vazgeçmek zorundasın! dedi kendi kendine. Çılgınlık bu. Kendini engellemek zorundasın. Büyükler karanlıktan korkmazlar. Bu korkuyu çok kısa bir zaman içinde yenmeyi başaramazsam kendimi tımarhanede bulacağım. Tanrım!

Anahtarı saksının içine bıraktıktan sonra eve girdi. Sürekli Roy'u düşünüyor, onun hareketlerini taklit etmeye çalışıyordu. Kendini dev bir gemi gibi görüyor, kahramanlık iskelesine bağlı kalabilmek için kilometrelerce uzunlukta bir cesaret halatına ihtiyaç duyduğunu hissediyordu. Oysa kendi içinde bulabildiği yalnızca ince bir cesaret ipliği idi. Kapıyı kapayıp sırtını yasladı. Hiç hareket etmeden duruyor, soluğunu tutuyor, dinliyordu.

Tik-tak, tik-tak. Antika bir duvar saati.

Uğultu. Camları zorlayan rüzgâr.

Başka hiç ses yoktu.

Dönüp sokak kapısını kilitledi.

Durakladı.

Dinledi.

Sessizlik.

Birdenbire fırladı, salonu boydan boya koşarak geçerken mobilyalara çarptı, ikinci hole çıktı, hızla oranın da ışığını yaktı. Her zamankinden farklı bir şey göremedi. Ok gibi merdivenlerden yukarı koştu, ikinci kat holünün ışıklarını yaktı, kendi odasına dalıp oranın da ışıklarını yaktı. Hâlâ yalnız olduğunu görünce bir parça daha iyi hissetti. Dolabın kapağını tuttuğu gibi ardına kadar açtı. Elbiselerin arasında saklanan kurt adamlar ya da vampirler olmadığını görünce yatak odasının kapısını kapattı, kilitledi, kendini sağlama almak için kapının arkasına bir de düz arkalı iskemle dayadı. Pencereye koşup perdeleri sıkıca çekti. Dışarda olabilecek herhangi bir şeyin kendisini gözetlemesini istemiyordu. Yatağına çöktüğünde soluk soluğaydı.

Neyse ki yatağının altına bakması gerekmiyordu, çünkü yatağı yere çakılı bir platformun üzerindeydi.

Yarın sabaha kadar güvendedi artık. Tabii herhangi bir şey, kapı kulunun altına yerleştirdiği iskemleye rağmen kapıyı kırıp içeriye girmeye kalkışırsa, o başka!

Yeter artık!

Ayağa kalktı, üzerindeki çıkardı, mavi pijamalarını giydi, saatini ertesi sabah altı buçukta çalmak üzere ayarladı. Babası geldiğinde hazır olmak istiyordu. Örtülerin altına girip yastığını kabarttı. Gözlüğünü çıkardığında oda bir an döner gibi oldu, uzaktaki köşeler bulanıklaştı. Ama artık bu odanın güvenli bir yer olduğundan emindi. Bütün gece nöbet tutmak zorunda kalmayacaktı. Sırtüstü uzandı, uzun bir süreyi evi dinleyerek geçirdi.

Klik! Kriiiiiik!.. Yumuşak bir homurtu, kısa bir tıkırtı ve belli belirsiz, ancak duyulabilen bir gıcırtı. Evin normal sesleri. Temellerine yerleşirken çıkardığı sesler. Daha fazla bir şey değil.

Annesi evdeyken bile Coiin gece lambası açık uyurdu. Ama bu gece annesi o uyumadan önce dönmeyecek olursa, evin bütün ışıklarını yanık bırakacaktı. Odası operasyon için hazırlanmış bir ameliyathane kadar aydınlıktı.

Etrafa dağılmış eşyalarının varlığı onu pek fazla rahatlatmıyordu. Beş yüz kadar kitap duvardaki iki rafı tümüyle doldurmuştu. Duvarlar posterlerle kaplıydı. Dracula kılığında Bela Lu-gosi. Dracula'nın Dehşeti'ndeki Christopher Lee. Karo Göl'deki Yaratık filminin canavarı, kurt adam rolünde Lon Chaney, Jr., Ridley Scott'un Yaratık filmindeki canavar ve Üçüncü Türle Yakın İlişkiler'in ürkütücü bir poster. Aletlerini kullanarak kâğıttan ve plastikten yarattığı kendi canavar modelleri çalışma masasının yanındaki bir başka masanın üzerine dizilmişti. El yapımı mezardan yarı yarıya doğrulmuş bir iskelet, sonsuza kadar o pozda kalacaktı. Frankeşta'nın tarafından yaratılan canavar, Colin'in odasında plastik kollarını ileri uzatarak durmuş, yüzü acı ve vahşi bir nefret ifadesiyle donmuş kalmıştı. Toplam bir düzine kadar model vardı masanın üzerinde. Onları yapmak için uğraştığı uzun saatler boyunca geceye karşı duyduğu korkuyu denetimi altına almayı başarmış, gecenin kötülükler vaat

eden o korkunç sesini duymaz olmuş, kötülüğün ve vahşetin plastik simgelerini elinde tuttuğu sürece onların kontrolünü elinde tuttuğunu, hepsinin efendisi olduğunu hissetmişti. Garip bir şekilde, temsil ettikleri asıl canavarlara karşı bir üstünlük elde ettiğine inanmıştı.

Klik!

Kriiiiiiiiiik...

Bir süre sonra evin çıkardığı sesiye alıştı ve çoğunu duymaz oldu. Onun yerine, başka hiç kimsenin duymadığı **gecenin sesini** duymaya başlamıştı. Ses güneş battığında başlıyor, ertesi sabah güneş yeniden doğuncaya kadar sürüyordu. Hiç eksilmeyen kötü bir varlık, doğaüstü bir olgu, mezarlarından dönmek isteyen ölülerin sesi, Şeytanın sesi. Sürekli sesleniyor, delice mırıldanıyor, çatırıyor, kıkırıyor, tıslıyor, kanla ölümle ilgili mırıltılarını kesmiyordu. O mezarlık sesiyle, ışsız, havasız mezarın içeri anlatıyordu. Yürüyen ölüleri, kurtların kemirdiği etleri. Dünyada yaşayan insanların çoğuna göre bu ses, bir sırrın sesiydi. Yalnızca bilinçaltına seslenirdi. Ama Colin o sesin son derece farkındaydı. Kesilmeyen bir fısıltı. Bazen bir çığlık. Bazen çok yüksek bir çığlık.

Saat gecenin biriydi.

Nerede kalmıştı annesi?

Tak-tak-tak!

Pencerede bir şey vardı.

Tak. Tak-tak. Tak-tak-tak-tak. Tak.

Cama çarpan büyük bir pervaneden başka bir şey olamaz. Evet, öyle. Öyle olmak zorunda. Yalnızca bir pervane.

Bir buçuk.

Hemen hemen her gece tek başına kalıyordu artık. Yalnız yemek yemeye aldırıldığı yoktu. Annesi çok çalışıyordu ve artık bekâr olduğuna göre istediği erkeklerle çıkmaya her hakkı vardı. Ama her gece yatma zamanı onu yalnız bırakmak zorunda mıydı?

Tak-tak.

Yine o lanet olası pervane.

Tak-tak-tak.

Pervanenin sesini duymamaya, Roy'u düşünmeye çalıştı.

Ne çocuktuk Roy! Harika bir arkadaştı. Gerçekten müthiş bir dosttu. Kan kardeşi olmuşlardı. Avucundaki minik deliğin hafifçe zonkladığını hâlâ hissedebiliyordu Colin. Roy onun tara-fmdaydı, yardım etmeye hazırdı. Şimdi ve sonsuza kadar, her zaman, hep orada olacaktı. En azından, ikisinden biri ölünceye kadar. Kan kardeşi olmak bu demektir. Roy onu koruyacaktı.

En iyi arkadaşını düşündü, canavar görüntülerinin önüne Roy Borden'ın düşünceleriyle set çekmeye çalıştı, Roy'un sesinin anılarıyla gecenin sesini durdurmaya uğraştı. Saat ikiye yaklaşırken uykuya daldı. Ama kâbuslardan kurtulamadı.

Çalar saat onu aiti buçukta uyandırdı.

Yatağından çıkıp perdeleri açtı, bir iki dakika orada durup, erken güneş ışığının tadını çıkardı. Gecenin sesi kesilmiş, tehditleri kaybolmuştu.

Yirmi dakika sonra Colin duşunu almış ve giyinmişti.

Hol boyunca yürüyüp annesinin odasına gitti, yatak odasının kapısını aralık buldu. Hafifçe tıkırdattı ama cevap gelmedi. Kapıyı birkaç santim daha aralayınca onu gördü. Karninin üstüne, yüzükoyun uzanmıştı. Yüzü ona dönüktü. Sol elinin eklemleri hafifçe aralık duran ağzına dayanmıştı. Gözkapaklar titredi. Rüya görüyor olmalıydı. Kısa ve ritmik soluklar alıyordu. Uyurken çarşaf kaymış, vücudunun yarısı açıkta kalmıştı. İnce örtülerin altındaki vücudu çıplaktı. Colin onun sol göğsünün küçük bir kısmını görebiliyordu. Dolgun göğüslerin, varlığına işaret eden heyecan verici bir şişkinlik. Göğüslerinin her ikisi de şilteye sıkı sıkı bastırılmıştı. Annesinin sırtının düzgün kavisine, pürüzsüz cildine bakan Colin, onun uykusunda dönmesini ve yumuşak beyazlığın tümüyle açığa çıkmasını diledi.

— O senin kendi annen!

Ama vücudu hjrika.

— Kapıyı kapat ve git Belki uykusunda döner.

— Görmek istemiyorsun.

Hem öe nasıl istiyorum. Dön haydi!

— Kapıyı kapat ve git. Göğüslerini görmek istiyorum,

— Bu iğrenç bir şey. Memelerini.

— Tanırım.

Onlara dokunmak istiyorum.

— Sen deii misin?

Yavaşça içeri girip onu uyanıtrmaduın göğüslerine dokunmak istiyorum.

— İyice sapıklaştın artık. Gerçek anlamada bir sapık olu yorsun. Kendinden utanmalısın.

Colin kıpkırmızı bir yüzle sessizce kapıyı kapattı. Elleri buz gibi, nemli ve terliydi.

Aşağı inip kahvaltısını etti: iki bisküvi ve bir bardak portakal suyu.

Başka şeyler düşünmeye çalıştığı halde Weezy'nin çıplak sırtı ve dolgun göğüslerinin çizgisi gözlerinin önünden gitmiyordu.

Yüksek sesle, «Bana neler oluyor,» diye söylendi.

14

Saat 7:05'te babası beyaz bir Cadillac'la geldi. Colin evin önündeki kaldırımın kenarında onu bekliyordu.

Babası Colin'in omuzuna birkaç şaplak atarak, «Ne haber, evlât?» dedi.

«İyilik,» diye karşılık verdi Colin.

«Büyük bir şeyler yakalamaya hazır mısın?»

«Sanırım.»

«Bugün hepsi oltaya gelecek.»

«Öyle mi?»

«Öyle diyorlar.»

«Kim diyor?»

«Bu işi bilenler.»

«Balıklar mı?»

Babası ona baktı. «Ne?» diye sordu.

«Bu işi bilenler kimler?»

«Charlie ile Irv.»

«Onlar da kim?»

«Tekneyi kiralayanlar.»

«Ya.»

Bazen Colin, Frank Jacobs'un kendi babası olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Bir kere hiç benzemiyorlardı. Frank iri yarı, güçlü kuvvetli, tuttuğunu koparan, sert bir adamdı. Boyu bir doksan, kilosu yüzden fazlaydı. Kolları upuzun, elleri kocaman, nasırlı ve kayış gibiydi. Harika bir balıkçı, birçok zaferler kazanmış bir avcı ve becerikli bir okçuydu. Attığını vururdu. Poker oynar, partilere gider, çok içki içer ama fazla sarhoş olmazdı. Dışa dönük bir kişiliği vardı. Tam bir erkekti.

Colin babasının bazı özelliklerine hayranlık duyardı. Ama pek çok başka huyuna da zor tahammül ederdi. Hele belki birkaç özelliği sözkonusu olduğunda Colin öfkelenir, korkar, hattâ ondan nefret ederdi. Bir kere. Frank kesinlikle hatalarını kabul etmekten hoşlanmaz, hepsini reddederdi. Hatalarının kanıtı gözlerinin önünde olduğu zamanlarda bile değiştirmeydi tutumunu. Böyle durumlarda sorumluluğun üstüne yıkılmasından kaçamadığı da olurdu. O zaman şımarık bir çocuk gibi suratın* asar, kendi hatalarının sonuçlarından sorumlu tutulması hak-sızlıkmış gibi davranırdı. Hiçbir zaman kitap veya dergi okumaz, yalnızca sporcular için hazırlanan yayınları izlerdi. Yine de, Arap-İsrail olaylarından Amerikan balesine kadar, her konuda sarsılmaz ve değiştirilemez görüşleri vardı. Kendini aptal durumuna düşürdüğünün farkına bile varmaksızın, hiçbir dayanağı olmayan fikirlerini bilgisizce, inatla savunurdu. En kötüsü de, en ufak bir kışkırtma, onu öfkeden kudurtmaya yeter.

kontrolünü yeniden kazanması çok büyük bir çaba gerektirirdi. Öfkelenildiğinde tam anlamıyla kudurmuş bir deliye dönerdi. Çevresindekilere paranoyak suçlamalar haykırır, bağırır çağırır, yumruklar atar, bir şeyler kırardı. Birçok kere yumruk kavgasına girdiği olmuştu. Ayrıca karısını döven bir erkekti.

Bu arada çok hızlı ve tedbirsiz araba kullanırdı. Ventura' ya kadar kırk dakikalık yolculuk boyunca Colin koltuğunda dimdik ve gergin bir durumda oturdu. Yumruk haline getirdiği ellerini koltuğun iki yanına bastırıyordu. Hem yola bakmaya korkuyor, hem de bakmamaya dayanamıyordu. Bakmamak daha bile çok korkutuyordu onu. Sonunda morinaya sağ salim varabilmelerine bayağı şaşırırdı.

Teknenin adı Erica Lynn'di. Beyaz, büyük ve bakımlı bir tekneydi. Benzin dumanlarının mide bulandırıcı kokusuyla ölü balıkların dayanılmaz kokusunun karışımı bir hava yayılıyordu tekneden. Görünüşe göre hiç hoş olmayan bu kokuyu bir tek Colin hissedebiliyordu.

Grup aslında Colin, babası ve babasının dokuz arkadaşından oluşmaktaydı. Bu adamlar da tıpkı Frank gibi güçlü kuvvetli, uzun boylu, güneşten iyice yanmış, sert görünüşlü kişilerdi. İsimleri Jack, Rex, Pete, Mike gibi isimlerdi.

Erica Lynn harekete geçti, manevra yaparak limandan çıktı. Açık denize doğru ilerlemeye başladıklarında kaptan kama-rasıyla güverteye garip bir kahvaltı servisi başladı. Yanlarında birkaç termos dolusu bloody mary getirmişlerdi. Ayrıca teknede iki çeşit füme balık, lokma lokma doğranmış yeşil soğan, bol bol kavun dilimleri ve birkaç tür hamur işi bulunmaktaydı.

Colin hiçbir şey yemedi, çünkü her zaman olduğu gibi tekne limandan ayrıldığı anda midesi hafif hafif bulanmaya başlamıştı. Ne zaman karadan ayrılrsa deniz tutardı onu. Daha önceki tecrübelerinden, bir saate kadar iyileşeceğini biliyordu. Ama denize uyum sağlayana kadar herhangi bir şey yiyerek kendini tehlikeye atmak istemiyordu. Bir saat kadar önce yediği iki bisküviyle bir bardak portakal suyu için bile pişmandı şu anda.

Öğle yemeğinde erkekler sosis yiyip bol bol bira içtiler. Colin bir parça hamur işinin ucunu kemirdi, bir kola içti ve ayak altında dolaşmamaya özen gösterdi.

O zamana kadar Charlie ile irvin yanılmış olduklarını hep birlikte anlamış bulunuyorlardı. Balıklar oltaya gelmiyordu.

Güne başlarken, sahilden birkaç mil açıktaki, sığ sularda avlanmayı planlamışlardı. Ama sığ sular tümüyle boştu. Sanki sualtı dünyasının sakinleri hep birlikte tatile çıkmış, her zaman yaşadıkları yerleri bomboş bırakmışlardı. Saat on buçukta biraz daha açılıp daha derin sulara doğru ilerlediler. Daha büyük heyecanların peşindeydiler ama balıklar da bugün oyuna gelmemekte kararlıydı.

Enerji fazlasının, sıkıntının, öfkenin ve çok fazla alkolün etkisiyle teknedekiler aygkii birer patlayıcı haline dönüşmüşlerdi. Colin belânın yaklaştığını, onlar tehlikeli, şiddet dolu ve kanlı oyunlarını oynamaya başlamadan çok önce hissetmişti.

Öğle yemeğinden sonra zikzaklar çizerek bir kuzeybatıya, foir güneye, bir kuzeybatıya, bir güneye gittiler. Sahile on mil kadar yaklaştıklarında yeniden açık denizlere dönüyorlardı. Durmadan oltaya gelmeyen balıklara ve havanın sıcaklığına küfür etmekteydiler. Gömleklerini ve pantolonlarını çıkarıp yanlarında getirdikleri mayolarını giydiler. Güneş zaten kahverengine dönüşmüş vücutlarını daha da karartıyordu. Birbirlerine kötü şakalar yapıyor, iğrenç fıkralar anlatıyor, kadınlardan söz ederken spor arabaların birbirine oranla üstünlüklerini tartışır gibi davranıyorlardı. Sonunda oltalarıyla ilgilenmekten çok. içki içmekle vakit geçirmeye başladılar. Buz gibi biraları viskiyle karıştırarak içiyorlardı.

Kobalt mavisi okyanus alışılmadık derecede sakindi. Dalgalar **Erica Lynn'in** altından sanki yağlanmış gibi kayıyordu. Okyanusun üzerinde bir tek beyaz köpük yoktu.

Teknenin motoru tekdüze bir ses çıkarmaktaydı... çaka -çaka-çaka-çaka-çaka. Bir süre sonra insan, sesi duyabildiği kadar canlı bir biçimde hissetmeye de başlıyordu.

Yaz aylarına özgü bulutsuz gökyüzü bir gaz alevi kadar maviydi.

Viski ve bira. Viski ve bira.

Colin bol bol gülümsüyor, kendisine bir şey söylendiğinde konuşuyor, ama genelde göze görünmemeye çalışıyordu.

Saat beşte ortaya köpekbalıkları çıktı ve günün geri kalan kısmı ondan sonra çirkinleşti. On dakika kadar önce Irv yine yem hazırlamak üzere balıkları doğramaya koyulmuş, büyük balıkları çekebilmek için kovalar dolusu leş kokulu doğranmış yemi denize boşaltmıştı. Aynı işi daha önce beş altı kere yapmış, ama hiçbir seferinde istediği etkiyi yaratamamıştı. Hayal kırıklığına uğramış müşterilerinin öfkeli ve kıpkırmızı gözlerini üzerinde hissetmesine rağmen, uyguladığı yöntemlere duyduğu güven, hareketlerinden belli oluyordu.

Denizdeki kıpırtıyı ilk gören, köprüdeki yerinde oturan Char-lie oldu. Hoparlörü eline alıp diğerlerine seslendi. «İskele açığında köpekbalıkları görüldü, beyler. Yaklaşık yüz elli metre açıkta.»

Herkes hızla parmaklıklara koştu. Colin babasıyla Mike'ın arasında bir boşluk olduğunu görünce aralarına sıkıştı, bir şey-fer görmeye çalıştı.

Charlie, «Yüz yirmi metre,» diye seslendi.

Colin gözlerini kıstı, mavi sulara konsantre olmaya çalıştı, ama köpekbalıklarını göremedi. Güneş denizin üzerinde pırıldıyor, ışınları sulardan yansiyordu. Denizin yüzeyinde milyonlarca canlı 'kıpırdamaktaydı sanki. Ama gerçekte bu canlılar, dalgaların üzerinde danseden, birinden diğerine atlayan ışık demetleriydi.

«Seksen metre!»

Adamların birkaç köpekbalıklarını aynı anda gördüklerinde, yüksek sesle bağırdılar.

Bir an sonra Colin de bir yüzgeç gördü. Sonra bir tane daha. İki tane de şurada. En az bir düzine.

Birdenbire oltalardan birinin ipi gerildi, gerilirken çıkardığı 'ses duyuldu.

«Oltaya geldi!» diye bağırdı Pete.

Rex iyice gerilmiş ve eğilmiş durumdaki oltanın gerisinde duran iskemleye oturmak üzere güverteye fırladı. Irv onun kayışlarını bağlarken, Rex de derin sularda avlanırken kullanılan donanımı ve zincirlen çelik yuvalarından çıkarıp hazırladı.

Jack hoşnutsuz bir sesle, «Kahretsin!» dedi. «Köpekbalıkları hiçbir işe yaramaz.»

«Yakaladığın köpekbalığı ne kadar büyük olursa olsun, ödül alamazsın,» diye ona katıldı Pete.

«Biliyorum,» dedi Rex. «Lanet olası hayvanı yakaladıktan sonra oturup yiyecek değilim elbette. Ama kaçmasına da izin veremem!»

Bir şey ikinci oltadaki yemi kaptı ve kaçmaya çalıştı. Mike hemen iskemleye oturup hazırlandı.

Başlangıçta olay Colin'in hayatında gördüğü en heyecanlı şeylerden biriydi. Balıkçı teknesine ilk binışı olmadığı halde, balıkçıların avlarıyla sürdürdükleri savaşı şaşkınlık içinde seyretmekteydi. Bağılıyor, küfrediyorlardı. Güvertenin gerisinde-kiler. öndeki iskemlelerde oturan arkadaşlarını desteklemekteydiler. Öndekilerin kalın kollarında kaslar şişiyordu. Boyunların-daki ve şakaklarındaki damarlar fırlamıştı. Homurdanıyor, söyleniyor, asılıyor, ipleri çekiyor, sarıyor, çekiyor, sarıyorlardı. Vücutlarından ter boşanmaktaydı. Irv ter damlalarının gözlerine girmesini engellemek için, beyaz bir paçavrayla onların yüzlerini siliyordu.

«Şu ipe sıkı asıl!»

«Gergin tut!»

«Kancadan kurtulmasına izin verme!»

«Biraz daha sürük!»

«Yor onu iyice!»

«Zaten yoruldu artık!»

«Dikkat edin, ipleri karıştırmayın!»

«On beş dakika oldu!»

«Tanrım, Mike, şimdiye kadar yaşlı, bir kadının bile canına-okumuş olurdu onun.»

«Benim annem canına okumuş olurdu be!»

«Senin annen Arnold Sch'vvarzenegger'in kızkardeşi herhalde.»

«Suyu yarmaya başladı!»

«Oku şunun canına artık, Rex!»

«Bayağı büyük! İki metre, belki daha bile büyük!»

«İşte öbürü de çıktı. Orada!»

«Biraz aaha asılın, çocuklar!»

«İki köpekbalığını yakalayıp ne yapacağız?»

«İpleri kesip onları serbest bırakmak zorundayız.»

«Önce öldürmeliyiz,» dedi Colin'in babası. «Bir köpekbalığının canlı olarak elimizden kurtulmasına izin veremeyiz. Kurallara aykırı. Öyle değil mi, Irv?»

«Öyle, Frank.»

Colin'in babası, «Irv, tabancayı getirsen iyi olacak,» dedi.

Irv başını salladı, hızla uzaklaştı.

Colin rahatsız olmuştu. «Ne tabancası?» diye sordu. Çevrede silahlar patlarken rahat olması düşünülemezdi.

«Köpekbalıklarını öldürmek gerekebilir diye teknede .38'lik bir tabanca bulundurlar,» diye karşılık verdi babası.

Frank silahı eline alıp parmaklığın yanında durdu.

Colin'in içinden parmaklarıyla kulaklarını tıkmak geliyordu ama cesaret edemedi. Böyle bir şey yapmaya kalkarsa, tek-nedekiler ona gülerler, babası da öfkeden deliye dönerdi.

«Baş belâlarının ikisi de ortalıkta yok şimdilik,» dedi Frank.

Balıkçıların sert vücutları terden ıslanmış, pırıl pırıl parlıyordu.

Olta mekanizmalarının her ikisi de kırılma noktalarını zorlayacak kadar çok gerilmiş ve eğilmişti. Dayanmalarını sağlayan, onları kontrol eden kişilerin güçlü ve yenilmez iradelerinden başka bir şey değildi sanki.

Birdenbire Frank, «Şeninkini haklamak üzeresin, Rex!» dedi. «Onu görebiliyorum.»

«Hayatımda hiç bu kadar çirkin bir yaratık görmedim,» dedi Pete.

Başka birisi, «Tıpkı Pete'e benziyor,» diye lâfa karıştı.

«Yüzeye vurmak üzere,» dedi Frank. «Tekrar dibe dalmaya yetecek ipi yok. İşi bitik.»

«Benim de işim bitik,» dedi Rex. «Artık şu lanet olası hayvanı vuracaksan vur, Tanrı aşkına!»

«Biraz daha yakına gelmesini sağla.»

«Kahretsin, daha ne bekliyorsun? Hayvanı duvara dayayıp -gözlerini mi bağlayayım?»

Herkes güldü.

Colin teknenin burnundan, yirmi otuz adım açıktaki hayvanın torpidoya benzeyen kaygan, gri vücudunu görebiliyordu. Dalgaların hemen altında yüzmekte, kapkara yüzgeci suları yarmaktaydı. Bir an için hareketsiz kaldı, sonra birdenbire çılgınca kıvrılıp bükülmeye, dönüp derin sulara dalmaya, kancadan kurtulmaya çalıştı.

«Tanrım!» dedi Rex. «İtoğlu it kollarımı yerinden çıkaracak!»

Hayvan vahşi çirpinişlerine ve verdiği mücadeleye rağmen her an tekneye biraz daha yaklaşmaktaydı. Kendini bir o yana, bir bu yana atıyor, kancayı ısırarak ipten kurtulmaya çalışıyor, kendi ağzını parçalamak pahasına ipi koparmaya çalışıyor, ama bu çabaları yüzünden dikenli kanca etine daha derin saplanıyordu. Teknenin gerisinde sürüklenirken, yassı ve korkunç kafası suyun yüzeyine yükseldi. Bir an için Colin kendini, yaşadıkları dünyaya tümüyle yabancı, parlak bir gözün içine bakar buldu. Göz, hayvanın içinden yayılan öfkeli, soğuk ve anlatılmaz derecede vahşi bir hırsıyla yanmaktaydı.

Frank Jacobs, .38'lik tabancayı ateşledi.

Colin köpekbalığının kafasının birkaç santim gerisinde açılan deliği gördü.

Teknedekiler sevinç çığlıkları atıyorlardı.

Frank tekrar ateş etti. İkinci delik, birincinin de birkaç santim gerisinde açıldı.

Köpekbalığının ölmüş olması gerekiyordu ama o vücuduna saplanan kurşunlarla yeniden canlanmış gibiydi.

«Bakın, itoğlu nasıl kurtulmaya çalışıyor!»

«Kurşunlar hoşuna gitmedi!»

«Tekrar vur onu, Frank!»

«Kafasından şişle onu!»

«Köpekbalığını vurabilmek için kafasına nişan alacaksın!»

«Tam iki gözünün ortasına, Frank!»

Balığın çevresindeki köpükler önce beyazken şimdi pembeye dönüşmüştü. Teknenin gerisinde pembe bir iz uzanmaktaydı.

Colin'in babası peşpeşe iki kere tetiğe asıldı. Kocaman ta-

banca elinde sarsıldı. Atışlardan biri boşa gitmişti. İkinci kurşun hayvanın tam kafasına gömüldü.

Köpekbalığı titreyerek yukarı sıçradı, bir an kendini teknenin güvertesine atacakmış gibi görüldü. Erica Lynn'deki herkes şaşkınlık içinde bağıırıyordu. Sonra hayvan tekrar sulara devrildi ve hareketsiz kaldı.

Bir saniye sonra Mike da kendi avını suyun üstüne çekmişti. Ateş hattına girdiğinde Frank tabancasını ateşledi. Bu kez nişanlaması kusursuzdu. Tek kurşunda köpekbalığının işini bitirdi.

Denizin köpükleri kızıl bir renge dönüşmüştü.

Irv deri saplı bir bıçakla koşarak geldi, her iki oltanın da ipini kesti.

Rex ve Mike oturdukları iskemlelere yığılmışlardı. Rahatlamış görünüyorlardı ama vücutları baştan ayağa ağırlar, sızılar içinde olmalıydı.

Colin dalgaların üzerinde yüzen ölü balıkların karınlarının yukarı dönüşünü seyretti.

Denizin yüzeyi beklenmedik bir şekilde kaynamaya başlamıştı birden. Sanki dipte dev bir ateş yanıyordu. Her yanda yüzgeçler görünüyordu. Erica Lynn'in çevresini bir anda doldurmuşlardı. Bir düzine... iki düzine... belli, belki de daha fazla köpekbalığı. Kendi ölülerine inanılmaz bir iştahla saldırıyor, etlerini parçalıyor, koparıyor, her lokma için birbirleriyle dövüşüyor, mantıksız ve tümüyle vahşi bir açlıkla savaşıyor, dalıyor, çıkıyor, tekrar saldırıyorlardı.

Frank tabancasını aç hayvanlara ateş ederek boşalttı. Canavarlardan en az birini daha vurmuş olmalıydı, çünkü suyun içindeki kargaşa biraz öncesine oranla daha da artmıştı.

Colin bu katliamı seyretmek istemiyordu artık. Başını çe-virebilmeyi çok isterdi ama bir şey onu öylece tutuyordu.

«Bunlar etobur! Birbirlerini yiyen canavarlar hepsi!» dedi adamlardan biri.

«Köpekbalığı ne olsa yer!»

«Keçilerden daha beterdirler.»

«Balıkçılar köpekbalıklarının midelerinde çok garip şeyler bulurlar.»

«Evet. Ben kol saati bulan birini tanıyorum.»

«Ben de birinin alyans bulduğunu duymuştum.»

«Biriside bir teneke kutu dolusu ıslanmış puro bulmuş.»

«Takma dişlere ne dersiniz?»

«Ya bir servet değerindeki nadir rastlanan madenî paraya?»

«Saldırıya uğrayan kurbanın yanında olan ya da üzerinde bulunan, sindirilmesi mümkün olmayan şeyler, köpekbalığının midesinde kalıyor tabii.»

«Şu kanlı canavarlardan birinin midesini yarıp içinde neler sakladığına bakmaya ne dersiniz?»

«Hey, bak bu ilginç olabilir.»

«Midesini burada, güvertenin ortasında yararız.»

«Beiki antika bir para bulur, zengin oluruz.»

«Belki de yeni yuttuğu ve sindirmeye vakit bulamadığı ölü balıklardan başka bir şey bulamayız.»

«Olabilir ama olmaya da bilir.»

«En azından yapacak bir iş çıkmış olur.»

«Haklısın. Bugün berbat bir gün oldu.»

«Irv, o oltalardan birini tekrar hczırlasan iyi olacak.»

Tekrar viski ve bira içmeye başladılar.

Colin onları seyrediyordu.

Jack iskemleye oturup yerleşti. İki dakika sonra avını yakalamıştı bile. Köpekbalığını denizin yüzeyine çıkarmayı başardığında, suyun içindeki kanlı savaş bitmiş, sürü uzaklaşmıştı. Bu kez de Erica Lynn'in güvertesinde kan kokusu almış insanların vahşi telaşı başlamıştı.

Colin'in babası .38'liği yeniden doldurdu. Parmaklığın üstünden eğilip kocaman hayvanın kafasına iki kurşun birden gömüldü.

«Tam kafasından isabet!»

«Beynini dağıttın!»

«Köpekbalıklarının beyni bezelye kadardır.»

«Yani seninki kadar mı?»

«Öldü mü şimdi bu yaratık?»

«Hiç kıpırdamıyor.»

«Yukarı çekelim.»

«İçine bir göz atalım.»

«O antika parayı bulalım.»

«Ya da takma dişleri.»

Viski ve bira.

Jack oltanın ipine olanca gücüyle asıldı, elinden geldiği kadar kısalttı. Ölü köpekbalığı teknenin yan tarafına çarparak sürüklenmekteydi.

«Kahrolası ne kadar da büyük! Rahat üç metre var!»

«Kimse bu bebeği bir tek kancayla yukarı çekmeyi başaramaz.»

«Teknede vinç var.»

«Zorlu bir iş olacak.»

«O antika parayı bulacaksak, değer bence.»

«Antika parayı senin midende bulacağız gibi geliyor bana.»

Beş erkek, iki kangal ipi, üç kancayı ve aküyle çalışan vinç sistemini kullanarak köpekbalığını denizden yukarı çekmeyi ve parmaklıkların üstünden aşırılmayı başardılar. Hayvanı güverteye indiremeden bir an önce iperin kontrolünü kaybettiler, balık büyük bir gürültüyle düştü, güvertenin tahtalarına çarptı. Şiddetli çarpmanın etkisiyle beklenmedik bir şekilde hayata döndü. Kurşunlar koca hayvanın canını yakmış, onu iyice ser-semletmişti ama henüz öldürmemişti. Balık güvertede kendini yerden yere vurur, titreyip kasılırken, herkes geri sıçradı. Birdenbire tekrar canlanmıştı köpekbalığı. Pete kancalardan birinin zincirini bileğine dolayıp ağır demiri hızla savurdu, kancayı tam kafasına vurmaya başardı. Çarpmanın etkisiyle etrafa saçılan kanlar birkaç kişinin üzerine sıçramıştı. Dev çeneler açılıp kapandı, kıvrık dişler Pete'i yakalamaya çalıştı, o sırada bir başkası elinde ikinci bir kancayla koştu geldi, sivri demiri hayvanın gözlerinden birine sapladı. Üçüncü bir kanca da daha önce açılmış kurşun yaralarından birine saplandı. Her yer kanla kaplanmıştı. Colin elinde olmadan, Kingman cinayetlerini hatırladı. Mayolu erkeklerin vücutları sıçrayan kanlarla lekelenmiş, kollarından, bacaklarından aşağı terle karışık kanlar akmaya başlamıştı. Colin'in babası haykırarak herkese geri çekilmelerini söylüyordu. İrv ise onun güvertede ateş etmesini engellemeye çalışıyordu. Colin'in babası, köpekbalığının beynine son bir kurşun daha sıktı. Sonunda hayvan kıpırdamaz olmuş, yaşamak için verdiği savaş son bulmuştu. Herkes son derece heyecanlıydı. Hep bir ağızdan bağırıp çağırıyor, konuşuyorlardı. Kanların içine diz çöküp balığı karnı yukarı gelecek şekilde çevirdiler, uzun bir bıçakla midesini yarıdılar. Hayvanın beyaz eti bir süre karşı koymuş, ama sonunda bıçağın ve bıçağı tutan kolların gücüne teslim olmuştu. İnce uzun yarıktan dışarı pis kokulu, kaygan görünümlü bağırsaklar ve yan sindirilmiş balık leşleri fırladı. Kenarda durup seyredenler çığınca tezahürat yaparken balığın yanına dizüstü çökmüş olanlar çamur rengi iğrenç sıvıları ve etrafa saçılan iç organları karıştırıyor, artık bir efsane haline dönüşmüş olan antika parayı, alyansı, puro kutusunu ve takma dişleri arıyorlardı. Bir yandan şakalaşıp gülüşürken, bağırsaklardan boşalan pislikleri birbirlerine attıkları bile oluyordu.

Colin birdenbire hareket edecek gücü bulduğunu hissetti. Teknenin ön tarafına doğru sendeledi, kanların üstünde ayağı kaydı, tökezledi, düşmesine ramak kaldı ama dengesini yeniden kazanmayı başardı. Teknenin önüne doğru ilerleyebildiği kadar ilerledi, arkasındaki çığgın bağırışlardan uzaklaşmaya çalıştı. Sonunda kendini tutamayıp parmaklığa dayandı ve denize kustu.

Colin işini bitirdiğinde babası tepesine dikilmiş, kan dam-lalarıyla lekelenmiş cildi, sıçrayan kanların yassıltığı saçları ve hırçın pırıltılar saçan gözleriyle, vahşetin ve ilkelliğin simgesi gibi duruyordu. Konuştuğunda sesi alçak, ama etkiliydi. «Neyin var senin?» diye sordu.

Colin zayıf bir sesle, «Midem bulandı,» dedi. «Yalnızca midem bulandı. Ama şimdi iyiyim.»

«Senin neyin var, Tanrı aşkına?»

«Geçti dedim ya. Artık iyiyim.»

«Beni herkesin önünde utandırmaya mı çalışıyorsun?»

«Ne?»

«Arkadaşlarımın önünde küçük düşürmeye mi çalışıyorsun?»

Colin hiçbir şey anlayamıyor, öylece bakıp duruyordu.

«Herkes seninle alay ediyor.»

«Şey...»

«Senin hakkında şakalar yapıyorlar.»

Colin'in başı dönüyordu.

«Bazen senin nasıl bir çocuk olduğunu merak ediyorum,» dedi babası.

«Engel olamadım. Kustum işte. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Tutamadım kendimi.»

«Bazen benim oğlum olup olmadığını merak ediyorum.»

«Senin oğlunum. Tabii ki senin oğlunum.»

Babası ona doğru eğilip yüzünü inceledi. Sütçünün ya da eski bir dostun tanıdık yüz hatlarını görmeye çalışır gibiydi. Soluğu leş gibi kokuyordu.

Viski ve bira.

Ve kan.

«Bazen erkek çocuk gibi davranmıyorsun hiç. Bazen ilerde normal bir erkek olmayı başaracağından bile kuşku duyuyorum.» Babasının sesi hâlâ alçaktı ama hızlı hızlı konuşuyordu.

«Elimden geleni yapıyorum.»

«Öyle mi?»

Celin umutsuzca, «Gerçekten öyle,» dedi.

«Bazen korkak kız çocukları gibi davranıyorsun.»

«Üzgünüm.»

«Bazen de kahrolası homonun teki gibi davranıyorsun.»

«Seni utandırmak istememiştin.»

«Kendini toplamak istiyor musun?»

«Evet.»

«Kendini toplayabilecek misin?»

«Evet.»

«Yapabilecek misin bunu?»

«Elbette.»

«Yapacak mısın?»

«Tabii.»

«Yap öyleyse.»

«Yalnızca birkaç dakikaya ihtiyacım var...»

«Şimdi! Şimdi yapacaksın!»

«Peki.»

«Kendini topla.» «Tamam. İyiyim artık.» «Titriyorsun.» «Hayır, titremiyorum.» «Şimdi benimle birlikte geliyor musun?» «Evet.»

«O heriflere kimin oğlu olduğunu göster.» «Een senin oğlunum.» «Öyleyse kanıtla, evlât.» «Kanıtlayacağım.» «Sana kanıt göstermelisin.)) «Bir bira içebilir miyim?» «Ne?»

«Belki yardımı olur.» «Neye yardımı olur?» «Kendimi daha iyi hissetmeme.» «Bira mı istiyorsun şimdi?» «Evet.»

«Eh, işte bu daha iyi!» Frank Jacobs sırttı, kanlı eliyle oğlunun saçlarını karıştırdı.

Colin kamara duvarının dışındaki tahta sıraya oturmuş, soğuk birasını yudumluyor, bundan sonra neler olacağını merak ediyordu. Köpekbalığının midesinde ilginç bir şey bulamayan balıkçılar hayvanın ölü gövdesini teknenin yan tarafından aşağı atmışlardı. Ölü köpekbalığı bir an suyun üstünde yüzdü, sonra birdenbire dibe battı ya da daha derinlerde yaşayan iştahı iyice kabarmış bir başka canavar tarafından aşağıya çekildi.

Kan lekeleri içindeki erkekler, tekneyi çevreleyen parmak-maklığın yanına dizildiler, İrv eline bir hortum alıp onları deniz suyuyla yıkadı. Artık çöpe atmak zorunda oldukları mayolarını

çıkardılar, sert ve sarı sabun kalıplarıyla temizlenmeye çalıştılar. Bu arada durmaksızın birbirlerinin cinsel organları hakkında şakalar yapıyorlardı. Yıkamaları bittikten sonra her biri çal-kalanabilmek için bir kova temiz su aldı. Sonra kurulanmak ve giyinmek üzere aşağı indiler. Irv de güverteyi temizlemeye koyuldu, püskürttüğü sularla kanların son izlerim yok etti.

Daha sonra hep birlikte atıcılık talimleri yapmaya koyuldular. Charlie ile Irv balıkların oltaya gelmedikleri zamanlarda müşterilerini eğlendirebilmek için **Erica Lynn'de** daima bir hedef tahtası ve iki havalı tüfek bulundururdu. Adamlar viski ve bira içmeyi sürdürdüler, havalı tüfeklerle nişan aldılar, balık avlamakla ilgili her şeyi unuttular.

Colin başlangıçta her tüfek patlamasında gözlerini kırpyordu ama bir süre sonra patlamaların sesi onu rahatsız etmez oldu.

Bir süre sonra hedef tahtasını ve kilden güvercinleri vurmaktan sıkıldıklarında, dikkatlerini teknenin çevresinde uçan gerçek martılara çevirdiler. Kuşlar karınlarını doyurmak için küçük balıklar arıyor, arada bir dalgaların arasına dalıp çıkıyorlardı. Havalı tüfeklerin kükremeye benzer gürültüsünü duyduklarında, tepki göstermeden yiyecek aramayı ve kulakları tırmalayan o garip çığlıkları atmayı sürdürdüler. Birer birer avlandıklarından haberleri olmadığı belliydi.

Bu kez katliam Colin'in midasını kaldırmamıştı. Olayın ona çekici gelen bir yanı da yoktu. Kuşların minik gövdelerinin havada parçalanışını seyrederken kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordu. Bir tepki gösteremeyişi garipti doğrusu. Kendini sakin ve soğukkanlı hissediyordu. Huzur doluydu içi.

Tüfekler uzun bir süre boyunca patladı, martılar gökyüzünde parçalanıp dağıldı. Binlerce minik kan damlası, gökyüzünden aşağı sprej gibi inmekteydi. Renkleri erimiş bakır taneciklerini akla getiriyordu.

Saat yedi buçukta Charlie ve Irv ile vedalaştılar, biftek ve İstakozdan oluşan akşam yemeklerini yemek üzere bir liman lokantasına doğru yola koyuldular. Colin açlıktan ölüyordu. Ta-bağındaki her şeyi büyük bir iştahla silip süpürdü, vücutları paramparça olan köpekbalıklarıyla martıları bir an olsun ak-jına getirmedi.

Yaz güneşinin geç saatte batmasından epey sonra, babası Colin'i eve götürdü. Her zamanki gibi çok hızlı araba kullanıyor, diğer araç sürücülerine kesinlikle aldırmiyordu.

Santa Leona'ya varmalarına on dakika kala Frank sohbet konusunu günün olaylarından kaydırıp daha kişisel meselelere getirdi. «Annenle birlikte yaşamaktan mutlu musun?» diye sordu.

Soru Colin'i hazırlıksız yakalamıştı. Yeni bir tartışma başlatmak istemiyordu. Omuzlarını silkerek, «Sanırım,» dedi.

«Bu, doğru dürüst bir cevap değil.»

«Yani, sanırım, mutluyum.»

«Mutlu olup olmadığını bilmiyor musun?»

«Yeterince mutlu sayılırım.»

«Sana iyi bakıyor mu?»

«Elbette.»

«Doğru dürüst yemek yiyebiliyor musun?»

«Tabii.»

«Hâlâ çok cılızsın.»

«Gerçekten çok yiyorum.»

«Yemek yapmayı pek beceremez.»

«Yaptıkları fena değil.»

«Sana harcaman için yeterince para veriyor mu?»

«Evet, tabii.»

«Sana her hafta biraz para yollayabilirim istersen.»

«Buna gerek yok.»

«Haftada on dolara ne dersin?»

«Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin. Benim yeterince param var. Biraz daha fazla olsa, boşa harcar, ziyan ederim.»

«Santa Leona'yı seviyor musun?»

«İdare eder.»

«Yalnızca o kadar mı?»

«Burası güzel bir yer.»

«Westwood'daki arkadaşlarını özleyorsün mü?»

«Orada hiç arkadaşım yoktu.»

«Olduğunu biliyorum. Bir kere sizi hep birlikte görmüştüm. O kızıl saçlı çocuk ve...»

«Onlar yalnızca okul arkadaşlarımdı. Daha doğrusu tanıdıkları.»

«Bana kendini olduğundan sert ve duygusuz göstermeye çalışman gerekmiyor.»

«*öyle bir şey yapmaya çalışmıyorum.*»

«Arkadaşlarını özlediğini biliyorum.»

«Gerçekten özlemiyorum.»

Sol şeride kayıp zaten hız sınırını aşmış bir kamyonu sol-ladılar, sonra fazla hızlı bir biçimde yeniden sağ şeride geçti-ler,

Arkadaki kamyonun sürücüsü öfkeyle kornasını çalıyordu.

«Ne oluyor bu Allanın cezasına böyle? Ona bol bol yer bıraktım. Bırakmadım mı?»

Colin karşılık vermedi.

Frank ayağını gaz pedalından hafifçe kaldırdı. Arabanın hızı saatte altmış beş milden elli beş mile düştü.

Kamyon sürücüsü tekrar kornasına asıldı.

Frank da Cadillac'ın kornasını çalmaya başladı. Yaklaşık bir dakika boyunca, ne elini kornadan çekti, ne de arabanın hızını attırdı. Kamyondan zerre kadar korkmadığını göstermeye çalışıyordu.

Colin kaygı içinde geriye baktı. Koskoca kamyon arabanın arka tamponundan yalnızca bir metre gerideydi. Farları pırıl pırıl yanıyordu.

«İtoğlu it!» dedi Frank. «Kim olduğunu sanıyor bu hergele?» Hızını saatte kırk mile düşürdü.

Kamyon birdenbire sol şeride kaydı.

Frank da derhal sol şeride kaydı, kamyonun önüne geçti, yolunu tıkayıp saatte kırk mille ilerlemeye devam etti.

«İşte bu ona iyi bir ders olur! Herhalde öfkeden deli olmuştur, değil mi?»

Kamyon sürücüsü tekrar kornasını *çaldı*.

Colin ter içindeydi.

Babası öne doğru eğilmiş, elleriyle direksiyona sıkı sıkı sarılmıştı. Dudakları geriye çekilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. İyice **irileşmiş gözleri, önünde uzanan yolla ayna arasında gidip gidip geliyordu. Öyle hızlı bir tempoyla soluk alıp veriyordu ki, boğazından neredeyse hırıltılar yükselecekti.**

Kamyon tekrar sağ şeride **döndü**.

Frank hızla o tarafa kayarak kamyonun yolunu bir kere da--ha kesti.

Kamyonun sürücüsü sonunda bir deliyle ya da sarhoşla karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Bu gibi durumlarda yapılacak en doğru şeyin tedbirli davranmak olduğunu biliyordu. Hızını saatte otuz mile düşürdü ve geride kalmaya başladı.

«İşte ona dersini verdim! Kendini yolun sahibi sanıyordu herif!»

Frank savaşı kazanmış olmanın sarhoşluğuyla ayağını Ca-dillac'ın gaz pedalına dayadı, hızını bir anda yetmiş mile çıkardı. Gecenin içinde ok gibi ilerlediler.

Colin gözlerini yumdu.

Birkaç dakika sessizlik içinde yol aldıktan sonra Frank, «Bütün arkadaşların Westwood'da olduğuna göre, oraya geri dönüp benimle birlikte yaşamaya ne dersin?» diye sordu.

«Yani sürekli olarak mı?»

«Neden olmasın?»

«Şey... olabilir sanırım,» dedi Colin. Bunun imkânsız olduğunu bildiğinden, böyle söylemekte sakınca görmemirii

«Bu konuda ne yapabileceğime bakacağım, evlâ'..»

Colin telaşla ona baktı. «Ama hakimler vesayeti anneme verdiler. Sen yalnızca ziyaret hakkına sahipsin.»

«Belki bunu değiştirebiliriz.»

«Nasıl?»

«Tabii önce birkaç şey yapmamız gerekecek. Bunlar pek hoş şeyler olmayacak.»

«Ne gibi?»

«İlk olarak, sen mahkemede kendi isteğinle kalkıp, artık onunla birlikte yaşamak istemediğini, çünkü mutlu olmadığını söyleyeceksin.»

«Değişikliği yapmaları için bunu söylemek zorunda mıyım?»

«Büyük ihtimalle evet.»

Colin aldırılmaz bir tavırla, «Sanırım haklısın-,» dedi. Biraz

rahatlamıştı, çünkü mahkemede kesinlikle böyle bir şey söyleyecek değildi.
«Bunu yapacak cesaretin var, değil mi?»
«Elbette,» dedi Colin. Sonra düşmanın stratejisini öğrenmenin yararlı olabileceğini düşünerek, «Başka ne yapmamız gerekecek?» diye sordu.
«Uygunsuz bir anne olduğunu kanıtlamamız gerekecek.»
«Ama öyle değil kM»
«Bilmiyorum. Ama içimde bir ses, açacağımız davada gevşek ahlâk anlayışının üstüne gidersek yargıçların bizim tarafımızı tutacağını fısıldıyor.»
«Ne?»
Frank asık suratla, «O sanat çevresinin nasıl bir çevre olduğunu biliyorum ben,» dedi.
«Birlikte gezdiği insanların na-sii tipler olduklarını da biliyorum.»
«Nasıl tiplerrniş?»
«Sanatçıların değer yargıları, normal insanların değer yargılarından farklı oluyor. Üstelik bu farklılıklarından gurur duyuyorlar.»
«Anlamadım.»
«Şey... garip siyasi fikirler, Tann'ya inançsızlık, uyuşturucu... toplu seks partileri. Durmadan birbirleriyle yatıp kalkarlar.',,
«\0*ni sence annem...»
«Böyle söylemek benim de hoşuma gitmiyor.»
«Öyleyse söyleme.»
«Senin iyiliğin için bu ihtimallerin tümünü gözönüne almak zorundayım.»
«Benim annem... senin dediğin gibi yaşamıyor,» dedi Colin. Bu sözleri kendinden emin bir tavırla söylemişti ama doğruluğundan o kadar emin değildi.
«Hayatın gerçeklerinden kaçamazsın, evlât.»
«Benim annem öyle yaşamıyor.»
«O da bir insan. Seni şaşırtacak şeyler yapabilir. Azize falan olmadığını adım gibi biliyorum. Bana güven bu konuda.»
«Bu konuda konuşuyor olduğumuza inanamıyorum.»
«Bu ihtimalleri gözardı edemeyiz, evlât. Hele de bana geri dönmene yardımcı olacaksa, bence kesinlikle denemeye değer. Bir erkek çocuğun büyürken babasına ihtiyacı vardır. Babasının yakınında olmalıdır. Nasıl gerçek bir erkek olunacağını öğrenmek için, başka bir erkeğin yardımına ihtiyacı vardır.»
«Ama onun... böyle şeyler yaptığını nasıl kanıtlayabilirsin ki?»
«Özel dedektifler tutarak.»
«Yani peşine kiralık gözler takacaksın, öyle mi? Nereye giderse onu gözetleyecekler mi?»
«Bunu yapmak zorunda kalmak istemiyorum. Ama gerekli olabilir. Neler yaptığını öğrenmenin en hızlı ve en kolay yolu bu.»
«Sakın böyle bir şey yapma.»
«Yaparsam senin için yapacağım.»
«Ben yapma diyorum.»
«Senin mutlu olmanı istiyorum.»
«Ben mutluyum.»
«Westwood'da daha mutlu olursun.»
«Lütfen baba, onun peşine kiralık bir köpek sürüsü takarsan ben asla mutlu olmam.»
Babasının kaşları çatılmıştı. Kavgacı bir sesle, «Kiralık köpekler mi?» dedi. «Kiralık köpek diyen oldu mu sana? Bak, bu dedektifler kendi alanlarını da uzman profesyonellerdir, başıboş bir köpek sürüsü değil. Ona zarar vermezler. Gözlediğinin farkına bile varmayacak.»
«Lütfen yapma bunu.»
Babası yalnızca, «Umarım gerek kalmaz,» dedi ve" sustu.
Colin, Westwood'a geri dönmeyi, babasıyla birlikte yaşamayı düşündü. Bunu düşünmek bile, uyanikken kâbus görmek gibi bir şeydi.

Pazar günü saat on birde Roy havlusunun arama sardığı mayosuyla çıkageldi.
«Annen nerede?» diye sordu.

«Galeride.»

«Pazar günü de mi çalışıyor?»

«Haftada yedi gün çalışıyorlar.»

«Onu bikiniyle görebileceğimi umuyordum.»

«Korkarım göremeyeceksin.»

Ev tam emlak komisyoncularının **birinci sınıf kiralık** dediği tür mülklereydi. Nice çekici niteliklerinin arasında, iki üç basamakla inilen bir salonu, bu salonda kocaman taş bir şöminesi, üç koca banyosu, tam donanımlı bir mutfak, on beş metre boyunda da bir yüzme havuzu vardı. Buraya taşındıklarından beri salonu haftada iki saatten bile daha az kullanmışlardı. Misafirlere gelen pek fazla dostları yoktu. Gece yatışı için kimseyi ağırlamadıklarından, üçüncü banyoyu kullanma nedenleri olmamıştı. Mutfaktaki eksiksiz takımlardan, âletlerden ve teknoloji harikalarından yalnızca buzdolabını ve fırının üstündeki ocaklardan ikisini kullanıyorlardı. Evin ödenen kiraya değen tek özelliği havuzdu.

Colin'le Roy havuz boyunca yarıştılar, dipteki borularla ve şişirme plastik oyuncaklarla oynadılar. Suya attıkları madeni paraları dibe dalarak çıkarıyor, oyunlar oynuyor, bol bol su sıçratıyor, eğleniyorlardı. Sonunda yorgun argın havuzdan çıkıp bir süre güneşte pişmek üzere betona uzandılar.

Colin ilk defa Roy'la birlikte yüzmüş, ilk olarak onu üzerinde gömleği olmaksızın görmüştü. Roy'un sırtını boydan boya kaplayan çirkin ve korkunç yara izleriyle de ilk defa karşılaşmıştı. Tırtıklı ve kabarık çizgiler Roy'un sağ omuzundan sol kalçasına doğru uzanmaktaydı. Colin onları saymaya çalıştı... altı, yedi, sekiz, belki de on tane. Bazı yerlerde yara izleri birbiriyle kesiştiği, çizgiler birbirine karıştığı için emin olamadı. Çirkin yara izlerinin arasında kalan sağlıklı cilt güneşten yanmış, bronz rengine dönüşmüştü. Ama kabarık yara izlerinin rengi güneşte koyulmuyordu. Bazı noktalarda solgun, pırl pırl parlayacak kadar gergin, başka bazı noktalarda ise yine solgun, ama poturluydu.

«Ne oldu sana böyle?» diye sordu Colin.

«Ne?»

«Sırtına ne oldu?»

«Hiçbir şey.»

«Peki o yara izleri nedir?»

«Hiçbir şey.»

«Herhalde böyle doğmadın, değil mi?»

«Bir kaza geçirdim.»

«Ne tür bir kaza?»

«Çok uzun zaman önce oldu.»

«Trafik kazası filan mıydı? Enkazın içinden mi çıktın?»

«Bu konuda konuşmak istemiyorum.»

«Neden istemiyorsun?»

Roy ateş saçan bakışlarla ona baktı. «O lanet olası yara izleri hakkında konuşmak istemediğimi söyledim sana, anlamıyor musun?»

«Peki. Tamam. Unutalım gitsin.»

«Sana açıklama yapmak zorunda da değilim.»

«Burnumu sokmak istememiştim.»

«Ama soktun işte.»

«Üzgünüm.»

Roy içini çekerek, «Evet,» dedi. «Ben de öyle.»

Ayağa kalkıp havuzun uzaktaki köşesine doğru yürüdü. Orada bir süre, arkası Colin'e dönük durumda, gözlerini toprağa dikip durdu.

Kendini aptal gibi hisseden ve ne yapacağını bilemeyen Colin, çabucak havuza daldı, serin suların içine saklanmaya çalıştı. Bir süre hızlı kulaçlarla yüzdü, birdenbire hissettiği sınırlarını geren enerji fazlasından kurtulmaya çalıştı.

Beş dakika sonra tekrar havuzdan çıktığında Roy hâlâ havuzu çevreleyen betonun kenarındaydı. Yere çömelmiş, çimenlerin arasındaki bir şeyle uğraşıyordu.

«Ne buldun?» diye sordu Colin.

Roy yaptığı işe kendini öylesine kaptırmıştı ki soruyu duymadı bile.

Colin onun yanına gidip yere çömeldi.

«Karıncalar,» dedi Roy.

Betonun kenarındaki toprak alanda, fincan tabağı büyüklüğünde minik bir tepe oluşmuştu. Karıncalar toz haline getirdikleri toprağı taşıyarak tepeliğin altında kendilerine bir yuva

yapmışlardı. Kırmızı vücutlarıyla oradan oraya koşuyor, tepenin çevresinden ve üstünden geçip duruyorlardı.

Roy yüzünde kocaman bir gülümsemeyle böcekleri ezerek öldürüyordu. Bir düzine. İki düzine. Roy onları öldürdükçe tepenin içinden başka karıncalar çıkıyor, koşarak onun gölgesine doğru ilerliyor, kaderlerindeki ölümün aşırı çalışmaktan ya ela yük taşımaktan değil, kendi vücutlarının bir milyon katı kadar büyük bir canavar tanrının gazabına kurban giderek olacağı anlamış gibi davranıyorlardı. Kendilerini bir an önce feda etmek için acele ediyorlardı.

Roy hayvanları öldürdükçe arada bir duruyor, parmaklarındaki yağlı, pas rengi kalıntılara bakıyordu. «Kemikleri yok,» dedi kendi kendine konuşur gibi bir sesle, «Onları ezdiğim zaman yok oluyorlar. Geriye yalnızca bir damla sıvı kalıyor. Çünkü hiç, kemikleri yok.»

Colin onu izlemeye devam etti.

17

Roy bol sayıda karıncayı ezdikten ve yuvalarını da tekmeler atarak iyice dağıttıktan sonra, Colin'le ikisi mavili yeşilli şişirme bir topla su topu oynadılar. Maçı Roy kazandı.

Saat üç olduğunda ikisi de havuzdan sıkılmıştı. Mayoların', çıkarıp giyindiler, çikolatalı bisküvilerini yiyip limonata içtiler.

Colin bardağındaki son damlayı da içtikten sonra ağızına bir buz parçası alıp emmeye koyuldu. Bir ara başını kaldırdı, «Roy, bana güveniyor musun?» diye sordu.

«Elbette güveniyorum.»

«Sınavda başarılı oldum mu?»

«Biz kan kardeşiyiz, öyle değil mi?»

«Öyleyse anlat artık bana.»

«Neyi?»

«Ne demek istediğimi biliyorsun. Büyük sırrı.»

«Anlattım bile,» dedi Roy.

«Öyle mi? Ne zaman?»

«Cuma gecesi Atari Salonundan çıktıktan sonra, Fairmont' Şaki o açık saçık filmi görmeye gitmeden önce anlattım.»

Colin başını iki yana salladı. «Anlattıysan bile ben duymadım.»

«Duydun ama duymak istemedin.»

«Ne anlama geliyor bu? Üstü kapalı konuşma.»

Roy omuzlarını silkti, bardağındaki buzları tıkırdattı.

«Bir kere daha anlat» dedi Colin. «Bu sefer gerçekten duymak istiyorum.»

«Ben insan öldürüyorum.»

«Tanrım! Müthiş büyük sırrın bu muydu yoksa?»

«Bana korkunç derecede önemli bir sır gibi geliyor.»

«Ama ne yazık ki doğru değil.»

«Ben senin kan kardeşin miyim?»

«Evet.»

«Kan kardeşler birbirine yalan söyler mi?»

«Söylememeleri gerekir,» diye kabullendi Colin. «Pekâlâ. •Madem birilerini öldürdüğünü iddia ediyorsun, öldürdüğün bu insanların isimleri olmalı, değil mi? Neydi isimleri?»

«Stephen Rose ve Philip Pacino.»

«Kimdi bunlar?»

«Yalnızca iki çocuk işte.»

«Arkadaşların mı?»

«İsteseler arkadaşım olabilirdi.»

«Neden öldürdün onları?»

«Çünkü benimle kan kardeşi olmak istemediler. Ondan sonra bir daha onlara güvenemezdim.»

«Yani kan kardeş olmayı kabul etmeseydim beni de mi öldürecektin? Bunu mu söylemek istiyorsun?»

«Olabilir.»

«Atıyorsun.»

«Seni mutlu edecekse böyle düşünebilirsin.»

«Nerede öldürdün onları?»

«Burada, Santa Leona'da.»

«Ne zaman?»

«Phil'i geçen yaz, Ağustos'un iik gününde, yani doğum gününden hemen sonra hakladım. Steve Rose'u da ondan önceki yaz öldürmüştüm.»

«Nasıl?»

Roy rüya görüyormuş gibi gülümsedi, gözlerini yumdu, olayı kafasının içinde yeniden yaşıyormuş gibi *göründü*. «Steve'i Sandman Mağarasının oradaki yamaçtan aşağı ittim,» dedi. «Aşağıdaki kayalıklara çarptı. Çarptığı anda nasıl zıpladığını ve parçalandığını görmeliydin. Ertesi gün yukarı çıkardıklarında gerçekten tanınmayacak haldeydi. Morgda kendi babası bile cesedi zor teşhis etti.»

«Peki ya öbürü... Phil Pacino?»

«Onların evindeydik. Model uçak yapıyorduk,» diye anlattı Roy. «Annesi ve babası evde değillerdi. Phil'in başka kardeşi yoktu. Kimse oraya gittiğimi bilmiyordu. Bu bulunmaz fırsatı kaçırmak istemedim, başından aşağı çakmak benzini döktüm ve onu yaktım.»

«Tanrım!»

«Öldüğünden emin olduğum zaman fırlayıp kaçtım. Bütün-ev yanıp kül oldu. Gerçekten heyecan verici bir olaydı. Birkaç gün sonra kasabanın itfaiye birliği şefi, yangının Phil tarafından çıkarıldığına karar verdi. Kibritlerle oynarken yangın çıkarmıştı. Olayın sorumlusu oydu.»

«Doğrusu iyi bir hikâye uydurdun,» dedi Colin.

Roy gözlerini açtı ama konuşmadı.

Colin masadaki tabakları ve bardakları musluğa götürdü,, çalkalayıp kenara kaldırdı. Musluğun başında iş yaparken, «Biliyor musun Roy,» dedi, «Sende bu hayal gücü varken, ilerde,, büyüdüğün zaman çok başarılı bir korku yazarı olabilirsin. Bu işten bir servet kazanırsın.»

Roy temizlik işine yardım etmek için herhangi bir girişimde bulunmadı. «Seninle hâlâ bir çeşit oyun oynadığımı falan mı sanıyorsun yoksa?»

«Birkaç isim uydurdun ve...»

«Steve Rose ve Phil Pacino gerçek insanlardı. İstersen kontrol edebilirsin. Kütüphaneye gider, **Santa Leona Haberiet** nın eski sayılarını tararsın. Nasıl öldüklerini oradan öğrenebilirsin.»

«Belki gider araştırırım.»

«Bence gitmelisin.»

«Ama bu Steve Rose gerçekten Sandman Mağarasının oradaki yamaçtan düşmüş olsa, Phil Pacino da yanarak ölmüş olsa bile, yine de hiçbir şey kanıtlanmış sayılmaz. Bir tek şey bile. Her ikisi de gerçekten kaza sonucu ölmüş olabilir.»

«Öyle olsa ben neden suçu kendi üstüme almaya çalışayım?»

«Gerçek bir katil olduğuna beni inandırabilmek için. Anlattıklarına gerçekçi bir hava vermek için. Bana bir tür şaka yapmaya çalıştığını biliyorum.»

«Bazen amma inatçı oluyorsun,» dedi Roy.

«Sen de öyle.»

«Gerçeği anlamayı nasıl sağlayabilirim?»

«Ben zaten gerçeği biliyorum,» dedi Colin. Tabakları yıkamayı bitirdi, kırmızı beyaz kareli bir bulaşık beziyle ellerini kuruladı.

Roy ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Güneşin ısıttığı yüzme havuzuna bakıyordu. «Galiba seni inandırmanın tek yolu birini daha öldürmek,» dedi.

«Evet,» dedi Colin. «Neden yapmıyorsun bunu?»

«Yapmayacağımı sanıyorsun, değil mi?»

«Yapmayacağını biliyorum.»

Roy ona döndü. Güneş ışığı pencereden içeri doluyor, Roy' un yüzünün sağ yanını aydınlatıyor, sol yanını gölgeler içinde bırakıyordu. Gözlerinden birinin rengi, diğerine göre çok daha delici maviydi. «Bana birini öldürmem için meydan mı okuyorsun yani?» diye sordu.

«Evet.»

«Öyleyse birini öldürdüğüm zaman sorumluluğun yarısı sana ait.»

«Tamam.»

«Kabul ediyor musun yani?»

«Ediyorum.»

«Sonunda hapse girebileceğini bilmek beni rahatsız etmiyor mu?» diye sordu Roy.

«Hayır. Çünkü böyle bir şey yapmayacağımı biliyorum.»

«İcabına bakmamı özellikle istediğin biri var mı? Ölmesini çok istediğin biri?»
Colin gülümsedi, çünkü artık bunun bir oyun olduğundan tümüyle emindi. «Özel biri yok,» dedi. «Herhangi biri olabilir. Neden telefon rehberinden bir isim seçmiyorsun?»
Roy tekrar pencereye döndü.
Colin tezgâha dayanıp bekledi.
Bir süre sonra Roy^ saatine bakarak, «Eve gitmem gerekiyor,» dedi. «Annemle babam Marion Amca'nın evine yemeğe gidecekler. Marion Amca'dan nefret ederim ama ne yazık ki onlarla birlikte gitmek zorundayım.»
«Bir dakika, bir dakika!» dedi Colin. «Konuyu böyle kolay değiştiremezsin. Bu işten sıyrılman sandığın kadar kolay olmayacak. Kimi öldüreceğinden söz ediyorduk.»
«Sıyrılmaya çalışmıyordum.»
«Eee?»
«Bir süre düşünmem gerek.»
«Tabii,» dedi Colin. «Elli yıllık bir süre yeterli olur mu dersin?»
«Hayır. Yarın sana kimi öldüreceğimi söyleyeceğim.»
«Yarın sana hatırlatırım.»
Roy ciddi bir tavırla başını salladı. «Bir kere harekete geçtikten sonra beni durduramayacaksın.»

18

Weezy Üacobs'un Pazar akşamı önemli bir yemek randevusu vardı. Colin'e yine Cafe Charlie'de yemesi için biraz parala, yağlı hamburgerle patates kızartmasından daha besleyici bir şeyler ısmarlamanın önemi hakkında da kısa bir konferans verdi.
Colin yemek yemeye giderken kafeden bir blok gerideki bir kitapçı dükkânında durdu. Bu kitapçıda onun sevdiği türden kitaplara upuzun raflar ayrılmıştı. Colin başlıklara şöyle bir göz gezdirdi, ilginç bir bilim kurgu romanı ya da doğaüstü güçlerle ilgili bir kitap aradı.
Bir süre sonra, kendi yaşlarında güzel bir kızla yan yana durmakta olduklarını, aynı raflara baktıklarını farketti. Raflarda-ki kitaplar boyuna değil, enine yerleştirilmiş, üst üste dizilmişti. Kız da onlara bakıyor, adlarını okuyabilmek için başını hafifçe yana eğik tutuyordu. Üzerinde bir şort vardı. Colin kısa bir an boyunca onun ince ve biçimli bacaklarına baktı. Zarif bir boynu vardı. Saçları altın rengiydi.
Colin'in kendisine baktığını hisseden kız başını kaldırıp gülümsedi, «Merhaba,» dedi.
Colin de gülümsedi. «Merhaba,» diye karşılık verdi.
«Sen Roy Borden'ın arkadaşısın, değil mi?»
«Nereden biliyorsun?»
Kız sanki Colin de raftaki kitaplardan biriymiş de, onun adını da okumaya çalışıyormuş gibi başını yine yana eğmişti «Siz ikiniz Siyamlı ikizler gibisiniz,» dedi. «İkinizi birbirinizden ayrı hiç görmedim diyebilirim.»
«İşte şimdi görüyorsun,» dedi Colin.
«Evet. Buraya Haziran'ın birinde taşındık.»
«Adın ne?»
«Colin Jacobs. Seninki ne?»
«Heather.»
«Güzel bir isim.»
«Teşekkür ederim.»
«Soyadın nedir?»
«Gülmeyeceğine söz ver.»
«Ne?»
«Soyadıma gülmeyeceğine söz ver.»
«Neden soyadına güleyim ki?»
«Tam adım Heather Lipshitz.»
«Olamaz,» dedi Colin.
«Ama öyle. Zelda Lipshitz olsa yine yeterince kötü bir isim sayılırdı. Ya da Sadie Lipshitz. Ama Heather Lipshitz hepsinden kötü, çünkü ikisi birbirine uymuyor. İlk ismim yüzünden soyadını dikkat çekiyor. Yine de gülmedin.»
«Tabii gülmedim.»

«Yeni tanıştığım çocukların çoğu güler.»
«Onların çoğu **aptal o zaman.**»
«Kitap okumayı seviyor musun?» diye sordu Heather.
«Evet.»

«Ne tür okuyorsun daha çok?»

«Bilim kurgu. Ya seri?»

«Ben hemen hemen her türde okurum. Bazen bilim kurgu romanlar da okudum.

Meselâ **Yabancı Ülkede Bir Yabancı'yı** okudum.»

«O harika bir kitaptır.»

«**Yıldız Savaşları**'nı gördün mü?»

«Dört kere. **Yakın** ilişkiler'e de altı kere gittim.»

«Peki, **Yaratık**'ı seyrettin mi?»

«Kaçırır mıyım...»

«O tip filmlerden hoşlanır mısınız?»

«Tabii. Televizyonda eski bir Christopher Lee filmi olduğunda, hiçbir güç beni ekranın karşısından ayıramaz.»

Colin şaşırmişti. «Demek korku filmlerini seviyorsun,» dedi.

«Ne kadar korkunç olursa o kadar hoşuma gider.» Bileğindeki saate göz attı.

«Şey, yemeğe eve dönmem gerekiyor. Sana rastladığım iyi oldu, Colin. Tanıştığımıza sevindim.»

Heather dönüp uzaklaşmaya hazırlanırken Colin, «Şey... bir saniye,» diye kekeleydi. Heather dönüp ona baktı. **Colin** ne yapacağını bilmez bir halde, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. «Şey... bu hafta yeni bir korku filmi gösterime giriyor,» dedi.

«Evet, parçalarını görmüştüm.»

«Beğendin mi?»

«Fena olmayabilir.»

«İster miydin... şey... yani... acaba birlikte...»

Heather gülümsedi. «Çok isterim,» dedi.

«Sahi mi?»

«Tabii.»

«Şey... nasıl yapalım... seni telefonla mı arayayım?»

«Evet, **beni ara.**»

«Numaran **kaç?**»

«Rehberde bulursun. Belki inanmayacaksın ama bu kasabada soyadı Lipshitz olan tek aile biziz.»

Colin sıırttı. «Yarın arayacağım,» dedi.

«**Tamam.**»

«Senin için uygun mu?»

«**Elbette.**»

«Hoşçakal.»

«Hoşçakal, Colin.»

Colin onun dükkândan çıkışını izledi. Kalbi deliler gibi çarpıyordu.

Tanrım!

Ona garip bir şeyler oluyordu. Bundan emindi. Evet, kesinlikle emindi. Daha önce hiçbir kızla böyle konuşabilmiş değildi. Daha doğrusu Heather'a benzer bir kızla. Genellikle daha ağızını açarken dili tutulur, bütün sohbetin üzerine daha başlangıçta sifonu çekmiş olurdu. Ama bu kez öyle olmamıştı işte. Çok rahat davranmıştı. Bu işlerde pişmiş biri gibi. Tanrım, ondan bir randevu koparmayı bile başarmıştı! Bir kızla ilk ciddi randevusu. Kesinlikle bir şeyler oluyordu ona.

Ama ne oluyordu?

Ve neden?

Birkaç saat sonra, yatağında uyanık yatıyor, Los Angeles radyo istasyonunu dinliyor, bir türlü uyuyamadığı için, hayatındaki yeni gelişmelerin ne kadar harikulade olduğunu düşünüyordu. Roy gibi müthiş bir arkadaşı vardı, takım yöneticisi olarak çok önemli bir görevi vardı ve Heather gibi tatlı ve güzel bir kız arkadaşı vardı... daha başka ne isteyebilirdi?

Hayatından hiç bu kadar memnun olduğunu hatırlamıyordu.

Roy yeni hayatının en önemli kısmını oluşturuyordu tabii. Roy olmasa, Koç Molinofla tanışma fırsatını asla elde edemez, okulun genç futbol takımı yöneticisi olmayı rüyasında bile göremezdi. Roy'un rahatlatıcı ve güven verici etkisi olmasa, Heather'a sinemaya gitmeyi teklif edecek cesareti asla bulamayacağı kesindi. Roy'un arkadaşı olduğunu bilmeseydi, Heather daha ilk karşılaştıklarında ona selam bile vermeyebilirdi. Onu görür görmez ilk söylediği cümle bu olmamış mıydı? **Sen Roy Bor-den'in arkadaşısın, değil mi?** Eğer

Roy'un arkadaşı olmasa,
Heather belki de ikinci kere dönüp yüzüne bile bakmazdı.
Ama ikinci kere bakmış ve onunla konuşmuştu.
Hattâ birlikte sinemaya gitmeyi de kabul etmişti.
Yaşamak harika bir şeydi.

Colin, Roy'un garip hikâyelerini düşündü. Kafesteki kediyi. Çakmak benziniye tutuşan çocuğu. Bunların yalnızca uydurma hikâyeler olduğunu biliyordu. Bir çeşit sınavdı bunlar. Roy onu bir şey için sınıyordu. Kediyi ve yanan çocuğu kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu saçma sapan uydurmaların tatlı ruh halini bozmasına izin vermeyecekti.

Gözlerini kapadı, kendini muhteşem bir balo salonunda, Heather'la dans ederken hayal etti. Üzerinde bir smokin vardı. Heather ise kırmızı bir elbise giymişti. Tavandan görkemli kristal avizeler sarkıyordu. Birlikte öyle güzel dans ediyorlardı ki, kayıyor-muş gibiydiler.

19

Pazartesi öğleden sonra, erken saatlerde, Colin yatak odasında masasının başında çalışıyor, **Operada Hayalet** filminin kahramanı Lon Chaney'nin plastik bir heykelini yaratmaya çalışıyordu. Telefonun çaldığını duyduğunda, kendi odasında bir paralel olmadığından annesinin odasına koşup cevap vermesi gerekti.

Arayan Roy'du. «Colin, hemen buraya gelmen gerekiyor,» dedi.

«Nereye?»

«Bizim eve.»

Colin masanın, üzerindeki elektronik saate bir göz attı. 1:05. «Saat ikide buluşacaktık,» dedi.

«Biliyorum. Ama derhal gelmelisin.»

«Neden?»

«Bizimkiler evde yoklar ve kesinlikle görmen gereken bir şey var. Şu anda anlatamam. Telefonda olmaz. Hemen, şimdi gelmelisin. Mümkün olduğu kadar çabuk! Haydi, fırla!»

Roy telefonu kapattı.

Oyun devam ediyor, diye düşündü Colin. Yeni bir sınav daha.

On dakika sonra Colin, Barden'ların kapısını çalıyordu.

Kapıyı Roy açtı. Yüzü heyecandan kızarmıştı.

«Ne oluyor?» diye sordu Colin.

Roy onu içeri çekti, kapıyı çarparak kapattı. Holde duruyorlardı. Arkalarında kusursuz bir salon uzanmaktaydı. Zümrüt yeşili güneşliklerden içeri sızan güneş, odayı soğuk bir ışıkla dolduruyor, Colin'e denizin derinliklerindeymişler gibi bir duygu veriyordu.

«Sarah'ya iyice bakmanı istiyorum,» dedi Roy.

«Kime?»

«Cuma gecesi sana ondan söz etmiştim. Bulvarda, plaj basamaklarının yanında konuşurken. Bu konuyu konuştuğundan sonra ayrılmıştık. O kız bu işte! Porno filmlerde oynayan fıstıklara taş çıkarır. Onu elde etmenin yolunu bulabileceğimizi sanıyorum.»

Colin gözlerini kırıştırdı. «Yani şimdi o **burada** mı?»

«Tam öyle sayılmaz. Yukarı gel. Gözlerinle göreceksin.» Colin daha önce Roy'un yatak odasını hiç görmemişti. Gördükleri onu şaşırttı. Oda kesinlikle bir çocuk odasına benzeriyordu. Daha doğrusu, çocuk olsun, büyük olsun, içinde birinin yaşadığı hiç belli olmuyordu. Halı öyle temiz ve düzgündü ki, daha birkaç dakika önce üzerinden elektrik süpürgesi geçirilmiş gibiydi. Koyu renk çam ağacından mobilyalar büyük bir emek harcanarak cilalanmıştı. Üzerlerinde ne bir tek çizik, ne de bir tek toz zerresi bulmak mümkündü. Colin kendi görüntüsünün onların üstüne yansıdığını görebiliyordu. Her şey pırıl pırıl, her yer derli topluydu. Elektrik düğmesinin çevresinde hiç parmak izi yoktu. Yatak çok düzgün bir biçimde yapılmıştı. Kenarları düz birer çizgi oluşturuyor, şiltenin altına sınıksız sokulmuş köşeleri aklı orduevlerindeki ranzaları getiriyordu. Askerî bir disiplin seziliyordu her yerde. Odanın içinde mobilyalardan başka, büyük, kırmızı bir sözlükle bir ansiklopedinin bir örnek ciltleri vardı. Başka da hiçbir şey yoktu. Kesinlikle

hiçbir şey. Ne bir model uçak, ne karikatür kitapları, ne bisküvi artıkları, ne de spor malzemeleri. Roy'un hobileri olduğuna, normal insanların ilgi duyduğu konularla ilgilendiğine dair bir tek kanıt yoktu. Oda Roy'un değil! Bayan Borden'in kişiliğinin aynası gibiydi.

Colin'e göre, odanın en garip yanı duvarların tümüyle bomboş oluşuydu. Hiçbir resim ya da tablo yoktu. Posterler ve fotoğraflar da yoktu. Aşağıdaki holde, salonda, merdivenlerin yanındaki duvarda birkaç yağlıboya tablo, bir suluboya resim ve birkaç tane fazla pahalı olmayan baskı çalışması görmüştü. Ama buradaki duvarlar çıplak ve beyazdı. Colin kendini bir rahibin hücreindeymiş gibi hissetti.

Roy onu pencereye doğru götürdü.

Yandaki evin arka bahçesinde, onlardan on beş metre kadar uzakta, bir kadın güneş banyosu yapıyordu. Beyaz bikini giymiş, şezlongun üzerine yaydığı kırmızı bir plaj havlusuna uzanmıştı. Gözlerini güneşten koruyabilmek için gözkapaklarının üstüne küçük kapaklar yerleştirmişti.

«Gerçekten muhteşem bir fıstık,» dedi Roy.

Sarah kollarını iki yanına uzatmış, avuçlarını yukarı çevirmişti. Vücudu güneş yanığı, ince ve biçimliyd.

«Sarah bu mu?» diye sordu Colin.

«Adı Sarah Callahan. Yanımızdaki evde oturuyor.» Roy pencerenin altında, yerde duran dürbünü eline aldı. «İşte,» dedi. «Biraz daha yakından bakabilirsin istersen.»

«Ya o da beni görürse?» .

y

«Göremez.»

Colin dürbünü gözlerine kaldırdı, kadına doğru çevirip görüntüyü ayarladı. Eğer kadın gerçekten şu anda görüldüğü kadar yakında olsa, Colin'in soluğunu cildinde hissedebilirdi.

Sarah çok güzel bir kadındı. Uykulama halindeyken bile. hatlarından seksi olduğu anlaşılıyordu. Dudakları dolgun ve gergindi. Colin onu seyrederken diliyle dudaklarını hafifçe yaladı.

Garip bir güçlülük duygusuna kapılmıştı. Hayalinde Sarah Calahan'd dokunuyor, vücudunu okşuyordu ama gerçekte kadın bu durumun farkında değildi. Dürbün Colin'in dudakları, dili ve parmakları olmuştu. Colin dürbünle onu hissedebiliyor, tadını alıyor, kokusunu duyuyor, keşfediyordu.

Karşısındaki vücudun kapısından içeri gizlice giriyor, tüm sırlarını paylaşıyordu. Sarah'nın yalnızca kendisine ait özel dünyasını izin almaksızın parça parça etmekteydi. Colin tatlı bir baş dönmesi hissetti. Sanki bir mucize olmuş, gözleri görme işlevinden başka beceriler de kazanmıştı. Gözleriyle kadının pırıl pırıl, gür, sarı saçlarını koklayabiliyordu. Gözleriyle cildinin dokusunu hissedebiliyor, pürüzsüz kayganlığına hayran oluyor, göğüslerinin yumuşak yuvarlaklığına dokunuyor, bacaklarının birleştiği yerdeki nemli sıcaklığın varlığını seziyordu. Gözleriyle içe doğru kavışan karnını öptü, belini mücevher kakmalı bir kemer gibi çevreleyen minik ter damlalarının tuzlu tadını aldı. Colin bir an için ona istediği her şeyi yapabileceğini hissetti. Kimse karışamazdı. Kendisi görünmeyen adamdı.

«Bikinisinin içinde olmak istemez miydin?» diye sordu Roy.

Colin sonunda dürbünü gözünden ayırabilmişti.

«Onu istiyor musun?» diye sordu Roy.

«Kim istemez ki?»

«İstersek ona sahip olabiliriz.»

«Sen hayal görüyorsun.»

«Kocasını bütün gün çalışıyor.»

«Öyle mi?»

«Zamanının büyük bir bölümünü yalnız geçiriyor sayılır.»

«Sayılır da ne demek?»

«Beş yaşında bir oğlu var.»

«Öyleyse hiç de yalnız sayılmaz.»

«Çocuk bizim için sorun olmaz.»

Colin, Roy'un yeni bir oyun oynamakta olduğunu biliyordu ama bu kez oyunu bozmamaya karar verdi. «Planın nedir?» diye sordu.

«Dosdoğru gidip kapısını çalacağız. Beni tanıyor. Geldiğimi görünce kapıyı açacaktır.»

«Sonra ne olacak?»

«Sen ve ben birlikte olursak onunla başa çıkabiliriz. Hızla içerr/e doğru itip yere yıkacağız. Ben boğazına bir bıçak dayayacağım.»

«Çığlık atar.»

«Boğazına dayalı bir bıçak varken atamaz.»

«Blöf yaptığını düşünecektir.»

«Eğer öyle bir şey yaparsa, ciddi olduğumuzu anlaması için boğazını hafifçe kanatırım.»

«Peki ya çocuk ne olacak?»

«Ben Sarah'yı kontrol altına almış olacağıma göre, sen de piçi yakalayıp güzelce bağlarsın.»

«Neyle bağlayacağım onu?»

«Yanımızda biraz ça^uşır ipi götürürüz.»

«Ben çocuğu ayak altından uzaklaştırdıktan sonra ne olacak?»

Roy sıırttı. «Sonra Sarah'yı soyacağız, yatağa bağlayacağız ve istediğimiz gibi kullanacağız.»

«Ve o da yaptıklarımızı kimseye söylemeyecek, öyle mi?»

«Ma, tabii işimiz bittikten sonra onu öldürmek zorunda kalacağız.»

«Çocuğu da mı öldüreceğiz?» diye sordu Colin.

«Çocuk işe yaramaz piçin teki. Ondan tümüyle kurtulmak bu işin en zevkli yanlarından biri olacak.»

«Bence berbat bir fikir. En iyisi unut gitsin.»

Roy, «Dün bancı birini öldürmem için meydana okudun,» dedi. «Şimdi ise fikir seni korkutuyor.»

«İşte foyan meydana çıkmaya başladı,» dedi Colin.

Roy, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu.

Colin içini çekti. «İşlemesi mümkün olmayan bir plan hasırlayarak kendini korumuş oluyorsun. Durumu görünce benim korkup sineceğimi, hattâ vazgeçip kaçacağımı sandın, değil mi? O zaman, 'Birini öldürmek istedim, ama Colin korkup kaçtı, beni de yalnız bıraktı,' diyecektin.»

«Planımın nesi varmış?» diye sordu Roy.

«Bir kere Saran sizin yanınızdaki evde yaşıyor.»

«Ne olacak?»

«Polisler hemen senden kuşkulanırlar.»

«Benden mi? Ben daha on dört yaşında bir çocuğum.»

«Polislerin kuşkulanası için yeterli bir yaş.»

«Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?»

«Elbette.»

«Eh... öyle bir şey olursa, sen benim için tanıklık yaparsın. Sarah öldürüldüğünde senin evinde olduğumuza dair yemin edersin.»

«O zaman ikimizden birden kuşkulanmaya başlarlar.»

Roy uzun bir süre boyunca Sarah Callahan'a baktı. Sonunda pencereye arkasını döndü, odayı arşınlamaya koyuldu. «Yapmamız gereken, polisleri bizden uzaklaştıracak ve yanlış izlere yönelmelerini sağlayacak ipuçları bırakmak. Onları yanlış yollara sokmalıyız.»

«Ne tür laboratuvar malzemeleri olduğunu biliyor musun? Bir tek saç teliyle, bir iplik parçasıyla, aklına gelebilecek her türlü şeyle senin izini sürebilir, peşine düşebilirler.»

«Ama eğer geride berbat bir ceset bırakırsak, bu işi yapanın iki çocuk olacağı dünyada akıllarına gelmez...»

«Ne yapacağız cesede?»

Roy odayı arşınlamaya devam ediyordu. «Sarah'nın cesedini bir seks manyağı ya da bir sapık tarafından öldürülmüş gibi bırakacağız. Vücudunu yüzlerce kere bıçaklayacağız. Kulaklarını da kesebiliriz. Çocuğu da iyice doğramamız gerekecek tabii. İşimiz bittiğinde duvarlara kanla saçma sapan mesajlar yazarız.»

«Roy, sen gerçekten çok tuhaf birisin.»

Roy odayı arşınlamaktan vazgeçti, durup sert bakışlarını Colin'e çevirdi. «Ne oluyor?» diye sordu. «Kan seni korkutuyor mu yoksa?»

Colin son derece tedirgin ve gergindi ama belli etmemeye çalıştı. «Polislere yanıltıcı ipuçları bıraksan bile yine de planının bir sürü tutarsız yanı var.»

«Ne gibi?»

«Birisi Callahan'lara giderken bizi görebilir.»

«Kim?»

«Çöp atmaya çıkmış biri olabilir. Ya da camları silen biri. Veya arabasıyla bu sokaktan geçen biri.»

«O zaman biz de içeri, girmek için Callahan'ların arka kapısını kullanırız.»

Colin pencereye göz attı. «Bence şu duvar, evlerinin bahçesini tümüyle çevreliyor. Yani

bahçeye yine ön taraftan girmek zorundayız. Ondan sonra arka kapıya gitmek için evin etrafından dolaşmamız gerekecek.»

«Hayır, gerekmez. Duvarı bir dakikadan kısa sürede tırmanabiliriz.»

«Birisini bizi tırmanırken görürse kesinlikle sonradan hatırlar. Hem eve girdikten sonra parmak izlerimizi ne yapacağız?»

«Tabii ki eldiven giyeceğiz.»

«Yani kırk iki derece hava sıcaklığında, elimizde eldivenlerle ön kapıya yürüyeceğiz, bu arada bol bol ip ve bir de bıçak taşıyor olacağız, her şeye rağmen de Sarah bir an bile duraklamadan bizi içeri alacak mı diyorsun?»

Ray sabırsızlanmaya başlamıştı. «Kapıyı açtığımda o kadar hızlı davranacağız ki, bir gariplik olduğunu farkedecek zamanı olmayacak.»

«Ya farkedirse? Ya bizden daha hızlı davranırsa?»

«Davranamaz.»

Colin, «Biz yine de her ihtimali gözönüne almak zorundayız,» diye ısrar etti.

«Pekâlâ. Bu ihtimali de gözönüne alıyorum ve endişelenecek bir şey olmadığını düşünüyorum.»

«Bir şey daha var. Ya iç kapıyı açar, ama dıştaki fırtına kapısını açamazsa?»

«O zaman biz açarız,» dedi Roy. «Sorun nedir, anlamıyorum.»

«Ya kilitliyse?»

«Tanrım!»

«En kötü ihtimalle hazırlıklı olmalıyız.»

«Tamam, tamam. Kötü bir fikir olduğunu kabul ediyorum.»

«Sana söylemiştim.»

«Ama vazgeçtiğimi sanma.»

«Ben vazgeçmeni istemiyorum ki,» dedi Colin. «Bu oyun hoşuma bile gidiyor.»

«Er ya da geç uygun ortamı yakalayacağım. Öldürebileceğimiz birini bulacağım. Artık buna inansan iyi olur.»

Uzun bir süre boyunca, dürbünü sırayla kullanarak Sarah Callahan'ı seyrettiler.

Colin biraz önce Roy'a Heather konusunu anlatmak için can atıyordu. Şimdi ise, tam olarak tanımlayamadığı nedenlerden ötürü, zamanın uygun olmadığını hissetmekteydi. Şimdilik Heather kendi küçük sırrı olarak kalmalıydı.

Sarah Callahan güneş banyosunu tamamladığında, Roy'la Colin garaja indiler ve pazartesi günün öğleden sonrasını trenlerle oynayarak geçirdiler. Roy birbirinden beter kazalar ve facialar yarattı, her sefer vagonlar raydan çıktığında çılginlar gibi güldü.

O gece Colin, Heather'a telefon etti, kız çarşamba akşamı onunla sinemaya gitmeyi kabul etti. Yaklaşık on beş dakika boyunca konuştular. Telefonu kapattığında Colin hissettiği mutluluğun gözle görülebilecek kadar yoğun bir ışık demeti gibi olduğunu biliyordu. Sanki içinden bir ışık yayılıyor, çevresini altın renkli pırıltılar sarıyordu. Pırıl pırıl parlıyordu Colin.

20

Colin'le Roy salı gününün bir bölümünü plajda güneşlenerek ve kızları seyrederek geçirdiler. Roy cinayet oyununa ilgisini kaybetmişti. Herhangi birini öldürmek hakkında tek kelime etmiyordu.

Saat iki buçukta Roy ayağa kalkıp çıplak bacaklarında, paçası kesilerek şort haline getirilmiş blucininde biriken kumlan silkeledi. Kasabaya geri dönme zamanının geldiğine karar vermişti. «Annenin galerisine uğramak istiyorum,» dedi.

Colin gözlerini kırıştırdı. «Ne için?»

«Tablolara bakmak için tabii ki!»

«Neden?»

«Çünkü tablolara ve resim sanatına ilgi duyuyorum, tamam mı?»

«Ne zamandan beri?»

«Her zaman. Kendimi bildim bileli.»

«Daha önce hiç sözünü etmemiştin.»

«Sen hiçbir zaman sormadın ki,» diye karşılık verdi Roy.

Bisikletleriyle kasabaya döndüler, galerinin önündeki kaldırıma yanaşıp parkettiler.

Vveezy'nin iş ortağı Pauia salonun karşı tarafında, sağ köşeye yerleştirilmiş kocaman bir antika masanın başında oturmaktaydı. Yapılan satışları defterlere işlemekle uğraşıyordu. Çilli yüzlü, akıllı bir kadındı. Kestane rengi saçları şahaneydi. Gözlüklerini hiç çıkarmazdı.

Vveezy galeriyi gezenlerle birlikteydi. Onların arasında dolaşıyor, tablolar hakkındaki soruları yanıtlıyor, bilgi veriyordu. Colin'le Roy'u görür görmez yüzünde zoraki bir gülümsemeyle onlara cloğru yürüdü. Colin annesinin aklından geçenleri anlamakta gecikmemişti. Terli, kumlu, blucinden bozma şortlarıyla yarı çıplak durumdaki iki çocuğun bir sanat galerisinde kesinlikle iş olmadığını, iş verimini olumsuz yönde etkileyeceklerini düşünüyordu Vveezy.

Daha o onlara ne istediklerini sormadan Roy, Mark Thornberg'in büyük tablolarından birini işaret ederek, «Bayan iJa- cobs, bu sanatçı bir harika,» dedi. «Gerçekten öyle. Eserleri günümüzün ressamlarının ürettiği iki boyutlu çalışmaların hepsinden daha hissedilir bir derinliğe sahip. Ayrıntıya verdiği önem hemen göze çarpıyor. Müthiş bir şey! Sanki eski Flemenk ustalarının tarzını bugünün modern bakış açısına uygulamaya çalışıyormuş gibi.»

•Vveezy, Roy'un bu gözlemlerinden şaşkına dönmüştü.

Colin de şaşırılmıştı. Hattâ şaşırırmaktan da öte, dili tutulmuştu. Derinlik, ha? İki boyutlu tablolar! Felemenk ustaları! Daha neler! Hayretler içinde Roy'a bakakalmıştı.

«Resimle ilgilenir misin?» diye sordu Vveezy.

«Ah, evet,» dedi Roy. «Üniversitede resimle ilgili bir dal seçmeyi düşünüyorum. Tabii önümde daha birkaç yıl var.»

«Kendin de resim yapar mısın?»

«Biraz. Daha çok suluboya çalışıyorum. Ama pek iyi olduğumu söyleyemem.»

«Alçakgönüllü davrandığından eminim,» dedi Weezy. «Resim anlayışının oldukça ileri bir düzeyde olduğu açıkça görülüyor. Ayrıca çok iyi bir gözlem yeteneğinin ve keskin gözlerin

var. Mark Thornberg'in yaratmak istediği etkiyi ve varmak istediği noktayı hemen gördün ve analiz edebildin.»

«Ettim mi gerçekten?»

«Evet. Bu inanılmaz bir şey. Özellikle de senin yaşında biri için. Mark gerçekten de Flemenk ustalarının üç boyut tekniğini ve incelikli detay anlayışını, günümüzün modern mantık çerçevesi içinde, resimlerine konu aldığı modern varlıklarla birleştirmeye çalışıyor.»

Roy aynı duvardaki diğer Thomberg tablolarına bakarak, «Sanırım... bunlarda bir iz seziyorum... Jacobs de Witt'in izini,» dedi.

Weezy bir kere daha şaşırarak, «Bravo!» diye bağırdı. «Mark, de Witt'in en büyük hayranlarından. Resim konusunda gerçekten bilgilisin. Doğrusu hayranlık uyandıracak bir durum.»

Roy ile Vveezy bir Thomberg tablosundan diğerine kayarak, her birinin önünde birkaç dakika konuşarak ilerlemeye başladılar. Sanatçının amaçlarını, değerlerini ve tarzını tartışmaktaydılar. Colin onların peşinden sürükleniyor, kendini dışarda kalmış hissediyordu. Cahilliği yüzünden utanmış, Roy'un beklenmedik uzmanlığından ve göz kamaştıran gözlem yeteneğinden serseme dönmüştü.

Weezy, Roy'la ilk tanıştığı anda da Roy onun üzerinde olumlu bir etki bırakmayı başarmıştı. Bu konudaki düşüncelerini Colin'e anlatmış, Roy Borden gibi iyi bir çocukla arkadaşlık etmenin yararları üzerinde durmuştu. Colin'in daha önce arkadaşlık ettiği tiplerin çoğu kitap kurdu haline gelmiş, sosyal yönü hiç bulunmayan, arkadaş gruplarının dışına itilmiş kimselerdi Weezy'nin dediğine göre. Kendi oğlunun da o kitap kurtlarından biri olduğunun, arkadaşları tarafından dışarı itildiğinin farkında değilmiş gibiydi. Söylediği sözler Colin'i kırmış, derinden yaralamıştı. Şimdi de kalkmış, Roy'un güzel sanatlara duyduğu ilgiden etkilenmişti. Colin onun gözlerinde parlayan coşkuyu, bu konuyu konuşurken aldığı zevki görebiliyordu. Roy ne yaparsa yapsın, içten pazarlıklı ve ikiyüzlü görünmemeyi başarıyor, insanları istediği şekilde etkileyebiliyordu. Herhangi büyük bir insanın beğenisini ve hayranlığını birkaç dakika içinde kazanabiliyordu. Çoğu zaman karşısındaki büyüklerden gizli gizli nefret ediyor, ama yine de onların takdirini kazanmak için çaba harcıyordu.

Kısa bir an için kıskançlığın pençesine kapılan Colin'in kafasından engelleyemediği düşünceler geçmekteydi. **Onunla benden daha çok ilgileniyor, onu benden çok beğeniyor. Ona bakışa bile farklı! Hayatım boyunca bana bîr kere bile öyle baktı mı? Hayır, bakmadı. Kahretsin! Kahpe, ne olacak!**

Âni öfkesinin yoğunluğu Colin'i şaşırtmış ve tedirgin etmişti. Vveezy ile Roy, Thomberg tablolarının sonuncusunu birlikte incelerlerken, Colin yeniden kontrolünü kazanmaya uğraştı.

Birkaç dakika sonra Roy'fa ikisi galeriden çıkmış, dışarda-ki bisikletlerine binmekteydiler. Colin, «Neden daha önce bana resimle ilgilediğini söylemedin?» diye sordu.

Roy sırtarak, «Çünkü ilgilenmiyorum da ondan,» dedi. «Saçma sapan bir şey bu. Ayrıca çok sıkıcı. O tabloların hepsi renkli bir çöp yığınının başka bir şey değil.»

«Ama içerdeyken bütün p söylediklerinden sonra...»

«Seninkinin bu Thornberg denen herifle çıktığını ve tablolarını da galeride sattığını biliyordum. Thornberg hakkında araştırma yapmak için kütüphaneye gittim. Kütüphaneye sanat ve resimle ilgili birkaç dergi geliyor. **California'da Sanat** dergisi bir yıl kadar önce Thornberg hakkında bir yazı yayınlamış. Bilgi edinebilmek için o yazıyı okudum.»

«Neden?» diye sordu Colin. Tedirginliği bir tür telaşa dönüşmüştü.

«Annemi etkilemek istiyordum.»

«Neden?»

«Benden hoşlanması gerekiyor çünkü.»

«Bunca sıkıntıya yalnızca annemin senden hoşlanmasını sağlamak için mi katlandın? Senin için o kadar önemli mi bu?»

«Elbette,» dedi Roy. «Seni kötü etkilediğimi sanmasını istemeyiz, değil mi? Öyle bir fikre kapılırsa, görüşmemizi engelleyebilir.»

«Senin kötü bir etki yaptığını neden düşünsün ki?»

«Büyükler bazen garip fikirlere kapılırlar,» dedi Roy.

«Eh, benim annem asla seninle birlikte dolaşmama, arkadaşlık etmemize karşı çıkmaz. Çünkü senin benim üstümde iyi bir etkinin olduğuna inanıyor.»

«Öyle mi?»

«Öyle.»

«O zaman bu küçük oyun kendimi iyice güvene almamı sağladı. Bir çeşit sigorta gibi oldu.»

Roy hızla pedalları çevirip uzaklaştı.

Colin önce durakladı, sonra onu izledi. Roy'un 'küçük oyununun, gerisinde, konuşuklarından çok daha önemli ve başka bir şeylerin yattığından emindi. Ama ne olduğunu bilmiyordu. Roy'un neier karıştırdığını merak etti.

21

Weezy salı gecesi eve gelemedi. İş arkadaşlarından biriyle yemeğe çıkması gerekiyordu. Colin'e yine Cafe Charlie'de yemek yemesi için para verdi, Colin de Roy'la birlikte çıktı.

Hamburgerlerini yiyip muzlu sütlerini içtikten sonra Colin, «Film seyretmeye ne dersin?» diye sordu.

«Hangi filmi seyredeceğiz?»

«Televizyonda güzel bir film var.»

«Nedir?»

«Drakula'nın Gölgesi.»

«Neden böyle saçma sapan filmlerle vaktini öldürmek istiyorsun?»

«Bu film saçma sapan değil. Hakkında gazetelerde iyi eleştiriler çıktı.»

«Vampir diye bir şey yoktur,» dedi Roy.

«Olmayabilir. Ama belki de vardır.»

«Bu işin belkisi yok. Vampirler kesinlikle uydurmadır. Yalnızca küçük çocukların inandığı koca bir yalan.»

«Yine de- vampirlerle ilgili bayağı korkunç filmler yapıyorlar.»

«Bence hepsi de sıkıcı,» dedi Roy.

«Neden bir şans tanıyorsun?»

Roy içini çekerek başını iki yana salladı. «İnsan var olmayan bir şeyden nasıl korkabilir, anlamıyorum.»

«Biraz hayal gücünü kullanman gerekiyor.»

«Hayatta gerçekten korkulması gereken o kadar çok şey varken, neden kafamda hayalî korkular, var olmayan canavarlar icat edeyim ki?»

Colin omuzlarını silkerek, «Pekâlâ,» dedi. «Filmi seyretmek istemiyorsun.»

«Ayrıca daha sonra uygulamayı düşündüğüm başka bir planım var.»

«Nedir o?» diye sordu Colin.

Roy bilmiş bir tavırla ona bakarak, «Göreceksin,» dedi.

«Esrarengiz davranmaktan vazgeç. Anlat haydi.»

«Zamanı geldiğinde.»

«Ne zaman yani?»

«Şey... saat sekizde,» dedi Roy.

«Ne yapacağız saat sekizde?»

Central Avenue'dan geçip küçük limana doğruldular, bisikletlerini park yerinde birbirine zincirleyip bıraktılar, deniz kenarına sıralanmış dükkânlarda satılanları incelediler. Kalabalık turist gruplarının arasında dolaşılıyor, şort ya da bikini giymiş güzel kızlara bakıyorlardı.

Limanın ağzında martılar çığlık atarak uçuşmaktaydı. Melankolik sesleri kulakları tırmalıyor, bir yükseliyor, bir alçalıyor, hayvanlar bir ileri bir geri uçuyor, sanki gökyüzünü, denizi ve toprağı birbirine dikiyorlardı.

Colin ilk gördüğü andan beri limanın çok güzel bir yer olduğunu düşünmüştü. Batı ufkuna doğru alçalan güneş, dağınık beyaz bulut kümelerinin arasından görünüyor, denizdeki bronz rengi ışıltıların üzerine doğru uzanıyordu. Yedi küçük tekne, bir sıra halinde limanın kapalı bölümünden açık denize doğru yol almaktaydı. Akşam California'ya özgü o garip ışıkla birlikte yavaş yavaş çöküyordu limana. Hava tümüyle açık

ve son derece berraktı ama aynı zamanda elle tutulur bir yoğunluğu olduğu hissediliyordu. Sayısız katlar halinde üst üste dizilmiş, pırıl pırıl cilalanmış, pahalı kristallerin gerisinden dünyaya bakar gibi oluyordu insan.

O anda liman, dünyadaki en güvenli ve en güzel yer gibi görünüyordu ama Colin bu görülmüşün bir iki saat içinde korkunç bir biçimde değişeceğini biliyordu. Bu değişikliği hissedebildiği için kendine lanet etmekteydi. Kafasında geceleyin limanın nasıl bir yer olacağını hayal ediyordu. Kalabalık insan grupları dağılıp yok olacak, dükkânlar kapanacak, birkaç sokak lambası dışında ortalıkta hiç ışık kalmayacaktı. İlerleyen saatlerde duyulacak tek ses, gecenin korkunç sesi olacaktı. Deniz dalgalarının siyah kayalara sürekli olarak vuruşu, bağlanmış teknelerin gıcirtısı, uykuya yatmış martıların ürpertici kanat hışırtıları ve çoğu insanların işitemediği o hiç kesilmeyen, sinsi, şeytansı fısıltılar. Işığın ölmesiyle birlikte kötülüğün geleceğini biliyordu. Yapayalnız gölgelerin altında iğrenç bir şey, suyun dibinden yükselecek, hiçbir şeyden habersiz oradan geçmekte olan bir yolcuyu kapacaktı. Kaygan, kabuklu bir şey. Korkunç açlığı doymak bilmeyen, ustura gibi dişleri, adam parçalayacak güçte çenesi olan bir şey.

Bu dehşet filmi sahnesinden kendini kurtarmayı başaramayan Colin, birden artık çevresindeki güzelliklerden zevk alamadığını farketti. Sanki güzel bir kıza bakarken, istemeyerek, o kızın sonunda dönüşeceği çürüyen kadavrayı seyrediyordu.

Acaba ben deli miyim, diye merak ederdi bazen.

Bazen kendinden ölesiye nefret ederdi.

«Saat sekiz,» dedi Roy.

«Nereye gidiyoruz?»

«Beni izle.»

Roy öne düştü, birlikte Central Avenue'nun doğusuna doğru yol aldılar, Santa Leona yoluna çıktıktan sonra da doğuya gitmeye devam ettiler. Kasabanın arkasında kalan tepelere çıktıklarında dar, toprak bir yola saptılar, inişli çıkışlı yolda ilerlediler. Toprak yolun iki yanındaki yaban çiçekleri, uzun ve kuru otların arasında mavili kırmızılı alev dilimleri gibi parıldıyor-du.

Güneş artık batmak üzereydi. Denize bu kadar yakın bir yerde, alacakaranlık on beş dakika kadar sürüyordu. Ook geçmeden gece her yeri kaplayacaktı. Şu anda gitmekte oldukları yer her neresiyse, kesinlikle karanlıkta geri dönmeleri gerekecekti. Colin bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

Tekrar bir tepeyi tırmandılar, bir kavşağı döndüler, birkaç okalipütüs ağacının gölgelerinden çıktılar. Yol kavşaktan son-!na elli metre daha devam ediyor, bir otomobil mezarlığında son buluyordu.

«İşte Münzevi Hobson'un yeri.» diye açıkladı Roy.

«Ö da kim?»

«Eskiden burada yaşardı.»

Tek katlı ahşap bir bina, daha doğrusu köhnelikten ve bakımsızlıktan yıkılmaya yüz tutmuş bir kulübe, birkaç yüz metre karelik çimenli alana yayılmış, ağır ağır çürümekte olan iki yüz ya da belki daha çok sayıda otomobile yukardan bakmaktaydı.

Bisikletlerini kulübenin önünde parkettiler.

«Neden ona Münzevi diyorlardı?» diye sordu Colin.

«Çünkü adı öyleydi. Burada tek başına yaşar, insanları hiç sevmezdi.»

On beş santim boyunda, mavili yeşilli bir kertenkele yavaşça saklandığı yerden çıktı, balkonun çökmüş basamağına tırmandı, yarı yola geldiğinde durup süt rengi gözlerinden birini yuvasında çevirerek çocuklara baktı.

«Bütün bu arabalar neden burada duruyor?» diye sordu Colin.

«Buraya ilk taşındığında geçimini bu arabalar sayesinde sağlıyordu. Gerçekten çok kötü kazalar geçirmiş arabaları alıp buraya getiriyor, sonra zarar görmemiş parçaları ayırıp satıyordu.»

«Bu şekilde geçimini sağlayabiliyor muydu?»

«Eh, doğrusu fazla paraya ihtiyacı yoktu.»

«Belli oluyor.»

Kertenkele basamaktan inmiş, kuru ve sert toprağın üzerinde duruyor, hâlâ dikkatle çevreyi gözliyordu.

«Sonra yaşlı Münzevi Hobson'c biraz para miras kaldı,» diye anlattı Roy.

«Zengin mi oldu?»

«Hayır. Arabada parçaları satma işini bıraktıktan sonra, burada yaşamayı sürdürmeye yetecek kadar parası oldu. O kadarı onun için yeterliydi zaten. Zamanla diğer insanları ayda yalnızca bir tek kere, alışveriş etmek için kasabaya indiğinde görür oldu. Burada tümüyle yalnız yaşıyordu.»

Kertenkele tekrar basamağın üstüne zıpladı, bir an olduğu yerde dondu. Bu kez onlara arkasını dönmüş, karşı tarafa bakıyordu.

Roy hızla hareket etti. Kertenkelenin gözleri, önüne ve iki yanına bakabildiği gibi, başının üstünden geriye de dönebiliyordu. Kendisine doğru yaklaşan ayağı gördü. Roy onun kuyruğuna basmayı başarmıştı. Hayvanı öylece tuttu, sonra öbür ayağını olanca gücüyle kafasına indirdi. Kertenkelenin başı ezilmişti.

Colin midesi bulanarak başını öbür tarafa çevirdi. «Neden öldürdün îânet olası hayvanı?» diye sordu.

«Ayağımın altında ezilirken çıkardığı sesi duydun mu?»

«Bunu yapmaktaki amacın neydi?»

«Hiç! Heyecan olsun diye yaptım.»

«Tanrım!»

Roy ayakkabısını otlara silerek temizledi.

Colin hafifçe öksürdükten sonra, «Münzevi Hobson. şimdi ı nerede?» diye sordu.

«Öldü.»

Colin kuşkuyla Roy'a baktı. «Galiba şimdi onu da öldürdüğünü söyleyip beni inandırmaya çalışacaksın,» dedi.

«Hayır. Doğal nedenlerle öldü. Dört ay önce.»

«Öyleyse neden geldik buraya?»

«Tren kazası için.»

«Ne?»

«Gel de ne yaptığıma bak.»

Roy paslanmış otomobillere doğru yürüdü.

Bir an sonra Colin de onu izledi. «Az sonra karanlık olacak,» dedi.

«Daha iyi. Karanlık kaçışımızı kolaylaştırır.»

«Nereden kaçacağız?»

«Suçun işlendiği yerden.» «Ne suçu?»

«Sana söyledim ya, tren kazası olacak.»

«Sen neden söz ediyorsun, Tanrı aşkına?»

Roy karşılık vermedi.

Dizlerine kadar yükselen otların arasından yürüdüler. Paslanmakta olan arabaların yakınında, otlar başka yerlerdekinden çok daha sık ve uzundu. Çim biçme makinesi buralara asla ulaşamayacağından, Münzevi Hobson bu kısımdaki bitki örtüsünü düzenlemek için hiç çaba harcamamıştı.

Tam tepede, ileri doğru bir toprak parçası uzanıyor, uzaktan bakıldığında bir geminin öne uzanan burnunu andırıyordu.

Roy çıkıntının kenarında durup aşağıya baktı. «İşte, tam burada olacak,» dedi.

Yirmi beş metre kadar aşağıda tren rayları kavis yaparak tepenin çevresinden dolanıyordu.

«Tren virajı alırken raydan çıkaracağız,» diye anlattı Roy. Demiryolundan tepeye doğru gelen, uç uca ray gibi dizilmiş ince uzun, ağır madenî levhaları gösterdi. Sonunda tepeyi aşip gözden kayboluyorlardı.

«Honson iyi hırsızlık etmiş. Bu madenî levhaların her biri bir seksen boyunda. Elli

tanisini kulübenin arkasında yığılı buldum. Büyük şans. Bunlar olmasa düzeni kuramazdım.»

Colin, «Neye yarayacak bunlar?» diye sordu.

«Kamyona.»

«Ne kamyonu?»

«İşte, şurada.»

Tepenin üzerinde, kenardan aşağı yukarı on metre geride, köhne bir Ford pikap duruyordu. Madenî şeritler onun bulunduğu yere kadar varmakta, altına girmekteydi. Ford'un lastikleri yoktu. Paslı jantları bu maden levhaların üzerindeydi.

Colin kamyonetin yanına çömeldi. «Levhaları bunun altına nasıl soktun?»

«Sundurmalardan birinde bir kriko buldum, her tekeri birer birer kaldırdım.»

«Niye katlandın bu zahmete?»

Roy, «Çünkü kamyonu açık arazide aşağı itemeyiz,» dedi. «Jantları toprağa saplanır, öylece kalakalır.»

Colin bir jantlara, bir tepenin kenarına baktı. «Dur şunu iyice anıyayım. Bakalım doğru anlıyor muyum? Kamyonu döşediğin bu rayın üzerinde itip kaydıracaksın, sonra tepenin kenarından aşağı salacaksın, gidip trene yandan bindirecek.»

«Evet, öyle.»

Colin içini çekti.

«Ne oldu?» diye sordu Roy.

«Bir saçma oyun daha.»

«Oyun değil.»

«Herhalde Sarah Callahan olayında yaptığımı yine yapmamı bekliyorsun. Sana bu işteki kusurları aöstermemi, senin de onları bahane edip bu işten vazgeçmeni...»

«Hangi kusurlar?» diye meydan okudu Roy.

«Bir kere tren fazla büyük. Bunun gibi ufacık bir kamyonetin raydan çıkaramayacağı kadar da ağır.»

«Eğer doğru hareket edersek, raydan çıkmaması için hiçbir neden yok,» dedi Roy. «Burada en önemli şey zamanlamayı ayarlayabilmek. Eğer tren tam virajı alırken kamyonu yamaçtan aşağı yuvarlamayı başarabilirsek, makinist frenlere sarılacak. Böylesine keskin bir virajda treni durdurmaya çalışınca, vagonlar tehlikeli biçimde yana yatacak. O sırada kamyon gelip vuracak ve tren bir anda raydan çıkacak.»

«Hiç sanmam.»

«Yanıyorsun,» dedi Roy. «Olayın tıpkı benim söylediğim gibi gerçekleşme şansı çok yüksek.»

«Hayır.»

«Yine de bir denemeye değer. Tren raydan çıkmasa bile, en azından yolcuların ödü patlamış olacak. Ne olursa olsun, müthiş bir heyecan yaşayacağız.»

«Düşünmediğin bir şey daha var. Kamyonet birkaç yıldan beri burada yatıp duruyor. Tekerlekleri pas tutmuştur. Biz ne kadar itersen de itelim, tekerlekler dönmeyecektir.»

Roy mutlu bir sesle, «Yine yanıyorsun,» dedi. «Bunu ben de düşündüm. Son yıllarda o kadar fazla yağmur yağmadı. Jantlar o kadar da paslı değildi. Yine de kamyonun üstünde birkaç yun çalışmak zorunda kaldım. Artık jantların dönmemesi için yağmur neden kalmadı.»

Colin yakınında durduğu jantin çevresindeki kara ve yağlı lekeleri ilk defa farkediyordu. Elini uzatıp dokunduğunda, eskimiş jantların daha yeni yağlanmış olduğunu anladı. Hem de lazlasıyla yağlanmışlardı. Elini geri çektiğinde, parmaklarında yağ izleri gördü.

Roy yine sırttı. «Planda gördüğün başka bir yanlışlık var mı?»

Colin eline bulaşan yağları yerdeki otlara silerek temizledikten sonra doğruldu.

Roy karşısına dikilmiş duruyordu, «Ne diyorsun?» diye sordu.

Güneş o anda batmıştı. Batı ufkunda gökyüzü altın rengine dönüşüyordu.

«■Bu işi ne zaman yapmayı düşünüyorsun?» diye sordu Colin.

Roy bileğindeki saate göz attı. «Altı ya da yedi dakika sonra.»

«O sırada tren mi geçecek buradan?»

«Haftada altı gece bu saatte bir yolcu treni geçiyor. Hem kontrol ettim, hem de araştırdım. Tren San Diego'dan yola çıkıyor, Los Angeles'e uğruyor, San Francisco'ya doğru gidiyor ve geri dönmeden önce Seattle'da duruyor. Pek çok gece bu tepede oturup seyrettim onu. Bayağı hızlı gidiyor doğrusu. Ekspres galiba.»

«Zamanlamanın kusursuz olması gerektiğini söylemiştin.»

«Öyle olacak. Ya da kusursuza yakın olacak.»

«Ama ne kadar dikkatli planlarsan planla trenyolu işletmesinin de seninle işbirliği yapmasını bekleyemezsin. Yani trenler sık sık gecikiyor benim bildiğim kadarıyla.»

Roy güvenli bir sesle, «Bu tren genellikle gecikmiyor,» dedi. «Ayrıca gecikme konusu o kadar da önemli değil. Tek yapmamız gereken, kamyonu itip yamacın kenarına

yaklaştırmak. Ondan sonra trenin gelmesini bekleyeceğiz. Lokomotifi gördüğümüz zaman kamyonu son bir kere daha iteceğiz, yamaçtan aşağı yuvarlayıp düşüşünü seyredeceğiz.»

Colin dudağını ısırđı, kaşlarını çattı. «Uygulanamayacak bir plan hazırladığını biliyorum ama nedenini bulamıyorum.»

«Yanılıyorsun. Ben planı gerçekten uygulamak istiyorum.»

«Bu da başka bir oyun. Bu planda büyük bir boşluk var ve sen de benim bu boşluğu bulmamı bekliyorsun.»

«Boşluk falan yok.»

«Bir şeyi gözden kaçırıyor olmalıyım.»

«Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun.»

Kamyonetin mhvolmuş iki n tekerleğinin altına birer tahta blok sıkıştırılmıştı. Roy kaymayı engelleyecek bu takozları alıp kenara attı.

«Bu işin komik tarafını göremiyorum,» dedi Colin.

«Artık işe koyulmamız gerek.»

«Bir komik tarafı olmalı.»

«Fazla zamanımız kalmadı.»

Kamyonetin kapılarının her ikisi de, ya kaza sırasında çıkmış ya da Münzevi Hobson tarafından yerinden çıkarılmıştı. Roy sürücü tarafına geçti, içeri uzandı, sağ eliyle direksiyonu tuttu. Sol eli kapının çerçevesinde, itmeye hazırđı.

«Roy, neden vazgeçmiyorsun? Bu işte bir terslik olduğunu biliyorum.»

«br tarafa geç ve bana yardım et.»

Hâlâ plandaki bozukluğu bulmaya çalışan, hâlâ neyi gözden kaçırđıđını düşünen, hâlâ Roy'un kendisine yeni bir oyun oynadığından emin bulunan Colin, kamyonetin öbür tarafına geçti, kapısı olmayan yolcu tarafında yerini aldı.

Roy, kamyonetin içinden ona baktı. «İki elini birden n kapının çerçevesine daya ve it.»

Colin kendisine söyleneni yaptı. Roy da öbür taraftan itiyordu.

Kamyon yerinden kıpırdamadı.

Neydi bu işin esprisi?

«Uzun süredir burada yatıyordu,» dedi Roy. «Yumuşak toprağa biraz gömülmüş olabilir.»

«Tamam işte,» dedi Colin. «Biz de onu itip topraktan kurtaracak, hareket etmesini sağlayacak kadar güçlü değiliz.»

«Elbette güçlüyüz,» dedi Roy. «Sırtını kapıya daya.»

Colin bütün gücüyle kapıya yaslandı, itti.

«Daha hızlı!» diye bağırdı Roy.

Kamyon yumuşak topraktan kurtulmayacak, diye düşündü Colin. Roy bunu biliyor. Planını böyle hazırlamış olmalı.

«İt!»

Arazi düz değildi. Yamaca doğru artan bir eğim vardı.

«Daha hızlı!»

Güneşin kuruttuğu kaskatı toprak onlara yardım etti, jantların altındaki metal bloklar içlerini kolaylaştırdı.

«Daha hızlı!»

Roy'un bol bol yağladığu paslanmaya yüz tutmuş jantların da yardımı oluyordu.

«Daha hızlı it!»

Ama hepsinden çok yamaca doğru azalan eğimin ve yerçekiminin yaran dokundu.

Kamyon sonunda yerinden kıpırdadı.

Kamyonetin kıpırdadığını hissettiği anda Colin geriye sıçradı. şaşkındı.

Kamyon gıcırdayarak durdu.

«Neden yaptın bunu, Tanrı aşkına?» diye bağırdı Roy. «Tam kıpırdatmıştık lanet olası şeyi! Neden durdun?»

Colin kamyonun kapılarının olması gereken yerdeki boşluklardan ona baktı. «Pekâlâ,» dedi. «Anlat bana. Bu işin komik olan yanı ne?»

Roy fkelenmişti. Konuştuğunda sesi soğuk ve sertti. Her kelimenin üstüne basarak, «şunu... kafana... sek... artık. Bu... işin... komik... bir yanı... yok... ve biz de... burada...»

oyun... oynamıyoruz!» dedi.

Alacakaranlığın hızla solan dumanlı ışığında bir süre birbirlerine baktılar.

«Sen benim kan kardeşim misin?» diye sordu Roy.

«Elbette.»

«Sen ve ben birlikteyken bütün dünyaya karşı gelemez miyiz?»

«Geliriz.»

«Kan kardeşler birbirleri için her şeyi yaparlar mı?»

«Hemen hemen her şeyi.»

«Ne olsa yaparlar. Her şeyi, anlıyor musun? Bu işte eğer' lere, belki'lere yer yok. Kan kardeşlikte kuşku diye bir şey yoktur. Şimdi sen benim kan kardeşim misin?»

«Öyle olduğumu söyledim, değil mi?»

«Öyleyse it, Allah kahretsin!»

«Roy, bu iş yeterince uzadı.»

«Hayır. Kamyon tepeden aşağı yuvarlanıncaya kadar işimiz bitmeyecek.»

«Böyle saçma sapan işlere kalkışmak tehlikeli olabilir.»

«Senin beyninin yerinde beton mu var?»

«Kazayla trene zarar verebiliriz.»

«Buna kaza denmez. Biz isteyerek zarar vereceğiz. h\»

«Sen kazandın. Ben vazgeçiyorum. Artık kamyonu itmeyeceğim. Oyunu sen kazandın, Roy.»

«Sen ne yaptığını sanıyorsun?»

«Yalnızca buradan bir an önce uzaklaşmak istiyorum.»

Roy'un sesindeki gerilim öyle yoğundu ki, neredeyse isteri krizine kapılmak üzere olduğu belliydi. Bakışları tümüyle vahşiydi. Gözlerinden ateşler saçarak kamyonun içinden Colin'e baktı. «Bana arkanı mı dönüyorsun?» diye sordu.

«Tabii ki hayır.»

«Bana ihanet mi ediyorsun?»

«Bak, ben...»

«Sen de mi ikiyüzlülük ediyorsun? Tıpkı bütün diğer yalancılar, arkadan vuranlar, sahtekârlar gibi mi davranıyorsun?»

«Roy...»

«Bana söylediklerinin bir kelimesi bile doğru değil miydi?»

Uzaklarda trenin düdüğü alacakaranlığı deldi.

«İşte!» diye bağırdı Roy. Çılgınca bir telaşa kapılmıştı. «Makinist çiftlik yolunu geçerken hep düdüğünü çalar. Yalnızca üç dakikamız kaldı. Bana yardım et!»

Colin gittikçe azalan morumsu akşam ışığında bile Roy'un yüzündeki öfkeyi, masmavi gözlerindeki çılgın bakışları açıkça görebiliyordu. Gerçek bir şok içindeydi. Bir adım daha geriledi, kamyonun uzaklaştı.

«İtoğlu it!» dedi Roy.

Ford'u tek başına itmeye çalıştı.

Colin garajda Bay Borden'in trenleriyle oynarlarken Roy' un nasıl davrandığını hatırlamıştı. Acımasız bir tutkuyla durmadan tren kazaları yaratmıştı Roy. Her kazadan sonra koşarak enkazın yanına gitmiş, raydan ayrılmış oyuncak vagonların pencerelerinden içlerini görmeye çalışmıştı. Paramparça olmuş gerçek vücutlar gördüğünü hayal etmiş, akan kanları görür gibi olmuş, trajediyi baştan sona yaşamıştı. Bu hasta hayallerden anlatılmaz bir zevk almıştı.

Bu bir oyun değildi.

Başından beri hiç oyun olmamıştı.

Roy itiyor, durup gücünü topluyor, tekrar itiyor, sonra yine duraklıyordu. Bir süre bütün gücünü kullanarak hızlı bir ritim içinde uğraştı. Sonunda kamyon olduğu yerde sallandı. Roy jantları yumuşak topraktan kurtarmıştı. Kamyonun ağırlığından kaynaklanan hareketsizliğini yenmiş, onu kıpırdatmayı başarmıştı.

«Hayır, olamaz,» dedi Colin.

Yerçekimi yine yardım ediyordu. Kamyonun jantları ağır ağır, zorla döndü. Fena halde aıcırdıvırlardı. Metal jantlar, kamyonun yoluna sıralanmış metal levhalara değdikçe kulakları parçalayan, dayanılmaz bir ses çıkıyordu ama yine de dönüyordu jantlar.

Colin kamyonun öbür tarafına koştu, Roy'u yakalayıp geriye çekti, oradan uzaklaştırmaya çalıştı.

«Seni sinsi yılan!» «Roy, yapamazsın!» «Beni rahat bırak!»

Roy kendini kurtardı, Coiin'i sertçe geriye attı, yeniden kamyonu döndü.

Roy geriye çekildiği anda jantlar dönmez olmuş, ağır kamyon olduğu yerde kalakaimıştı. Eğim Ford'un kendiliğinden aşağı kaymasını sağlayacak kadar dik değildi.

Roy kamyonu tekrar sarstı.

«O insanları öldüremezsin.»

«Bekle de nasıl öldüreceğimi gözlerinle gör.» f

Kamyon bu kez son sefere göre çok daha az bir güçle harekete geçti. Belki de Roy çılgınlığının verdiği güçle kamyonu daha kolay itiyordu. Birkaç saniye sonra Ford tekrar kaymaya başlamıştı. Jantlar yine gıcırdamaya koyuldu.

Colin tekrar Roy'un üzerine atıldı, onunla boğuşarak kamyonu uzaklaştırmayı başardı.

Öfke içindeki Roy bir yandan küfür ederek döndü, Colin'in midesine iki yumruk patlattı.

Colin darbelerin etkisiyle yere çökmüştü. Roy'u bıraktı, öne doğru büküldü, öğürdü, sendeledi ve sonunda düştü. Duyduğu acı dayanılacak gibi değildi. Sanki Roy'un yumrukları vücudunun içine girmiş, iki kocaman delik açmıştı. Soluk alamıyordu.

Bu arada gözlükleri de gözünden fırlamıştı. Araba mezarlığın» bulanık görüyordu. Öksürdü, bir kere daha öğürdü, hâlâ soluk almaya çalışarak çevresindeki otları yokladı. Bir an önce gözlüğünü bulmalı, çevreyi yeniden doğru dürüst görebilmeliydi.

Roy kendi kendine homurdanıyor, mırıldanıyor, tek basma kamyonu itmeye çalışıyordu.

Colin birdenbire başka bir sesin daha farkına vardı: tekdüze ve gittikçe yaklaşan çuka-çuka-çuka-çuka-çuka sesi kulaklarında yankılanmaktaydı.

Tren geliyordu.

Arada hâlâ biraz mesafe vardı ama o kadar da uzak sayılmazdı.

Gittikçe yaklaşıyordu.

Colin ayağa kalkmaya çalıştı. Dizlerinin üzerinde doğrulmayı başardığında midesini korkunç bir acı kapladı» onu olduğu yere mihladı.

Kamyonla yamacın arasında yalnızca beş altı metre kalmıştı. Kamyon zar zor da olsa, santim santim de olsa, ilerliyor, ilerliyordu.

Sesinden anlaşıldığına göre tren aşağıdaki viraja ulaşmak üzereydi.

Kamyonla yamacın kenarı arasında dört metre kalmıştı.

Üç buçuk.

Üç.

İki buçuk.

Derken oluktu maden levhalardan çıkıverdi. Jantları toprağa gömüldü, kalakaldı. İki yandan itiyor olsalar, kuvvet dengeli uygulanmış olsa, kamyonet madenî levhalardan sapmaya-caktı. Ama tüm güç sol taraftan geldiği için, Ford karşı konulmaz bir biçimde sağa dönmüş, Roy da direksiyonu yeterince hızlı toplayamamıştı.

Colin hemen yanındaki hurda bir Dodge'un kapı kulpunu kavradı, ayağa kalkmaya çalışırken ondan güç aldı. Bacakları titriyordu.

Geceyi rayların üzerinden geçen trenin gök gürültüsü gibi tangirtisi doldurmuştu. Bir makineler orkestrası hep birlikte akort yapıyormuş gibi kakofonik bir kükreme duyuldu.

Roy koşarak yamacın kenarına gitti. Eğilip, Colin'in göremediği trene baktı.

Bir dakikadan daha kısa bir süre içinde, yolcu ekspresinin sesi uzaklaşmıştı. Son vagon 6a virajı aldı. hızla San Francis-co'ya doğru ilerledi.

Yaklaşan gecenin minik sesleri tekrar tepeye tırmanmaya başlamıştı. Colin bir süre hiçbir şey duyamayacak kadar şaşkın durumda kaldı. Sonra yavaş yavaş kurbağaların, cırcır böceklerinin seslerini algılamaya başladı, ağaçların içinde rüzgârın sesini duydu, kendi kalbinin güm güm atışını, kanının kulaklarında uğuldayışını dinledi.

Roy bir çığlık attı. Aşağıdaki bomboş raylara bakarak yumruklarını gökyüzüne doğru kaldırdı, tuzağa kısılmış bir hayvan gibi acıyla bağırdı. Olduğu yerde döndü ve Colin'e doğru yürümeye başladı.

Aralarında on metrelik bir açık arazi vardı.

«Roy, bunu yapmak zorundaydım.»

«Senden nefret ediyorum.»

«Aslında etmiyorsun.»

«Sen de bütün diğerleri gibisin.» «Roy, bu yüzden hapse girebilirdin.» «Seni öldüreceğim.» «Ama Roy...» «Kahrolası hain köpek!» Colin koşmaya başladı.

Colin canını kurtarmak için koşarken, şimdiye kadar bir tek yarışı bile kazanmadığının ve asla kazanamayacağını tümüyle bilincindeydi. Kendi bacakları incecek, Roy'un bacakları ise kaslı ve güçlüydü. Kendi enerjisi ve gücü acınacak derecede azdı. Oysa Roy'un enerjisi ve gücü inanılmayacak kadar fazlaydı. Colin başını çevirip arkasına

bakmaya cesaret edemiyordu.

Otomobil mezarlığı karmakarışık bir labirent gibiydi. Çö-melerek arabaların arasındaki birbirini kesen eğri büğrü aralıklarda koştu. Hurdaları siper olarak kullanıyor, gizlenmeye çalışıyordu. Sağa döndü, çürümüş iki Buick'in arasından geçti. Üst üste dizilmiş kocaman lastik yığınlarının yanından eğilerek ilerledi, paslanmış Plymouth'ların, çarpılmış, tanınmaz hale gelmiş Ford'lann, Dodge'larm, Toyota'ların, Oldsmobile'lerin ve Voiksvagen'lerin arasına daldı. Kopuk kabloların üstünden atladı, saçılmış araba lastiklerinin arasından ve üzerinden seke' seke Münzevi Hobson'un kulübesine doğru uçtu. Kulübe inanılmayacak kadar uzaktaydı. En az iki yüz metre vardı araları. Derken birdenbire sağa saptı, elektrik aksamının sıralandığı, iki yanı yüksek otlarla sınırlı dar geçitte koşmaya başladı. On metre gittikten sonra yine sağa saptı. Her an arkasından birinin gelip kendisini yakalamasını bekliyor, ama yine de. Roy'la arasına bir hurda duvarı çekme kararlılığından vazgeçmiyordu.

Ona bir saat gibi gelen, ama aslında iki dakikadan uzun olmayan bir süre geçince, Colin sonsuza kadar koşamayacağını anladı. Zaten büyük ihtimalle yön duygusunu da kaybedecek, keseyi dönünce kendini Roy'a teslim bulacaktı. Şu anda hile yarışın başladığı noktadan uzağa mı, yoksa oraya doğru mu koştuğundan emin değildi. Riski göze alarak omzunun üstünden geriye baktı ve bir mucize sonucu yalnız olduğunu gördü. Akordeon olmuş bir Cadillac'm yanında durup çömeldi, karanlıkta saklanmaya çalıştı.

Çamurlu bakır rengindeki güneş ışığının son kalıntıları, arabaların arasındaki açık alanları aydınlatmaya yeterli olmuyordu. Morlu siyahlı, kadife gibi gölgeler her yanı kaplamıştı. Colin onları izlerken gölgeler inanılmaz bir hızla büyüdüler, bütün gezegeni kaplayan kapkara bir kâbus gibi yayıldılar. Coün'in karanlıkta Roy'la yalnız kalmaktan ödü kopuyor, kendini tuzağa kısılmış hissediyordu. Roy'dan korkuyordu ama karanlıkta araba mezarlığından fırlayıp çıkabilecek yaratıklardan da aynı derecede korkuyordu. Garip hayvanlarla, canavarlarla, kan emen canlılarla, hattâ kırık dökük arabaların içinde ölmüş insanların hayaletleriyle karşılaşabilirdi.

Kes artık şunu, diye düşündü öfkeyle. Aptallık ediyorsun. Çocukça davranıyorsun.

Kendisini bekleyen tehlikeyi düşünmeli, gerçek olduğu için dikkatini onun üzerine toplamalıydı. Önce kendini Roy'dan korumak zorundaydı. Ondan sonra başka şeyleri düşünüp endişe-lenebilirdi.

Düşün, lanet olası, düşün!

Birdenbire hızlı hızlı soluk alıp verdiğini farketti. Soluk sesleri, sessiz ve hareketsiz gecenin içinde oldukça uzağa taşınabilirdi. O zaman Roy da sesi izler, onu eliyle koymuş gibi bulurdu. İçinde bulunduğu tehlikeli duruma rağmen Colin bir türlü sakinleşemiyordu. Yine de büyük bir güç harcayarak sessiz soluk almayı başardı.

Roy'u dinledi.

Hiçbir şey duymadı.

Colin içinde saklanmaya çalıştığı küçük dünyanın ayrıntılarını farketmeye başlamıştı. Sırtını yasladığı Cadillac ılık ve sertti. Çevresindeki kuru otların katılığı hissediyor, saman gibi kokularını alabiliyordu. Toprak gün boyu depo ettiği güneşin sıcaklığını, daha serin gece havasına yaymaya başlamıştı. Son ışıklar da gökyüzünden silinirken, gölgeler titreşti, yoğunlaştı, kapkara dalgalar gibi ortalığı kapladı. Sesler de gittikçe artıyordu: Bir kuşun tiz çığlığı, tarla farelerinin sağı solu tırmalarken çıkardıkları ses, kurbağaların hiç kesilmeyen vırakla-maları ve araba mezarlığının üç tarafını çevreleyen okalptüs ağaçlarının yaprakları arasında esen rüzgârın sesi, Colin'in kulaklarını, kafasının içini doldurmaktaydı.

Ama Roy hiç ses çıkarmıyordu.

Hâlâ orada mıydı acaba?

Yoksa öfkeye kapılıp eve mi dönmüştü?

Olduğu yerde daha fazla beklemeye dayanamayacak kadar sinirli olan Colin biraz doğruldu, Cadillac'ırı kirli pencerelerinden gerideki hurdalarla dolu alana bakabilecek kadar yükseldi. Görülecek fazla bir şey yoktu. Arabalar gittikçe artan karanlığın içinde hızla görünmez oluyorlardı.

Birdenbire arkasında bir hareket sezdi. Hiçbir şey duymamış, yalnızca bir şeyin hareket ettiğini hissetmişti. Dikkati dağıldı, kalbi gümbürdeyerek olduğu yerde döndü. Roy yüzünde şeytansı bir gülümsemeye tepesine dikilmiş duruyordu. Elindeki demir çubuğu, beyzbol sopası tutar gibi kavramıştı.

Bir an ikisi de kıpırdamadılar. Belleklerine yer etmiş bir anılar ağı ikisini de hareketsizleşirmişti. Birlikte yaşadıkları her olay, paylaştıkları her anı, örümcek ağının sayısız rpeksi ipliklerinden birini oluşturmaktaydı. Bir zamanlar dostken şimdi düşman olmuşlardı. Değişiklik fazla ânî, nedeni de fazla garipti. İkisi de bu ânî değişikliğin anlamını kavramakta zorlanıyorlardı. En azından, Colin böyle hissediyordu. Birbirlerine bakarlarken, Roy'un birdenbire kendine gelip bu çılgınlığa son vereceğini umdu.

Zayıf bir sesle, «Ben senin kan kardeşinim,» dedi.

Roy demir çubuğu savurdu. Colin çubuğun çarpmasını engellemek için kendini yere attı. Demir çubuk Cadillac'ın yan pencerelerinden birine çarpıp kırdı.

Seri bir şekilde hareket eden Roy, vahşi savaşçılar gibi çılgınlık atarak sopasını kırık camın içinden geri çekti, tekrar başının üstüne kaldırdı. Kestiği odunları parçalayan bir oduncuya benziyordu. Sopayı olanca gücüyle bir kere daha indirdi. Coliri kendini Cadillac'tan uzağa fırlattı, kuruluştan çıkırdayan otların üzerinde hızla yuvarlandı, bu arada çubuk da alçaldı ve bir an önce kendi durduğu toprağın üzerine inanılmaz bir güçle indi. Eğer zamanında kaçmayı başaramasa, bu darbe ona isabet etse, kafatasının parçalanacağını biliyordu Colin.

«Adi köpek!» dedi Roy.

Colin beş altı metre yuvarlandıktan sonra ayağa kalkmaya çabaladı. Bu arada Roy ona yetişmiş, demir çubuğu bir kere daha savurmuştu. Ağır demir havayı yırtan bir sesle alçaldı, Colin'in birkaç santim gerisinde yere çarptı. Colin soluk soluğa sendeledi, Roy'dan uzaklaşmaya çalıştı ve kendini bir başka arabaya yaslanmış durumda buldu.

«Tuzağa kısıldın!» dedi Roy. «Seni tuzağa kısırdım, sinsi fare!»

Roy sopayı bu kez öyle hızlı savurdu ki, Colin onun hareket ettiğini göremedi bile. Son anda eğildi, çubuk havada ısıklık çalarak başının üzerinden geçti, arkasındaki arabaya çarptı. Çarpmadan çıkan ses öyle güçlüydü ki, Colin'in kulaklarında bir tüfek patlaması gibi yankılandı, gittikçe hafifleyerek bütün mezarlığa yayıldı. Demir çubuk arabaya o hızla çarparken Roy'un elinden kurtuldu, gecenin içine doğru uçtu, birkaç metre ilerde otların üzerine düştü.

Roy öfkeyle haykırdı. Öfkesine biraz da can acısı karışmış, darbenin etkisi, şok dalgalan halinde çubuktan kendi vücuduna, etine geçmişti. Acıyla zonklayan elini diğer eliyle kavradı, olanca gücüyle haykırarak küfürler etti.

Colin, Roy'un bir an için hareket edemeyişinden yararlandı, canını kurtarmak üzere harekete geçti.

24

Chevrolet'nin içi leş gibi kokuyordu. Berbat kokular birbirine karışıyor, Colin bazılarının farklı olduğunu hissedebiliyordu. Kokulardan bazılarının kaynağını tahmin edebilmekteydi ama bazılarını anlayamıyordu. Çürümüş ve küflenmiş yağ kokusu insanın tüylerini diken diken edecek kadar keskindi. Nemli döşemeler iyice çürümeye yüz tutmuştu. Rutubet arabanın içindeki halıları da mahvetmekteydi. Ama Colin'in tanımlayamadığı bir koku bütün hepsinden daha güçlüydü. Kızarmış jambona benzer garip bir koku vardı arabanın içinde. Bir an tatlı, bir an ekşi oluyordu. Ama her iki durumda da rahatsız ediciydi. Colin arabada bir hayvan leşi olup olmadığını merak etti. Çürümekte olan bir sincap ya da koca bir sıçan, arabada kapalı kalmış olabilirdi. Belki de leş kokulu vücudunu kurtlar kemirmekteydi. Karanlık öylesine yoğun ki, hayvanın leşi kendisinden birkaç santim ötede olsa,, Colin yine de göremezdi. Bazen hayvan leşinin görüntüsü hayalinde öyle bir canlılık kazanıyordu ki, öğür-memek için kendini güç tutuyordu. Çıkaracağı en küçük bir sesin bile Roy'u bulunduğu yere çekeceğini biliyordu.

Colin Chevrolet'nin tozlu arka kanepesine uzanmış, ağırlı-nı sağ tarafına vermişti. Yüzü arabanın ön tarafına dönük, dizleri midesine doğru çekilmiş, kolları göğsünde birleştirilmiş durumda yatıyordu. Anne karnındaki bebek pozundaydı. Korkuyor, bir yandan terlerken bir yandan titriyordu. Karanlık ve derin gölgelerin içine saklanarak kendini güvende hissetmeye çalışıyor, ama gerçekte emin bir yerde bulunmadığını biliyordu. Saklanacak doğru dürüst bir yer bulamayacağını bilincinde olmak onu tedirgin ediyordu. Arabanın arka ve yan pencerelerinin çerçeveleri yerli yerindeydi ama camların yerinde yeller esiyordu. Arada bir içeriye hafif bir esinti doluyor, bu da havayı temizlemeye yetmiyordu. Kokular iyice birbirine karışıyor, daha dayanılmaz bir hal alıyor, birleşip sanki yoğunluk kazanıyordu. Roy'un çıkaracağı sesleri rüzgârın kendisine taşımasını bekledi, mezarlık uzun bir süre sessiz kaldı.

Sonunda gece olmuştu. Batı ufku tümüyle karanlıklara gömülmüş, güneşten geriye bir tek iz bile kalmamıştı. Doğuda ayın küçük bir parçası görünüyordu ama ışığı Chevrolet'nin içine ulaşacak kadar güçlü değildi.

Karanlıkta yatan Colin'in düşünmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Tek düşünebildiği de Roy'du. Colin artık ger-

çoğey karşı koyamazdı. Bu iş bir oyun olmaktan çıkmıştı. Roy gerçek bir katildi. Kamyonu gerçekten yamaçtan aşağı yuvarım naya çalışmıştı. Becerebilse kesinlikle yapacaktı. Treni rayımı çıkaracak, tam istediği gibi bir kaza yaratacaktı. Bu konuda kuşku yoktu. Eğer Colin planı çürütmemiş olsa, Saran Cal-lahan'a da önce tecavüz edecek, sonra onu öldürecek. Colin düşünmeye devam etti. Zamanında kaçmayı başaramamış olsa, Roy onun kafasını da tıpkı böcekleri ezdiği gibi ezecek, demir çubukla parçalayacaktı. Bundan da kuşkusuz yoktu. Kan-kardeşi yemini artık anlamını yitirmişti. Belki de hiçbir zaman bir anlamı olmamıştı zaten. Roy'un o iki çocuğun ölümüyle ilgili iddiaları bile doğru olabilirdi. Belki de gerçekten birini Sandman Mağarasındaki yamaçtan aşağı itmiş, diğerini de^v üzerine çakmak benzini dökerek yakmıştı. Gerçek bir katildi.

Ama neden yapıyordu bunları?

Gerçek su yüzüne çıkmıştı ama nedenleri hâlâ gizliydi. Gerçek Colin'e anlamsız görünüyor, daha beter kokmasına neden oluyordu. Artık tüm gerçekler karşısına dizilmişti. Bunların uzun süreli bir üretim mekanizmasının sonuçları olduğu belliydi. Ama Colin onları yaratan mekanizmayı göremiyordu bir türlü.

Kafasındaki soru işaretleri birbiriyle çarpışmaktaydı. Roy neden insanları öldürmek istiyordu? Öldürmekten zevk mi alıyordu? Ne tür bir zevkti bu, Tanrı aşkına? Roy sapık mıydı? Eğer gerçekten sapığın biriyse, neden öyle görünmüyordu? Neden o kadar normal bir görünüşü vardı? Kendi kendine bu soruları ve benzer yüzlercesini soruyor, ama hiçbirine cevap bulamıyordu.

Colin çevresindeki dünyanın basit ve açık olmasını beklemişti hep. Dünyasını iyi güçlere ve kötü güçlere ait iki kısma ayırmaktan hoşlanmıştı bugüne kadar. O zaman her olayın, her sorunun ve çözümün siyah ve beyaz yönlerini görmek kolaylaşıyor, insan nerede durduğunu her zaman biliyordu. Gerçek dünyanın da ikiye ayrıldığına inanıyordu. Lânetliler ve kutsanmışlar iki ayrı ordu oluşturmuşlardı. Ama şimdi, kendini ne kadar zorlasa, bu konuda ne kadar düşünse, Roy'un son bir ay içindeki davranışlarını adlandırmayı, kafasındaki bölmelerden birine yerleştirmeyi başaramıycrdu. Birçok açıardan bakıyor, yine de Roy'un davranışlarını! tümüyle kötü ya da tümüyle iyi niyetii olarak adlandıramıyordu. Roy'da, Coiin'in hayran .olduğu, kışkırdığı, sahip olmak istediği pek çok nitelik vardı. Ama aynı zamanda Roy soğukkanlı bir katildi. Roy'un rengi siyah değildi. Ama beyaz da değildi. Hattâ gri bile sayılmazdı. Roy gri rengin belki yüz, hayır, binlerce farklı tonundan oluşmaktaydı. Gri rengin değişik tonları çevresinde uçuşuyor, birbirine karışıyor, biraraya gelerek sayısız duman sütunları oluşturuyordu. Roy bu sütunların gerisindeydi. Coiin birdenbire Roy gibi bir yaratıkla karşılaşmış, şimdiye kadar sahip olduğu dünya görüşünü, olaylara bakış açısını artık sürdürmeyeceğini anlamıştı. Bu keşfi her şeyi yıkmıştı. Roy'un durmadan değişik değerleri, cıva gibi delici ahlâk anlayışı ve girebileceği sonsuz sayıdaki kişilikler Colin'i korkutuyordu. Coiin kendisi için yarattığı ve bugüne kadar korumayı başardığı tüm felsefesini yeniden gözden geçirmek zorundaydı. Hayatı boyunca karşılaştığı bütün insanlar, kafasında onları yerleştirdiği minik güvercin bölmelerinden dışarı çıkarılmalıydı. Coiin onları yeniden yargılamak ve eskisinden daha dikkatli davranmak zorundaydı. Ondan sonra onları yeniden bir yerlere yerleştirmeliydi... ama nereye yerleştirecekti? Eğer yeryüzünde geçerli bir siyah-beyaz ayırımı yoksa, o zaman kafasındaki bölmeler de tümüyle geçersizdi. Demek doğruyla yanlışın arasında her zaman belirgin bir çizgi bulunmayabiliyordu. İkisi arada bir de olsa birbirine karışabiliyordu. İnsanları kendinden emin bir tavırla ayırıp etiketleyerek kafasının içindeki bölmelere yerleştiremezdi. Eskiden yaptığı gibi, bölmelere yerleştirdikten sonra unutamazdı onları. Bundan sonra hayat onun için dayanılmaz derecede güç olacaktı.

Tabii Roy kötü ruhlar tarafından ele geçirilmiş olabilirdi.

Aklına bu fikir geldiği anda Coiin aradığı yanıtı bulmuş olduğunu hissetti, büyük bir hevesle bu düşünceye sarıldı. Eğer Roy kötü bir ruhun kontrolündeysen, işlediği suçlardan ve canavarca davranışlarından sorumlu tutulamazdı. Roy'un kendisi iyiydi ama içindeki şeytan kötüydü. Evet! Böyle olmalıydı! Coiin aradığı cevabı bulmuştu işte! Böylece gözlerinin önündeki çelişkiler, birbirine ters düşen davranışlar açıklanmış oluyordu. Ruhlar tarafından ele geçirilmişti Roy. Tıpkı Şeytan filmin-

kız gibi. Ya da İşaret filmindeki küçük çocuk gibi. Beiki de Roy, uzaydaki başka bir gezegenden gelen bir yaratık taralından yönetiliyordu. Yabancı yaratık çok uzak yıldızlardan yola çıkmış, uzun bir yolculuk yapmış ve bizim dünyamıza kadar gelmiş olabilirdi. Elbette. Böyle olmuş olmalıydı. Bu ilk bulduğu açıklamadan daha iyi, daha bilimsel, anlaşılması daha kolay bir görüştü. Roy bir şeytanın değıî, kötü yürekli, yabancı bir varlığın elindeydi. Yaratık, Don Siegel'in filmlerindeki canavarlara benziyor olabilirdi. Daha da iyisi, R.oy'u gücüyle etkisiz hale getiren, onu yöneten varlık, başka bir galaksiden gelmiş bir parazitti. Colin, Heinlein'in o muhteşem kitabı Kukla Efendiler" de buna benzer bir şey okuduğunu hatırlıyordu. Eğer durum gerçekten böyleyse, hiç vakit geçirmeden, bir an önce harekete

geçmesi gerekiyordu. Atılması gereken adımlar vardı. Dünyayı kurtarmak için, çok az da olsa hâlâ küçük bir şans bulunmaktaydı. Her şeyden önce, uzaylıların istilâsını kanıtlayacak yadsınamaz gerçekler bulmalıydı. Ondan sonra bu kanıtları kullanarak diğer insanları, kendilerini bekleyen korkunç tehlikeden haberdar edecekti. Son olarak da...

«CoSin!»

Yerinden zıpladı, doğruldu, korkudan ödü patlarken titremeye başladı. Bir an soluk bile alamayacak kadar çok şaşırılmıştı.

«Hey, Colin!»

Roy'un kendi adını çağıran sesi onu yeniden gerçeğe döndürdü.

«Colin, beni duyuyor musun?»

Roy yakında değildi. Aralarında en azından yüz metre vardı. Bağırılmaya devam etti.

Colin arabanın ön tarafına doğru eğildi, camsız pencerelerden dışarıyı görmeye çalıştı ama hiçbir şey göremedi.

«Colin, ben bir hata yaptım.»

Colin bekledi.

«Beni duyuyor musun?» diye sordu Roy.

Colin karşılık vermedi.

Roy, «Çok aptalca bir şey yaptım,» diye bağırdı.

Colin başım iki yana salladı. Roy'un ne söyleyeceğini tahmin ediyor, açıkça kendisini kandırmaya çalışmasına şaşırıyor-du.

«Oyunu fazla ileri götürdüm,» dedi Roy.

Boşuna uğraşıyorsun, diye düşündü. İşe yaramayacak. Beni kandıramazsın. Artık olmaz. Çok geç kaldın.

«Galiba seni çok fazla korkuttum. Bu kadar korkutmak istememiştım,» dedi Roy. «Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm.»

Colin kendi kendine, «Tanrım,» diye söylendi.

«Aslında treni raydan çıkarmak istemiyordum.»

Colin sağ tarafına ağırlığını vererek kanepeye tekrar uzandı, dizlerini göğsüne çekti, çürümüş, leş kokulu gölgelere saklanmaya çalıştı.

Roy daha birkaç dakika boyunca Colin'i kandırma çabalarını sürdürdü. Sonunda Colin'i söyleyeceği hiçbir şeyle etkile-yemeyeceğini anladı. O zaman da gerçek öfkesini saklamayı başaramadı. Ses tonunda gittikçe artan bir gerginlik duyuldu, sonunda patladı. «Seni sinsi yılan! Aşağılık köpek! Seni bulacağım! Elimden kurtulamazsın! Kafanı parçalayıp ezeceğim, hain yılan! Mahvedeceğim seni!»

Bu sözleri derin bir sessizlik izledi.

Bir tek rüzgârın sesi duyuluyordu.

Bir de kurbağalarla cırcır böceklerinin sesleri.

Ama Roy'dan en ufak bir ses çıkmıyordu.

Sessizlik sinir bozucuydu. Colin onun bağırp çağırmasını, küfür etmesini, öfkesini kusmasını ve kendisini ararken çıkardığı sesleri duymayı tercih ederdi. O zaman hiç değilse düşmanının yerini tahmin edebilirdi.

Roy'un ses çıkarmasını beklerken, bazen tatlı, bazen ekşi gibi gelen pişmiş jambon kokusunu andıran koku dayanılmaz derecede artmıştı. Colin elinde olmaksızın kokunun kaynağını düşündü ve korkunç bir açıklama buldu. Chevy berbat bir kaza geçirmiş, önü ve arkası ezilmiş, içe göçmüştü. Pencereler tuzla buz olmuş, kapıların ikisi de zarar görmüş, biri içeri, diğeri dışarı doğru bükülmüştü. Direksiyon kırılıp ikiye ayrılmıştı. Şu anda sivri uçları yukarı dönük bir yarım daireden ibaretti. Colin varsayımını geliştirmeyi sürdürdü. Belki de kaza sırasında arabayı kullananın ellerinden biri kopmuştu. El vücuttan ayrıldıktan sonra yere düşmüş olabilirdi. Belki, nasıl olduysa, koltuklardan birinin altına kaymış, kimsenin uzanamayacağı gizli yerinde, gözlerden uzak uykusuna çekilmişti. Ambulans görevlileri ellerden birinin eksikliğini farketmiş, kayıp parçayı aramış olabilirlerdi ama sonuçta bulamamışlardı. Araba Münzevi Hobson'un yerine getirilmiş, koltuğun altındaki el de her geçen gün biraz daha çürümeye başlamıştı. Ondan sonra... sonra.... Ah, Tanrım, bu olay tıpkı O'Henry'nin hikâyesinde kaloriferin arkasına düşen kan lekeli halı olayına benziyordu. Hikâyedeki halı kaloriferden yayılan ısıya bağlı olarak kimyasal bir değişime uğramış, bir tür canlı organizma haline dönüşmüştü. Colin ürperdi. Bu arabanın içinde kalan ele de aynı şey olmuştu demek. Hissediyordu Colin. Biliyordu. El çürüdükçe hücreler birbirinden ayrılmaya başlamış, ama yoğun yaz sıcaklığı ve koltuğun altındaki pisliklerin etkisiyle yine kimyasal değişim olmuştu, ölü et parçası korkunç ve inanılmaz bir özellik kazanmıştı. Çürüme olayı durmuştu. El gerçi tümüyle eski haline dönmemişti ama garip bir can kazanmış, yarı ölü, yarı canlı bir varlık halini almıştı. Ve şimdi şu anda, Colin arabanın içinde, karanlıkta o lanet olası şeyle yalnızdı. El onun orada olduğunu biliyordu. Göremiyor, duyamıyor, koku alamıyor, ama yine de biliyordu. Kirli kahverengi, yeşil, kara, kaygan, ağlar

gibi titreyen o el şu anda bile ön koltuğun altından yavaş yavaş sürünerek yaklaşıyor olmalıydı. Colin uzansa onu orada bulacaktı. O da onu kapacaktı. Buz gibi parmaklan çelik penseler gibi sarılacak ve bir anda...

Hayır, hayır, hayır! Kes artık, dedi Colin kendi kendine. Neyim var benim böyle?

Roy orada bir yerlerdeydi. Peşindeydi. Roy'u dinlemeli, hazırlıklı olmalıydı. Dikkatini toplamak zorundaydı. Asıl tehlike Roy'du, hayalinde uydurduğu canlı bir el değil.

Colin'in kendi kendine verdiği kararı doğrulamak istercesine, Roy'un bir ses çıkardığı duyuldu. Çok da uzakta olmayan bir arabanın kapısı çarpılarak kapandı. Bir dakika sonra başka bir paslı kapı gıcırdayarak açıldı, üzerine konan mühür koptu

ve yere düştü. Birkaç saniye sonra bir çarpma sesi daha duyuldu. O kapı da kapanmıştı.

Roy arabaları arıyordu.

Colin doğrulup oturdu, başını bir yana eğdi.

Bir kapı daha gıcırdayarak açıldı, açan kişiye karşı koymaya çalıştı.

Colin pencerelerden dışarı bakıyor, ama önemli hiçbir şey göremiyordu.

Kendini bir kafesin içinde gibi hissetmekteydi.

Tuzağa kısılmıştı.

Üçüncü kapı da çarparak kapandı.

Panik içindeki Colin sol tarafa kaydı, arka kanepeden kalkıp pencereden başını çıkardı. Yüzüne çarpan temiz hava serindi. Denizden bu kadar uzakta oldukları halde yine de tuzlu suyun kokusunu taşıyordu. Gözleri gecenin karanlığına alışmıştı artık. Gücsüz ay ışığının da yardımıyla ,araba mezarlığının yirmi beş otuz metre ilerisini görebiliyordu.

Roy koyu renkli gölgelerin içinde ancak seçilebilen bir siluetti. Colin'in içinde saklandığı Chevrolet ile aralarında dört araba vardı. Roy bir hurdanın daha kapısını açtı, içine eğildi, bir an sonra geri çekilip kapıyı vurdu. Chevy'ye biraz daha yakın bir arabaya geçti.

Colin tekrar arka kanepeye dönerek telaşla sağ taraftaki kapıya kaydı. İçeri girerken sol kapıyı kullanmıştı ama şimdi o tarafta Roy vardı.

Bir kapı daha gümmmi diye kapandı!

Roy'la aralarında yalnızca iki araba kalmıştı.

Colin kapının kulpunu tuttu, sonra sağ taraftaki kapının işleyip işlemediğini bilmediğini farketti. Kendisi yalnızca sol kapıyı kullanmıştı. Bu kapı sıkışmış olabilir, çıkaracağı gürültüye rağmen açılmayabilirdi. O zaman Roy koşarak gelir ve onu köşeye kısırdı.

Colin durakladı, dudaklarını yaladı.

Tuvalete gitme ihtiyacı hissediyordu.

Bacaklarını birbirine bastırdı.

Tuvalet ihtiyacı hâlâ geçmemişti. Hattâ her geçen an biraz daha beterleşiyor, kasıklarındaki sancı giderek dayanılmaz o-lnyordu.

Lütfen Tanrım, diye düşündü. Lütfen çişimi yapmak zorun-do kalmayayım. Burada olmasın! Şu anda olmasın! Bu iş için ' D olmayacak yer burasıydı.

Gümmm!

Roy'la aralarında bir tek araba kalmıştı.

Sağ taraftaki kapının çalışıp çalışmadığını düşünerek kaygılanmak için zaman kalmamıştı. Şansını denemekten başka çaresi yoktu. Kulpu kendine doğru çekti, kapı açıldı. Colin öyle derin bir soluk aldı ki, boğazını dolduran temiz hava yüzünden boğulacak gibi oldu. Kapıyı sertçe iterek ardına kadar açtı. Kapının açılırken çıkardığı gıcırtilı ses yüzünden suratını buruşturdu ama yine de arabadan dışarı çıkabildiği için Tanrfya şükrediyordu.

Korku içinde, ayakları birbirine dolanarak kendini Chevy' den dışarı attı. Kapı ona ihanet ettiğine göre, sessiz olmak için çaba harcaması gerekmiyordu. İki adım attı, bir boruya takıldı, dizlerinin üstüne düştü, sanki yüz metre yarışındaymış gibi tekrar fırladı ve karanlığın içine daldı.

Roy arabanın öbür tarafından, «ney!» diye bağırdı. Âni hareket onu şaşırtmış ve hazırlıksız yakalamıştı. «Hey, bekle bir dakika!» diye seslendi.

Son hızla koşarken Colin tam önündeki lastiği son anda gördü ve üzerinden atladı. Lastiği görmese bir kere daha düşer, kurtulma umudu sifıra inerdi. Yere yayılmış bir yığın döküntünün üzerinden de atladıktan sonra uzun otların arasından koşmaya devam etti. Sola döndü, fena halde hasar görmüş Dod-ge marka bir teslimat kamyonunun etrafından dolaştı. Bu kamyonun da tekerlekleri yoktu. Tuğla blokların üzerinde duruyordu. Kısa bir an duraklayıp Omzunun üzerinden geriye baktıktan sonra yere eğildi, sürünerek kamyonun altına girdi.

Colin ortalıktan kaybolduğu anda Roy da kamyonun ön tarafını dolaşıp geldi, durdu, her iki yöne baktı. Önünde ve arkasında uzanan alanın bomboş olduğunu görünce yere tükürdü, «Kahretsin,» diye söylendi.

Gece çok karanlıktı ama Colin, Dodge'un altında saklandığı yerden Roy'un beyaz lastik ayakbılarını görebiliyordu. Yüzükoyun uzanmış, başını sol tarafa çevirmişti. Sağ yanağı toprağa dayanmıştı. Roy'un ayaktd durduğu noktayla aralarında bir metre bile yoktu. Elini uzatsa onun bileğini yakalayabilir, düşmesini sağlayabilirdi. Ama sonra ne olacaktı?

Bir anlık bir kararsızlıktan sonra Roy kamyonun sürücü tarafındaki kapısını açtı. İçerde kimse olmadığını görünce kapıyı çarparak kapattı. Kamyonun arkasına doğru yürümeye başladı.

Colin ağzından kısa kısa soluklar alıyor, kalbinin gümbürtüsünü 'hafifletmek için elinden geleni yapıyordu. En ufak bir ses çıkarsa Roy onun yerini anlar, Colin de çıkardığı sesin belini ölümle öderdi.

Teslimat kamyonunun arkasına geçen Roy, çift kapaklı kapı. yi açtı, arkadaki büyük bölmenin içine bir göz attı. 'Bölmenin her köşesini yeterince iyi göremediğinden ikinci kapağı da açtı, kargo bölümüne tırmandı.

Colin tepesindeki metal kutunun içinden gelen ayak seslerini dinliyor, Roy'un gölgeli köşeleri araştırdığını anlıyordu. Yavaşça kamyonun altından çıkıp başka bir sığınak bulmayı düşündü ama görülmeden saklanmaya yetecek zamanı olacağını sanmıyordu.

Zaten Colin kamyonun altında kaçma şansını hesaplarken Roy aşağı inmiş, kapıları kapatmaya başlamıştı bile. Biraz önce bir şansı varsa bile, artık yok olmuştu.

Colin olduğu yerde hafifçe dönüp omzunun üzerinden geriye baktı. Beyaz tenis pabuçları hâlâ oradaydı. Roy'un kamyonun altındaki daracık yeri araştırmaya kalkmaması için dua etti.

Duaları inanılmaz bir şekilde gerçek oluyordu. Roy tekrar

Kamyonun ön tarafına yürüyüp durdu. Herhalde mezarlığın dört hır yanına bakıyor olmalıydı. «Ne cehenneme kayboldu..?» diye uylendiği duyuldu. Bir süre orada durdu, parmaklarıyla kamyonun üzerinde trampet çaldı. Sonra kuzeye doğru yürümeye 'Kışladı. Sonunda Colin onun ayakbılarını göremez, ayak seslerini de duyamaz oldu.

Uzun bir süre boyunca kamyonun altında hareketsiz yattı. ionunda tekrar normal soluk alıp verecek cesareti bulabilirdi ama ine de mümkün olduğu kadar az ses çıkarmanın akıllıca olacağını düşünüyordu.

Durumu, biraz öicesine göre en azından bir yönden daha iyi sayılabılırdi. Kamyonun altında dolaşım halindeki hava, Chev-rolei'nin içindeki hava kadar iğrenç ve leş kokulu değildi. Colin yaban çiçeklerinin kokusunu duyabiliyordu. Kır çiçeklerinin güçlü kokuları, kurumuş çimenlerin tozlu kokusuna karışmaktaydı.

Burnu kaşındı. Gıdıklandı.

Dehşet içinde, hapşırılmak üzere olduğunu farketti. Bir elini yüzüne kapadı, burnunu çimdiklemedi, ama kaçınılmaz olayın önüne geçemedi. Sesi elinden geldiğince boğdu ve korku içinde yerinin keşfedilmesini bekledi.

Ama Roy gelmedi. Belli ki sesi duyabilecek kadar yakında değildi.

Colin kamyonun altında birkaç dakika daha geçirerek güvenlikten emin olmaya çalıştı, sonra sürünerek kamyonun altından çıktı. Roy görünürlerde yoktu ama karanlığın binlerce gölgesinden birinin içine saklanmış, vurmaya hazır, bekliyor olabilirdi.

Colin tedbirli adımlarla ölü araçlar mezarlığının doğusuna doğru yürüdü. Açık alanlarda çömelerek koşuyor, bir sonraki açık arazinin güvenliğinden emin oluncaya kadar araba enkazlarının arasına çömelip bekliyor, ancak ondan sonra ok gibi ileri atılıyordu. Roy'u son gördüğü, yer olan teslimat kamyonundan elli, altmış metre uzaklaştıktan sonra kuzeye döndü. Münzevi Hobson'un kulübesine doğru ilerlemeye başladı.

Roy kendisini başka bir yerde ararken bisikletlere ulaşabilse, kaçma umudu olabilirdi, Roy'un bisikletine zarar verir, bir tekerleği bükerek bisikleti kullanılmaz hale getirir, sonra da bu lanet olası yerden tek başına uzaklaşırdı. Hem o zaman Roy'un etkili bir şekilde peşine düşemeyeceğinden de emin olurdu.

Mezarlığın kenarına gelmişti. Kırık dökük bir steysin vagonun yanına çomeldi, Hobson'un kulübesini sarmalayan derin ve simsiyah havuzları incelemeye başladı. Çökmüş balkon basamaklarının dibinde duran bisikletleri görebiliyordu ama hemen onlara doğru

gitmedi. Bisikletler çimenlerin hâlâ biraz yeşil olduğu yerde durmaktaydı. Roy onu orada bir yerlerde bekliyor olabiliirdi. Büyük bir ihtimalle, çoktan gölgelerin arasına gizlenmiş, gerilmiş, vurmaya hazırlanmıştı. Colin her karanlık noktaya büyük bir dikkatle baktı, bir hareket görmeye, ay ışığının oraya ait olmayan bir şekli aydınlatıldığını farketmeye çalıştı. Aradan zaman geçtikçe karanlık noktaların çoğunun içini görebildi, oralarda kimsenin saklanmadığından emin oldu. Ama bazı noktalarda gecenin karanlığı bir nehir gibi derindi. Gözlerinin seçemeyeceği kadar fazla yoğundu karanlık oralarda.

Sonunda Colin kaçma şansının, bisikletlere kadar yürüme ve kendini hedef haline getirme riskinden daha ağır bastığına karar verebildi. Ayağa kalktı, alnında birikmiş terleri sildi, mezarlıkla kulübe arasındaki yirmi metrelik açık alanı geçmeye başladı. Karanlıkta hiçbir şey kıvıldamıyordu. Önce ağır ağır ilerledi, sonra cesareti arttı, son on metreyi deli gibi koşarak geçti.

Roy bisikletleri birbirine kilitlemiş, bu işi yapmak için de kendi bisikletinin zincirini kullanmıştı. Zincir Colin'in bisikletinin bir tekerleğini Roy'un bisikletinin tekerleklerinden birine bağlıyordu.

Colin zinciri çekiştirdi, kilidi öfke içinde sağa sola çevirdi ama tüm çabaları boşunaydı. Kilidin mekanizması ağır ve inatçıydı. Roy'un kilidinin şifresini bilmeden bisikletleri birbirinden ayırmaya imkân olmadığını görüyordu. Zincir yeterince uzun olsa, bisikletler yan yana tekerleklerinin üstünde durabilseler bile. Colin iki bisikleti aynı anda kullanarak yola çıkamayacağını biliyordu. Ayrıca zincir de o kadar uzun değildi zaten.

Hayal kırıklığına uğramış durumda, ne yapabileceğini düşünmek üzere steysin vagonun yanına geri döndü. Aslında önünde yalnızca iki seçenek vardı. Ya yaya olarak eve dönme-ye çalışacak, ya da araba mezarlığının sonu gelmez koridorlarında Roy'la kedi fare oyunu oynamayı sürdürecekti.

Bir bakıma olduğu yerde kalmayı tercih ediyordu. Bunun da. baş nedeni, şimdiye kadar sağ kalmayı başarabilmiş olmasıydı. Yeterince dayanabilirse, annesi onun kaybolduğunu polise bildirirdi. Tabii Weezy gecenin birine ya da ikisine kadar eve dönmeyebilirdi. Saat şu anda herhalde gece yarısını geçmiş olmalıydı. Elektronik kol saatinin düğmesine bastı, vaktin henüz ne kadar erken olduğunu görünce çok şaşırdı. Saat daha ona çeyrek vardı. Oysa bu tehlikeli saklambaç oyununu üç ya da dört saatten beri oynamakta olduklarına yemin edebilirdi. Eh, belki de Weezy eve erken dönerdi. Gece yarısı olduğunda Colin'in hâlâ eve dönmediğini görünce Roy'un ailesini arar, onun da evde olmadığını öğrenirdi. En geç saat birde polise haber verirdi. Polis derhal onları aramaya başlar ve... Evet ama, polisler aramaya nereden başlayacaklardı? Herhalde bu araba mezarlığından değil. Kasabada arama yaparlardı. Sonra kumsalda. Yakındaki tepelerde. Yarın öğleden sonranın geç saatlerine, hattâ belki de perşembe ya da cuma gününe kadar Münzevi Hobson'un yerini aramaya gelmezlerdi. Gerçi bu tepeyi kaplayan araba mezarlığının karanlık köşelerine sinmeyi, güvenli bir köşe bulup gözlerden uzak saklanmayı çok istiyordu ama kırk sekiz saat boyunca Roy'un elinden kaçmayı başaramayacağını da biliyordu. Otuz altı saat, hattâ yirmi dört saat bile dayanamazdı. Sabaha sağ çıkmayı başarması bile büyük şanstı.

Çaresiz yürüyerek eve dönmek zorundaydı. Tabii ki buraya gelirken izledikleri yoldan gitmeyecekti. Roy eğer onun araba mezarlığını terkettiğinden kuşkulandı, peşinden gelirse, ıssız bir yolda karşılaşmaları büyük tehlikeydi. Bisiklet asfalt yolda giderken duyulmayacak kadar az bir ses çıkarırdı. Colin, Roy'un gelişini zamanında duyamamaktan ve saklanamamaktan korkuyordu. Bu durumda, arazide yol almak zorundaydı. Tepeden aşağı inecek, rayların yanına varıp çiftlik yolundan ilerleyecek, oradan Santa Leona'ya ulaşacaktı. Bu yol öbüründen çok daha zorlu olacaktı. Özellikle de karanlıkta. Ama kestirme olduğu için, sekiz millik yolu belki yedi, hattâ altı mile indirecekti.

Colin planını belirleyen en önemli etkenin korku olduğunu biliyor, *bu* durumdan acı duyuyordu. Saklan. Kaç. Saklan. Kaç, Bu zayıf ve pasif özsavunma yöntemlerine alternatif düşünemiyor, bu yüzden de kendini yetersiz ve beceriksiz hissediyordu.

-Öyleyse kal burada. Rcy'a karşı dur.

Fazla **bir şansım olmaz.**

-Kaçma. Saldırıya geç.

Hoş bir düşünce ama korkarım mümkün değil.

-**Bal** gibi mümkün. Saldıran sen ol. Onu şaşırt.

Benim hazırlayacağım tuzaklara düşmeyecek kadar akıllı o.

-Bir denemeden nasıl emin olabilirsiniz?

Ben biliyorum öyle olduğunu.

-Nereden biliyorsun?

Çünkü ben benim, o da Roy.

Colin kendi içinde yer alan diyaloga çabucak son verdi, çünkü vakit kaybettiğini

biliyordu. Kendini iyi tanırdı. İçinde bir değişim geçirmeye yetecek güç ve istek olmadığını biliyordu. Birdenbire başkasıymış gibi davranmaya başlayamazdı. Kedi olmaya çalışmadan önce, içinde fareliğin en küçük bir izi bile kalmadığından emin olmalıydı.

İşte bu da, kendinden ölesiye nefret ettiği o korkunç ve dayanılmaz anlardan biriydi. Böyle anları sık sık yaşardı Colin.

Her birkaç metrede bir duruyor, önünde uzanan alanı, kontrol ediyordu. Bir arabadan diğerine sürünerek ilerlemekteydi. Ağır ağır, Roy'un kamyoneti trene doğru itmeye çalıştığı tepeye yaklaştı. Yamaçtan aşağıdaki demiryoluna en kolay oradan inilebileceğini biliyordu. Gece çok durgundu. Ayakkabılarının kuru dallar ve yapraklar üzerinde çıkardığı en küçük çıtırtı, kulaklarına gökgürütüsü gibi geliyordu. Her an Roy'la burun buruna gelmeyi bekliyordu. Yine de kimseyle karşılaşmadan mezarlığın karşı kenarına **varmayı başardı**.

Önünde son arabayla yamacın arasındaki açık alan uzanmaktaydı. Tepenin eni bu noktada on beş metre kadardı. Şu anda bu uzaklık Colin'e bir mil gibi görünüyordu.

Ay bulutların arasından sıyrılarak ışıdamaya başlamış, yontuca kadar uzanan açık alan süt rengi bir ışıkla aydınlanmıştı. Orayı geçmek hiç de tedbirli bir hareket olmayacaktı. Eğer bu alan Roy tarafından gözetleniyorsa, Colin daha yolun yarısına gelmeden onu görmesi işten bile değildi. Neyse ki son «ında okyanus yönünden esen rüzgârla gelen bulutlar gökyüzünü kaplamaya başlamıştı. İlk bulut kümesi ayın önünü kapattı, ışığını kesti. Sonuçta ortılığı kaplayan karanlık, gözlerden uzak bir kaçış için bulunmaz bir şans yaratıyordu. Colin yeni bir bulut kümesinin önüne geçmesini bekledi. Açık alan tümüyle gölgelerle kaplandığında, ses çıkarmamaya elinden geldiğince dikkat ederek, soluğunu tutarak fırladı. Parmaklarının ucunda koştu, yamaca vardı ve inişe geçti.

Tepenin yamacı oldukça dikti ama inişi imkânsız hale getirecek kadar da zorlu değildi. Colin çok hızlı iniyordu, çünkü başka çaresi yoktu. Yerçekiminin gücüne karşı koyması düşünülemezdi. Kontrolsüz bir şekilde, bir ayağının üzerinden diğerine zıplıyor, büyük adımlar atarken dengesini korumaya çalışıyordu. Yamacın yarısına geldiğinde birdenbire ayaklarının altındaki toprağın kaydığını hissetti, kollarını iki yanına açarak düşmemeye çalıştı. Altındaki kuru ve kumlu toprak hızla hareket ediyordu. Bir an dalgaların üzerinde kayan bir sörfçü gibi ilerledi, sonra dengesini kaybetti, düştü ve son on metreyi yuvarlanarak indi. Sonunda durabildiğinde, bir toz bulutunun içinde sırtüstü yatıyordu. Demiryolunun yakınına düşmüştü. Hattâ bir kolu rayların üzerindeydi.

Aptal. Hem aptal, hem beceriksiz. Sakar, beceriksiz aptal.

Tanrım!

Birkaç saniye olduğu yerde yattı. Biraz başı dönüyordu ama başka hiçbir yerinin acımaması şaşırtıcıydı. Tabii ki gururu incinmişti. Ama onun dışında kırık çikık yoktu.

Toz bulutu yatışmaya başladı.

Doğrulup oturduğu sırada Roy ona seslendi. «Kan kardeş?»

Colin inanamayarak başını iki yana salladı, sağa sola ve sonra yukarı baktı.

«Kan kardeş, sen misin?»

Ay bulutların arasından sıyrılıp ortaya çıktı.

Solgun ışıkta Colin, Roy'un yirmi beş metre yukarda, yamacın tepesinde durduğunu görebiliyordu. Gökyüzüne karşı silueti çok belirgindi. Aşağıya bakıyordu.

Beni göremez, dedi Colin kendi kendine. En azından benim onu gördüğüm kadar net göremez. O orada ayakta duruyor, arkasında da gökyüzü var, ben ise burada, gölgelerin içindeyim.

«Evet, gerçekten sensin,» dedi Roy.

Tepeden aşağı inmeye başladı.

Colin ayağa kalktı, demiryoluna takılıp tökezledi ve bir kere daha olanca gücüyle koşmaya başladı.

Colin arazide hızla koşarken, kendini her tür tehlikeye karşı korunmasız ve açıkta hissediyordu. Ayışığı ortaya çıktığından beri onu saklayacak gölge de kalmamıştı. Kafasından çılgın düşünceler geçiyor, kocaman bir ayakkabının her an gelip kendisini mutfak karolarında yürüyen iğrenç bir böcek gibi ezmesini bekliyordu.

Fırtına mevsiminde yağmur tepeleri bol bol yıkamış, yamaçlardan aşağı akan suların oluşturduğu oluklar, doğal drenaj kanallarına dönüşmüştü. Demiryolunun batısındaki düz

arazi bu kanallarla doluydu. Yılda en az bir kere sular taşar, ova göl haline gelirdi. Bu da sel denetimi için rezervuar sistemi kurulmasının nedenlerinden birini oluşturmaktaydı. Her kışın iki ayında ova sular altında kaldığından, orada yazın bile pek bitki yetişmezdi. Kökleri sele dayanacak kadar güçlü ot kümeleri yer yer göze çarpar, arada da California'nın hemen her yerinde rastlanan yaban çiçeği yataklarına rastlanırdı. Ama ağaç yoktu. Yoğun bir bitki örtüsü de yoktu. Yani Colin'in arkasına saklanabileceği hiçbir çalı göze çarpmıyordu. Çıplak araziden çabucak kurtulup küçük bir hendeğe atladı. Buranın genişliği beşle

vodi metre arası, derinliği ise iki metreden fazlaydı. Yan duvarları hemen hemen dik iniyordu. Kışın fırtına çıktığında burası köpüren bir ırmak olur, vahşi, çamurlu ve tehlikeli bir hale gelirdi. Ama şimdi içinde bir damla su bile yoktu. Colin hendeğin dibinde koşarken baldırlarına, belinin yanlarına sancılar saplanıyor, ciğerleri alev alev yanıyordu. Hendeğin geniş >bir kavisine vardığında, rayları aştığından beri ilk olarak dönüp arkasına baktı. Görebildiği kadarıyla, Roy henüz onun peşi sıra hendeğe inmiş değildi. Colin arayı bu kadar açabilmiş olmasına şaşırı. Acaba Roy ne tarafa gittiğimi görememiş olabilir mi, diye düşündü.

Köşeyi dönüp sığınacak bir yer aradı, ana kanalın çatallaş-tığı yerde, daha dar olan su yoluna saptı. Burası ağız kısmında üç metre enindeydi ama dibe doğru duvarlar birbirine yaklaşıyordu. Colin bu kanal boyunca suyun kaynağına koşmayı sür dürdü. Taban giderek yükselmekteydi. Sonunda hendeğin derinliği iki metreden bir buçuğa indi. Yüz metre kadar koştuğunda, hendeğin boyu da bir hayli alçalmıştı. Dik dursa, kafası yukardan gözükecekti. Derken kanal iki koridora ayrıldı. Bunların derinliği bir buçuk metreyi bile bulmuyordu. Colin bu kanallardan birine daldı, kendini yere attı, omuzları hendeğin iki yan duvarına değdi. Oturup dizlerini çenesine dayayan Colin kollarıyla bacaklarını kucaklayıp görünmez olmaya çalıştı.

— Çıngıraklı yılanlar. **Ah, Tanrım!**

— Bu konuyu düşünsen iyi olur. Hayır.

— Buraları çıngıraklı yılanlarla dolu yerlerdir. Kes sesini.

— Ama öyle.

Geceleri ortaya çıkmazlar.

— En kötü şeyler her zaman geceleri çıkar ortaya. **Çıngıraklı yılanlar çıkmaz.**

— Nereden biliyorsun? Bir **kitapta okudum.**

— Ne kitabında? **Adını hatırlayamıyorum.**

— Böyle bir kitap yok. **Kes sesini artık.**

— Her taraf çıngıraklı yılanlarla dolu. **Tanrım!**

Başını yere eğdi, çıngıraklı yılanların sesini duymaya çalıştı, Roy'u dinledi. Aradan uzun bir süre geçti ama her ikisinden de bir hareket gelmedi. Her birkaç dakikada bir kolundaki saate göz atıyordu. Hendeğe girişinden yarım saat sonra, artık dışarı çıkma vaktinin geldiğine karar verdi. Eğer Roy aradan geçen süre boyunca drenaj kanalları ağını araştırmışsa, Colin'in yerini farkedecek kadar yakına gelmiş olması gerekirdi. O zaman da bulunduğu yeri belli edecek bir ses çıkardı ama Colin en ufak bir ses bile duymamıştı. Belli ki karanlıkta Colin'in izini kaybetmiş, hattâ hangi yöne gittiğini bile görememiş, onu nerede araması gerektiğine karar veremediğinden, izlemekten vazgeçmişti. Eğer bu doğruysa, Colin eline büyük bir şans geçirdiğinin farkındaydı. Yine de bulunduğu yerde, karanlık kanalların dibinde fazla uzun süre kalarak şansını zorlamak istemiyordu. Çıngıraklı yılanlarla sonsuza kadar karşılaşmayacağını varsaymak doğru olmazdı.

Hendekten emekleyerek çıktı, ayağa kalktı, ay ışığının aydınlattığı çatlaklarla kaplı araziye gözden geçirdi. Görebildiği kadarıyla Roy ortalarda yoktu.

Colin elinden geldiğince tedbirli davranarak, tekrar tekrar durup geceyi dinleyerek, güneydoğuya doğruldu. İkide bir göz kenarlarında, görüş alanının sınırında bir hareket görür gibi oluyor, ama dönüp baktığında hareket edenin rüzgârın önüne kapılmış giden bir ot kümesinden başka bir şey olmadığını anlıyordu. Sonunda düz araziye boydan boya geçti ve demiryoluna bir kere daha ulaştı. Araba mezarlığının en az çeyrek mil daha güneyindeydi şimdi. Gittikçe artan bir hızla, 'Münzevi Hobson'un yeriyle kendi arasındaki mesafeyi açıyordu.

Bir saat sonra demiryoluyla Santa Leona yoiunun kesiştiği noktaya vardığında, yorgunluktan kemikleri sızlıyordu. Ağız kupkuruydu. Sırtı ağrıyordu. Bacakiandaki tüm adaleler düğüm düğüm olmuş, zonklamaya başlamıştı.

Otoyola çıkıp kasabaya doğru yürümeyi düşündü. Düm-

asfalt bir yolda ilerleme fikri çok çekiciydi. Karşısına ne hendek, ne çukur, ne de gölgelerde gizli başka tehlikeler çıkardı asfaltta. Zaten araziden giderek yolu mümkün olduğu kadar kısaltmıştı. Bu noktadan sonra asfalttan uzak kalmaya çalışması, yolu uzatmaktan başka işe yaramayacaktı.

Kapkara asfaltta doğru birkaç adım attı ama kolay yolu izlemeye cesareti olmadığını hemen farkettiler. Kasabanın sınırına taramadan kesinlikle saldırıya uğrayacağını biliyordu. İssiz karayolunda ya da bomboş arazide cinayet işlemek çok kolaydı. Işıklarla ve insanlarla dolu bir kasabada katilin işi zorlaşırdu.

— Otostop yap.

— ^v **Bu saatte bu yoldan kimse geçmez.**

— Sonunda biri mutlaka geçer. Evet. Beiki **Roy**.

Santa Leona yolundan ve demiryolundan ayrılıp güneybatıya döndü. Kendisinden ve rüzgârda sürüklenen ot kümelerinden başka hiçbir şeyin hareket etmediği toprak araziye geri dönmüştü.

Yarım mü kadar yol aldıktan sonra, çiftlik yoluna paralel uzanan kurumuş dere yatağına geldi. Dere yatağı sel kontrolü amaçlanarak genişletilmiş, derinleştirilmişti. Derenin iki yan duvarı artık toprak değil, betondur. Eşit aralıklarla yerleştirilmiş servis merdivenlerinin birini kullanarak aşağı indi. Yatağın tabanında ayakta durduğunda, merdivenin tepesi altı metre yukarıda kalmıştı.

İki mil daha ilerledi. Artık kasabanın kalbinin attığı yerlere gelmişti. Bir başka merdivenden tırmanıp güvenlik parmaklığını aştı. Evet, Broadı/vay'de, yol kenarındaki bir kaldırımdaydı.

Saat bire yaklaştığı halde sokaklarda hâlâ insanlar vardı. Yoldan arasına bir iki araba geçiyor, bir grup 'bütün gece açık kalan bir lokantada oturmuş, yemek yiyordu. Benzincide görevli bile vardı. Yaşlı bir adam, elma yanaklı, beyaz saçlı bir kadınla kol kola yürüyordu. Genç bir çift ilerlemiş saate rağmen, kapanmış dükkânların vitrinlerine bakarak yürüyorlardı.

Colin'in içinden, bu insanların en yakında olanına koşmak, her şeyi anlatmak, Roy'un çılgınlığını açıklamak geldi. Ama kendisini deli sanacaklarını 'biliyordu. Onu da, Roy'u da tanımıyorlardı. Anlatacaklarının yabancılar için hiçbir anlamı olmazdı. Kendisi bile olup bitenlere ne anlam vereceğini bilmiyordu zaten. Söyleyeceklerine inansalar ve anlasalar bile, ona yardım edemezlerdi.

Güvenebileceği ilk kişi annesi olmak zorundaydı. Weezy olup bitenleri dinledikten sonra polise haber verir, onlar da hemen yardıma gelirlerdi. On dört yaşında bir çocuğun polisi araması fazla etkili olmazdı. Ama Weezy konuşursa, polisler çok daha hızlı ve ciddi şekilde harekete geçerlerdi. Colin'in bir an önce eve dönmesi ve Weezy'ye her şeyi anlatması gerekiyordu.

Ercadway'den Adams Bulvarına doğru hızlı adımlarla yürüdü ama birden olduğu yerde durdu. Yolculuğunun son bölümünü de şimdiye kadar uyguladığı tedbirleri uygulayarak alması gerektiğini farketmişti. Roy onu kendi evinin kapısının önünde tuzağa düşürebilirdi. Düşündükçe bu ihtimalin güçlülüğüne daha çok inandı. Roy, Jacobs'lann evinin tam karşısında uygun bir yer bulacak, sinip bekleyecekti. O sokakta gizlenip rahatça çevreyi gözetleyebileceği pek çok yer vardı. Colin'in eve yaklaştığını gördüğü anda harekete geçecek, bir an bile kaybetmeyecekti. Colin ileriye görme yeteneğine sahip bir falcı gibi, kafasına inen demir çubuğu, kendisinin yere yıkılışını gördü. Sonra Roy onu bıçaklayacak ve orada, kurtuluş demek olan kapının eşiğinden birkaç metre ötede, güvenliğe kavuşmasına yalnızca birkaç adımın kaldığı yerde, kanlar ve acılar içinde ölüme terkedecek, çekip gidecekti.

Kaldırımın ortasında titreyerek durdu. Uzun bir süre hiç kıpırdıyamadı.

— Harekete geçmek zorundasın, evlât. **Nereye gideceğim?**

— Weezy'yi ara. Gelip seni almasını iste.

Bana yürümemi söyleyecektir. Ev şuradan birkaç blok ilerde.

— O zaman ona neden yürüyemediğini anlatırsın.

Telefonda olmaz.

— Roy'un hâlâ bir yerlerde seni öldürmek için beklediğini
•oyie.

Telefonda istediğimi gibi anlatamam.

— Bal gibi anlatırsın.

Hayır. Anlattığım zaman yanında; olmalıyım. Yoksa doğru dürüst anlamaz, bunun bir şaka olduğunu falan sanır. Bana: kızar.

— Telefonda anlatmaya çalışmak zorundasın. Seni almaya
(lelirse eve sağ salim varabilirsin.

Telefonda yapamam.

— Başka seçeneğin var mı?

Sonunda Colin kuru dere yatağının yakınındaki benzin istasyonuna yürüdü. İstasyonun köşesinde bir telefon kulübesi vardı. Numarayı çevirdi, zil belki on kere çalarken bekledi.

Vveezy henüz eve dönmemişti.

Colin kulaklığı çarparak yerine koydu, bozuk parasını geri almadan kulübeden çıktı.

Ellerini yumruk yapmış, omuzlarını kasmış durumda, kaldırımında durdu. Bir şeye vurmak, bir yerleri kırmak istiyordu.

— Kahpe.

O senin annen.

— Ne cehennemde öyleyse? İş var.

— Ne yapıyor? Çalışıyor.

■— Kiminle beraber? Yalnızca iş dedim.

— Eminim öyledir.

Servis istasyonu görevlisi benzinciye kapatmaya başlamıştı. Pompaların tepesindeki floresan ışıklar söndü.

Colin Broadway'de batıya doğru yürüdü, alışveriş merkezine geldi, vakit geçirmeye çalıştı. Dükkanların vitrinlerine bakıyor, hiçbir şey görmüyordu.

Biri on geçte telefon kulübesine geri döndü evinin numarasını bir kere daha çevirdi, on beş kere çalmasını bekledi, sonra kapattı.

— Demek iş, ha!

Çok çalışıyor.

— Hangi konuda çalışıyor?

Bir eli kulaklığın üzerinde, sanki telefon bekliyormuşçasına durdu. Aradan birkaç dakika geçti.

— Erkeklerle düşüp kalkıyor. **Çalışıyor. Bir iş yemeğine gitmiştir.**

— Bu saatte mi?

Uzun, geç satlere kadar süren bir yemek olmalı. Colin numarayı 'bir kere daha çevirdi. Yine cevap yoktu.

Telefon kulübesinin içinde yere çöktü, karanlıkta dizlerini kucaklayarak oturdu.

— Ona ihtiyacım olduğunda başka erkeklerin yatağında oluyor.

Öyle olduğunu bilemezsin.

— Biliyorum.

Bilemezsin.

— Kabul et gerçeği. O da herkes gibi erkeklerle yatıp kalıyor.

Şimdi Roy gibi konuşur».

— Roy bazan mantıklı şeyler söylüyor. **O delinin biri.**

— Belki de her konuda değil.

Saat bir buçukta ayağa kalktı, telefona bir bozuk para daha atıp evi tekrar aradı. Kapatmadan önce telefon tam yirmi iki kere çaldı.

Belki de artık eve yürüyerek gitmek güvenli olabilirdi. Roy bu saatte hâlâ nöbet bekliyor olamazdı, değil mi? Tehlike geçmiş olmalıydı. Evet, Roy bir katildi ama aynı zamanda on dört yaşında bir çocuktü. Bütün geceyi dışarda geçiremezdi. Ailesi onun nerede olduğunu merak ederdi. Polise bile haber verebilirlerdi. Bütün geceyi dışarda geçirmeye kalkarsa, Roy'un başı fena halde derde girerdi, öyle değil mi?

Belki. Ama belki de girmezdi.

Colin, Borden'larm 'Roy için endişe ettiklerinden, onun başına gelenlere aldırıdıklarından pek emin değildi. Bildiği kadarıyla Borden'lar oğullarının uyması gereken bir tek kural bile

belirlememişlerdi. Bir tek, babasının trenlerinden uzak durması çjerekiyordu, o kadar. Roy canının istediği şeyi, istediği zamanda yapmakta serbestti.

Bprden ailesinde bir gariplik vardı. Aralarındaki ilişkiler alışılmadık, tanımlaması mümkün olmayacak türdendi. Garip bir aileydiler. Geleneksel anne-baba ve çocuk ilişkisi onların evinde uygulanmıyordu. Colin Bay ve Bayan Borden'la yalnızca iki kere karşılaşmıştı ama onların birbirlerine ve Roy'a karşı dav-ranışlarındaki garipliği, anormalliği her iki seferde de sezinle-mişti. Anne, baba ve oğul birbirlerine yabancı gibiydiler. Aralarında konuşurlarken seslerinde belirgin bir zorlama ve katılık seziliyordu. Sanki çok iyi ezberlemedikleri bir senaryodan cümleler okuyorlardı. Fazlasıyla resmiydiler. Sanki birbirlerinden... korkuyor gibiydiler. Colin ailenin merkezinden yayılan bir soğukluk hissetmiş, ama hiçbir zaman bu durumun nedenini düşünmek için zaman ayırmamıştı. Şimdi düşündükçe Borden'ların bir oteli paylaşan insanlara benzediklerini fark ediyordu. Holde karşılaştıklarında gülümsüyor, başlarını sallıyor, mutfakta karşılaştıklarında selmlaşıyorlardı ama onun dışında tümüyle ayrı hayatlar yaşamaktaydılar. Golin bu düşüncelerinin doğru olduğunu biliyor, ama neden doğru olduğunu anlamıyordu. Onları birbirinden uzaklaştıracak bir şey olmuş olmalıydı. Böyle bir dayın ne olabileceğini bulamıyordu. Ama yine de Roy gün ağcırincaya kadar sokakta kalsa, hattâ sonsuza kadar ortadan kaybolrsa, Bay ve Bayan Borden'ın pek fazla aldırmayacaklarını hissediyordu.

Bu yüzden eve yürüyerek gitmesi güvenli değildi. Roy onu bekliyor olacaktı.

Colin numarayı tekrar çevirdi, annesi ikinci zilde telefona cevap verdiğinde çok şaşırıldı.

«Anne, gelip beni alman gerekiyor.» «Colin, sen misin?» «Seni beklediğim yer...» «Ben senin yukarda uyuduğunu sanıyordum.» «Hayır, ben burada...»

«Eve şimdi geldim. Senin evde olduğunu sanıyordum. Bu saatte dışarda ne yapıyorsun?»

«Benim suçum değildi. Ben...»

«Ah, Tanrım, yoksa bir yerine bir şey mi oldu?»

«Hayır, hayır. Ben yalnızca...»

«Bir yerine bir şey oldu, değil mi?»

«Hayır, yalnızca birkaç sıyrık ve çürük var. Şu anda başka bir ihtiyacım...»

«Ne oldu? Tanrım, ne oldu sana?»

«Eğer susar da dinlersen ne olduğunu öğreneceksin,» dedi Colin sabırsız bir sesle.

Weezy şaşırmişti. «Bana böyle tersienemezsin. Sakın bir daha böyle konuşma benimle!»

«Yardıma ihtiyacım var!»

«Ne?»

«Bana yardım etmen gerekiyor.»

«Başını derde mi soktun yoksa?»

«Gerçekten korkunç bir durumdayım.»

«Ne yaptın yine, Tann aşkına?»

«Ben bir şey yapmadım. Olay...»

«Neredesin şu anda?»

«Şey, burası...»

«Tutuklandın mı yoksa?»

«Ne?»

«O tür bir belâ mı bu?»

«Hayır, hayır. Ben...»

«Karakolda mısın?»

«O tür bir şey değil. Ben...»

«Neredesin?»

«Broadvvey Lokantasının yakınında.»

«Lokantada mı derde soktun başını?»

«Hayır, öyle değil. Ben...»

«Bana oradaki birini ver. Onunla konuşmak istiyorum.»

«Kiminle? Ne demek istiyorsun?»

«Garsonu ya da ona benzer birini çağır telefona.»

«Ben lokantanın içinde değilim.»

«Öyleyse ne cehennemdesin?»

«Bir telefon kulübesinde.»

«Colin, neyin var senin?»

«Gelip beni buradan almanı bekliyorum.» «Evden **yalnızca birkaç**

blok ötedesin.»

«Yürüyerek gelemem. Yolda bir yerde beni bekliyor oia-cak.»

«Kim?»

«Beni öldürmek istiyor.»

Bir duraklama.

«Colin, derhal eve gel.»

«Gelemem.»

«Şu anda geliyorsun. Qok ciddiylim.»

«Yapamam.»

«Kızmaya başlıyorum, delikanlı.»

«Boy bu gece beni öldürmeye çalıştı. Hâlâ orada bir yerlerde beni bekliyor.»

«Bu hiç komik değil.»

«Ben komiklik yapmıyorum!»

Bir duraklama daha.

«Coilin, sen bir şey mi içtin?»

«Ne?»

«İlaç faian mı yuttun?»

«Uyuşturucu mu yani?»

«Aldın mı?»

«Tanrım!»

«Aldın mı?»

«Uyuşturucuyu nereden bulacağım ben?»

«Siz çocukların uyuşturucu bulabildiğini biliyorum. Aspirin satın almak kadar kolay hem de.»

«Tanrım!»

«Bugünlerde en büyük sorun bu. Öyle mi yaptın? Uyuşturucu -yüzünden sarhoş oldun ve şimdi de kendini toparlamakta güçlük çekiyorsun, öyle mi?»

«Ben mi? Gerçekten böyle bir sorunum olduğunu mu sanıyorsun?»

«Eğer ilaç kullanıyorsan...»

«Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan...»

«...ya da içki içmişsen...»

«... beni hiç tanımıyorsun demektir.»

«... içkiyle hapları birbirine karıştırmış da olabilirsiniz...»

Colin sert bir sesle, «Neler olduğunu öğrenmek istiyorsan arabayla gelip beni buradan alman gerekiyor,» dedi.

«Benimle bu tonda konuşamazsın.»

«Eğer gelmezsen çürüyene kadar burada kalacağım demektir.»

Telefonu bütün gücüyle çarparak kapattı ve kulübeden çıktı.

«Kahretsin!»

Kaldırımın kenarındaki boş bir soda tenekesini öfkeyle tekmeledi. Teneke dönerek caddeye doğru yuvarlandı.

Colin Broadvay Lokantasının önündeki kaldırıma yürüdü, yüzünü doğuya çevirip beklemeye koyuldu. Eğer Veezy zahmet edip onu almaya gelirse, karşıdaki köşeden çıkması gerekiyordu.

Colin vücudunun titremelerle sarsılmasını engelleyemiyor-du. öfke ve korku içindeydi.

Başka bir şey daha hissetmekteydi. Çok daha karanlık, çok daha yakıcı, öfkeden daha rahatsız edici, *korkudan* daha yıkıcı, her şeyden daha çirkin bir şey. Korkunç ve anlatılmaz bir yalnızlık gibi, ama yalnızlıktan daha beter. Bu bir kuşkuydu... hayır, inatçı... terkedildiğine, unutulduğuna, koskoca dünyada bir tek kişinin bile ona aldırmadığına, gerçekte nasıl bir kişi olduğunu, hayallerinin neler olduğunu anlamaya çalışacak kadar bile ilgilenmediğine inanıyordu. Dışarı itilmiş, etrafındaki insanlardan tümüyle farklı bir yaratıktı o. Herkesin nefret ettiği, uzak durmaya çalıştığı bir yabancı. Tanıdığı herkesin alay ettiği, gizli gizli arkasından güldüğü biri. Onu sevmeyi başarmış bir avuç insan bile uzakta durmayı tercih ediyor, ulaşamayacağı yerlere kaçıyor.

Colin kusacakmış gibi oldu.

Beş dakika sonra annesi mavi Cadillac'ıyla çıkageldi. Arabanın içinde eğilip yolcu tarafının kapısını açtı.

Colin annesini gördüğü anda, araba mezarlığında yaşadığı kâbustan beri kendine hakim olmak için harcadığı çabaya son verdi, artık kendini tutmaya çalışmadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu. Arabaya binip kapıyı kapattığında, bebekler gibi hıçkırma başlamıştı.

Annesi ona inanmıyordu. Polise haber vermeyi reddetti, o saatte Borden'lan arayıp rahatsız etmekten bile kaçındı.

Ertesi sabah dokuz buçukta Roy'la telefonda konuştu, sonra Roy'un annesiyle de konuştu. Telefon görüşmesinin özel olmasında diretmişti, bu yüzden Colin annesinin söylediklerini bile duyamadı.

Borclen'larla konuştuktan sonra VVeezy, Colin'e anlattıklarını inkâr ettirmeye çalıştı. Colin hikâyesinden vazgeçmeyince öfkeleni.

Saat on birde, uzun ve zorlu bir tartışmadan sonra Colin" le annesi araba mezarlığına gittiler. Yol boyunca ikisi de konuşmadılar.

VVeezy arabayı toprak yolun sonuna, kulübenin yakınına parketti. Arabadan indiler.

Colin tedirgindi. Dün gece yaşadığı dehşetin yankıları hâlâ beyninde titreşmekteydi.

Bisikleti balkon basamaklarının yanında, yerde yatıyordu. Roy'un bisikleti gitmişti tabii.

«Gördün mü?» dedi Colin. «Demek gerçekten buradayımı-şım.»

Annesi karşılık vermedi. Bisikleti yerden kaldırdı, iterek arabanın arkasına doğru götürdü.

Colin onu izledi. «Her şey tıpkı sana anlattığım gibi oldu.»

Annesi bagajı açtı, «Bana yardım et,» dedi.

Birlikte bisikleti kaldırıp bagaja yerleştirdiler, ama bisiklet tam olarak sığmadığı için kapağı kapayıp kilitleyemediler. Annesi âlet çantasında bir rulo ince tel buldu, teli kullanarak apağı bağlayıp hareketsiz hale getirdi.

«Bisiklet sana bir şey kanıtlamıyor mu?» diye sordu Colin. Weezy ona döndü. «Senin burada olduğunu kanıtlıyor,» dedi.

«Tıpkı söylediğim gibi.»

«Ama Roy'la birlikte olduğunu kanıtlamıyor.»

«Beni öldürmeye çalıştı!»

«Bana öün gece saat dokuz buçuktan sonra evde olduğunu söyledi.»

«Tabii sana öyle söyler! Ama...»

«Annesi de aynı şeyi söyledi»

«Bu doğru değil.»

«Bayan Borden'a yalancı mı diyorsun sen?»

«Belki de yalan söylediğinin farkında değildir.»

«Bu ne anlama geliyor?»

«Roy ona, dün gece evde, odasında olduğunu söylemiştir, o öo inanmıştır.»

«Oğlunun evde olduğunu bilmesinin nedeni, Roy ona öyle söylediği için değil, dün gece kendisi de evde olduğu için.»

«Peki dün gece onunla konuşmuş mu?»

«Ne?»

«Dün gece onu görmüş, onunla konuşmuş mu diye sordum. Yoksa odasında olduğunu mu varsaymış?»

«Bu ayrıntılarla onu bunaltmak is...»

«Dün gece Roy'u görmüş mü?»

«Colin...»

Colin heyecanlı bir sesle, «Eğer onu görmediyse, gerçekten odasında olup olmadığını kesin olarak bilemez,» dedi.

«Bu çok gülünç.»

«Hayır. Değil. O evde insanlar birbirleriyle konuşmuyorlar. Birbirinin ne yaptığının farkında bile değiller, ayrıca aldırıyorlar da. Sohbet edebilmek için evin içinde birbirini aramaya çıkmıyorlar.»

«İyi geceler dilemek için odasına gittiğinde oğlunun orada olduğunu görmüştür.»

«İşte ben de sana bunu söylemeye çalışıyorum. Bayan Bor-den asla böyle bir şey yapmaz. Asla oğlunun odasına gidip ona iyi geceler dilemez. Bundan eminim. Bahse girebilirim. Onlar

a insanlar gibi davranmıyorlar. Gerçekten garip bir yan lan var. O evde garip bir şeyler oluyor.»

«Nedir bu gariplik sence?» diye sordu annesi öfkeyle. «Baş-ko bir gezegenden gelip dünyayı istila etmeye mi kalkıştılar?»

«Tabii ki hayır.»

«Durmadan okuduğun o saçma sapan kitaplardaki gibi mi» oluyor yani?»

«Hayır.»

«Bizi kurtarması için Buck Rogers'ı mı çağırmanız gerekiyor şimdi?»
«Ben yalnızca... Roy'u sevmiyormuş gibi göründüklerini, iemeye çalışıyordum.»
«Bunu söylemen korkunç bir şey! Nasıl böyle diyebilirsin?»
«Doğru olduğundan eminim.»

Weezy şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. «Sevgi gibi karmaşık bir duyguyu tümüyle anlayamayacak kadar genç olabileceğin hiç aklına geldi mi? Sevginin türleri, hangi şekillere girebileceği hakkında hiç fikrin var mı? Tanrım, on dört yaşında, tecrübesiz bir çocuksun işte. Borden'lcırı nasıl böyle bir konuda yargılamaya kalkabilirsin?»

«Onların birbirlerine karşı nasıl davrandıklarını, nasıl konuştuklarını görebilsen, sen de ne demek istediğimi anlardın. Hiçbir zaman birlikte bir şey yapmıyorlar. Biz bile birlikte, Borden'ların yaptığından daha fazla şey yapıyoruz.»

«Biz bile, dedin. Ne demek istiyorsun böyle diyerek?»

«Biz de birlikte pek fazla şey yapmıyoruz, değil mi? Yani aile olarak demek istiyorum.»

Annesinin bakışlarında Colin'in görmek istemediği bir şeyler vardı. Başını çevirdi.

'Weezy, «Belki unutmuş olabilirsin diye söyleyeceğim,» dedi. «Ben babandan bosandım. Ook zor günler yaşadığımı ve boşanmanın da kolay olmadığını belki unutmuş olabilirsin diye^ hatırlatmak istiyorum. Biz anlaşarak ayrılmadık. Şimdi ne bekliyorsun bu durumda? Üçümüz birlikte pikniklere falan mı gidelim istiyorsun»

Colin çimenlere bastığı ayaklarını kıpırdattı. «Ben öyle derken yalnızca ikimizi kastetmişim. Yalnızca sen ve ben. Bizim, de birbirimizi pek fazla gördüğümüz söylenemez, değil mi? İşte Borden'lar Roy'u, senin beni gördüğünden bile daha az görüyorlar.»

«Benim hiç zamanım var mı sanıyorsun, Tanrı aşkına?»

Colin omuzlarını silkti.

«Çok çalışıyorum,» dedi 'Vveezy.

«Biliyorum.»

«Bu kadar çok çalışmayı seviyor muyum sanıyorsun?»

«Seviyor gibisin.»

«Hayır, sevmiyorum.»

«Öyleyse neden...»

«İkimiz için bir gelecek hazırlamaya çalışıyorum. Anlıyor musun? Parayla ilgili hiçbir sorun yaşamayacağımızdan emin elmaya çalışıyorum. Güvenlik istiyorum. Gerçek anlamda güvenlik. Ama sen bunların değerini anlamıyorsun.»

«Anlıyorum. Çok çalıştığını biliyorum.»

«İkimiz için, senin için yaptıklarımın değerini anlasaydın, Roy'un seni öldürmeye çalışmasıyla, ilgili bu Allahın cezası saçmalıklarla sinirlerimi bozmazdın...»

«Anlattıklarım Allahın cezası saçmalıklar değil.»

«O kelimeyi kullanma.»

«Hangi kelimeyi?»

«Hangi kelime olduğunu biliyorsun.»

«Allahın cezası mı?»

Vveezy onun yüzüne bir tokat attı.

Colin şok içinde elini yanağına götürdü.

«Benimle alay etmeye çalışma,» dedi 'Vveezy.

«Alay etmiyordum.»

Vveezy arkasını döndü, otların üzerinde birkaç adım atıp bir süre araba mezarlığına baktı.

Colin kendini tutmasa ağlayacaktı. Ama annesinin onu ağlarken görmesini istemediği için dudağını ısırды, gözyaşlarını tuttu. Bir süre sonra, acı ve küçük düşme duygusu yerini öfkeye bıraktı. Artık dudağını ısırarak zorunda kalmıyordu.

Annesi sinirlerini biraz yatıştırdıktan sonra geri döndü. «Üzgünüm,» dedi.

«Önemli değil.»

«Öfkelendim ve kendimi kaybettim. Sana da kötü örnek o-inyorum.»

«Fazla acımadı.»

«Beni çok sinirlendiriyorsun.»

«Sinirlendirmek istemedim.»

«Sinirleniyorum, çünkü neler olup bittiğini biliyorum.»

Colin bekledi.

«Dün gece gerçekten bisikletle buraya geldin,» diye anlattı Weezy. «Ama Roy'la birlikte değil. Kimlerle geldiğini biliyorum.»

Colin hiçbir şey söylemedi.

«Tabii isimlerini bilmiyorum,» dedi annesi. «Ama ne tür çocuklar olduklarını biliyorum.» Colin gözlerini kırptırdı. «Kimden söz ediyorsun sen?» diye sordu.

«Kimden söz ettiğimi biliyorsun. Senin diğer arkadaşlarından, bugünlerde sık sık köşe başlarında rastladığımız ukalâlardan, patenleriyle insanlara yaklaşan, çantalarını alıp kaçan punk'lardan söz ediyorum.»

«O tür çocukların benimle bir ilgisi olacağını mı sanıyorsun? Ben onlardan biri değilim. Parasını çalarak ya da başka bir şey yaparak zarar vermek isteyecekleri insanlardanım ben.»

«Suçlamadan kaçmaya çalışıyorsun.»

«Doğruyu söylüyorum. Roy benim tek arkadaşımdı.»

«Saçma.»

«Ben insanlarla kolay kolay arkadaş olamam.»

«Yalan söyleme bana.»

Colin sustu.

«Santa Leona'ya taşındığımızdan beri, arkadaşlık etmemen, gereken çocuklarla yakınlık kurdun,» dedi Vveezy.

«Hayır.»

«Dün gece de onlardan bazılarıyla birlikte buraya geldiniz, çünkü burası amaçlarınıza çok uygun bir yer. Hattâ biraz uyuşturucu almak... duman çekmek... ve daha başka şeyler yapmak, için bulunmaz bir yer.»

«Hayır.»

«Dün gece onlarla buraya geldin ve birkaç tane hap yuttun. Tanrı bilir artık ne hapi yuttuğunu. Ondan sonra da kendini kaybettin.»

«Hayır.»

«Kabul et.»

«Doğru değil ama.»

«Colin, senin aslında iyi bir çocuk olduğunu biliyorum. Daha önce hiç başını belaya sokmadın. Şimdi bir hata yaptın. Bazı kötü çocukların seni etkilemesine izin verdin.»

«Hayır.»

«Gerçeği, gerçekle yüzleşmeyi kabul edersen, sana kızmayacağım. İlaç kullandığını kabul ettiğin için sana saygı duyacağım. Bana bir şans tanırsan sana yardım edeceğim, Colin.»

«Peki sen bana bir şans tanıyamaz mısın?»

«Birkaç hap yuttun ve...»

«Hayır.»

«...ve bir süre kendini kaybettin, tümüyle kendinden geçtin.»

«Hayır.»

«Sonunda kendine geldiğinde, ne yaptığını bilmez bir durumdayken y.ola koyulmuş olduğunu farkettiler. Bisikletsiz olarak kasabaya doğru yürüyordun.»

«Tanrım!»

«Buraya hasıl geri döneceğinden emin olmadığın gibi, bisikletini bulup bulamayacağından da emin değildin. Elbiselerin yırtılmış, kirlenmiş ve saat gecenin biri olmuştu. Paniğe kapıldın. Bütün bunları nasıl açıklayacağını bilemediğinden, Roy Borden'la ilgili aptalca bir hikâye uydurdun.»

«Artık beni dinleyecek misin?» Colin ona avazı çıktığı kadar bağırarak için kendini güç tutuyordu.

«Dinliyorum.»

«Roy Bcrden gerçek bir katil. O...»

«Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun.»

«Benim nasıl biri olduğumu görmeye çalış biraz, Tanrı aşkına!»

«Böyle konuşma.»

«Beni göremiyor musun?»

«Bana bağırma.»

«Benim nasıl biri olduğumu görmüyor musun?»

«Ben başı belâya girmiş olan ve gittikçe belâya daha beler gömülen bir çocuk görüyorum.»

Colin annesine çok kızılıyordu, çünkü Vveezy onu, kendisi hakkındaki gerçekleri daha önce hiç yapmadığı bir şekilde açıklamaya zorluyordu. «Ben o çocuklardan birine benziyor muyum? Onlar benim gibi birinin yüzüne bakar mı sanıyorsun? Bana dönüp selam vermezler, yüzüme tükürmek için bile zahmet etmezler. Onlar için ben zavallı, cılız, utangaç, önünü bile doğru dürüst göremeyen miyop bir sürüngenim.» Göz pınarlarında yaşlar birikiyordu. Onları engelleyemediği için kendinden nefret etmekteydi. «Roy sahip olduğum

en iyi ve tek arkadaşımıydı. Ondan başka arkadaşım yoktu. Neden sırf onun başını derde sokmak için böyle saçma bir hikâye uydurayım ki?»

«Kafan karışmıştı. Ümitsizliğe kapıldın.» Weezy ona öyle sert bakışlarla bakıyordu ki, sanki gözleriyle onu parçalamaya çalışıyor, kendi hayalindeki gerçeği görmeye uğraşıyordu.

«Hem Roy'un dediğine göre, seninle ve diğerleriyle buraya gelmek istemediği için ona çok kızmışsın.»

Colin'in ağzı açılmış, annesine bakakalmıştı. «Yani bütün bu hikâye Roy'a mı ait? Benim uyuşturucu kullanmamla ilgili bu saçmalıklar... Roy mu anlattı bunları?»

«Ben dün gece kuşkulanmışım zaten. Bu kuşkularımdan Roy'a söz ettiğimde haklı olduğumu söyledi. Partiye katılmayı reddettiği için kendisine çok kızdığını anlattı...»

«Beni öldürmeye çalıştı!»

«İlaçların alınabilmesi için para toplanırken de o vermeyi reddetmiş.»

«İlaç filan yoktu.»

«Roy olduğunu söylüyor ve bu da pek çok şeyi açıklıyor.»

«Benim arkadaşlarım olacak o hapçılardan birinin bile adını söyledi mi sana?»

«Onlar beni ilgilendirmiyor. Ben senin için kaygılanıyorum.»

«Tanrım!»

«Gerçekten kaygılanıyorum senin için.»

«Ama yanlış nedenlerden ötürü.»

«Uyuşturucularla oynamak çok tehlikeli ve aptalca bir şey.»

«Ben öyle bir şey yapmadım.»

«Eğer sana büyük insan gibi davranımaşını istiyorsan, kendin de bir an önce büyük insan gibi davranmaya başlamalısın.» Weezy'nin ses tonu konferans verir gibiydi. Bu da Colin'i çileden çıkarıyordu. «Büyük insan, yaptığı hataları kabul eder. Büyük insan, davranışlarının yol açtığı olayların sorumluluğunu yüklenmeyi bilir.»

«Benim tanıdığım büyüklerin çoğu böyle yapmıyor.»

«Bu keçi inadını sürdürmekte devam edersen...»

«Nasıl oluyor da bana inanacağına ona inanabiliyorsun?»

«O çok iyi bir çocuk. Ve...»

«Onunla yalnızca birkaç kere konuştun!»

«İyi bir çocuk olduğunu ve yaşına göre çok olgun davrandığını anlamama yetecek kadar konuştum.»

«Senin sandığın gibi biri değil! Hem de hiç değil! Yalan söylüyor!»

«Onun söyledikleri kulağa çok daha mantıklı geliyor,» dedi Weezy. «Ben de mantıklı ve sağduyu sahibi bir çocuk etkisi bıraktı.»

«Benim mantıksız olduğumu mu düşünüyorsun?»

«Colin, beni şimdiye kadar kaç gece, tavanarasında hare-, ket eden bir şeyler var diye uyandırıp yatağımdan kaldırdın, biliyorsun, değil mi?»

«O kadar sık değildi,» diye mırıldandı Colin.

«Evet, ne yazık ki o kadar sıkı. Oldukça sık. Gidip baktığımızda, hiçbir seferinde bir şey bulabildik mi?»

Colin içini çekti.

Annesi, «Bulabildik mi?» diye üsteledi.

«Hayır.»

«Kaç gece evin dışında bir şeyler dolaşiyor diye tutturdun? Pencereden içeri girmeye çalıştığına beni inandırmaya çalıştın?»

Colin karşılık vermedi,

Weezy avantajı ele geçirmişken kolay kolay bırakmaya niyeti i değildi. «Aklı başında çocuklar bütün zamanlarını hayali film canavarlarının plastik modellerini yaparak mı geçirirler?»

«Bana bu yüzden mi inanmıyorsun? Çok korku filmi seyrettiğim için mi? Bilim kurgu romanlarını sevdiğim için mi?»

«Böyle konuşmaktan vazgeç. Beni aptal yerine koymaya çalışıyorsun.»

«Lanet olsun.»

«Üstelik bu yeni arkadaşlarından öğrendiğin kötü kelimeleri de kullanıyorsun. Buna izin vermeyeceğim.»

Colin ondan uzağa, arca mezarlığına doğru yürüdü.

«Nereye gidiyorsun?»

Colin bir yandan yürüyerek, «Sancı kanıt gösterebilirim,» diye seslendi.

«Burayı derhal terk ediyoruz,» dedi Weezy.

«Sen git öyleyse.»

«Bir saat önce galeride olmam gerekiyordu.»

«Eğer bakmak için zahmet edersen sana kanıt göstereceğim.»

Mezarlık boyunca, tepenin dik yamaçtan demiryoluna indiği noktaya doğru yürüdü. Annesinin kendisini izleyip izlemediğinden emin değildi ama bu konuda hiç kuşkusu yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu. Geriye dönüp bakmanın bir zayıflık belirtisi sayılacağına inanıyor, zayıf bir insan olma özelliklerini yeterince uzun bir süre boyunca taşıdığını düşünüyordu.

Dün gece Münzevi H.obson'un enkaz koleksiyonu karmaşık bir labirent gibiydi. Oysa şimdi parlak güneş ışığındaki manzaranın, korkutucu olmaktan çok üzücü bir görüntüsü vardı. Çok üzgün ve yalnız bir yerd araba mezarlığı. İnsan gözlerini kısıp biraz dikkatli bakınca, ölmüş ve zedelenmiş yüzeyin gerisine geçiyor, acı dolu şimdiki zamandan, mezarlıktaki bütün arabaların pırıl pırıl parladığı geçmiş zamanlara uzanabiliyordu. Bu arabaların tümü bir zamanlar bakımlı ve güzeldi. İnsanlar bu âletlere emek vermiş, para vermiş, bu arabalar onların rüyalarını süslemişti. Şimdi ise hepsi yok olmuş, bir pas yığını haline gelmişti.

Araba mezarlığının batı ucuna vardığında gözlerine inanmakta zorluk çekti. Veezy'ye göstermeyi amaçladığı kanıt yok olmuştu.

Dün geceki olayın en önemli kısmını oluşturan kamyonet hâlâ yamacın kenarından üç metre geride duruyordu. Roy onu o durumda bırakmak zorunda kalmış olmalıydı. Ama madeni levhalar artık yerlerinde değildi. Gerçi kamyonun ön jantları madeni levhalardan ayrılmış, yumuşak toprağa saplanıp kalmış-ti ama Colin arka jantların levhalar üzerinde durduğundan kesinlikle emindi. Levhaları gördüğünü hatırlıyordu. Oysa şimdi jantların dördü de toprağın üzerindeydi.

Colin dün gece olanları tahmin edebiliyor, böyle bir şeyi beklemesi gerektiğini düşünüyordu. Kendisi demiryolu hattının batıdaki nehir yatağında başarıyla gizlenirken, Roy onu evinin önünde beklemek üzere koşu koşu kasabaya dönmemişti. Kovalamacadan vazgeçmiş, buraya geri dönmüş, treni raydan çıkarmak için hazırladığı planın tüm izlerini yok etmişti. Kamyonun kayması için yerleştirdiği madeni levhaların her parçasını taşıyıp götürmüştü. Ford kamyonetin arka jantlarını krikoyla kaldırmış, jantların altına sıkışmış, suçun belgeleri durumundaki iki metal levhayı bile yok etmiş olmalıydı.

Kamyonet üstlerinden geçtiğinde tümüyle ezilmiş olması gereken otlar şimdi mezarlığın diğer yerlerindeki otlar kadar uzun ve dik duruyor, hafif rüzgârda ağır ağır sallanıyordu. Roy o noktayı eski haline getirmek, kamyonun izlerini silmek için bayağı vakit harcamış olmalıydı. Dikkatle baktığında Colin, kamyonun otlara verdiği zararın az bir kısmının hâlâ farkedilebildiğini gördü. Otlardan birkaç tanesi kopmuş, bazıları eğilmiş, kimi de ikiye kırılmıştı. Ama bunların hiçbiri Weezy'yi hikâyesinin doğruluğuna inandıracak kadar sağlam kanıtlar değildi.

Diğer araçlar içinde Ford kamyonet yamacın kenarına en yakın olanı. Geride enkazlarla arasında en az altı metre vardı. Ama yine de, uzun yıllardan beri hiç dokunulmadan o noktada duruyormuş gibiydi. Kimse o kamyonetin dün gece altı metrelik bir yol aldığına inanmazdı.

Colin Ford'un yanına diz çöküp paslı jantlardan birinin gerisine uzandı. Elini geri çektiğinde parmakları soğuk bir yağ tabakasıyla kaplanmıştı.

«Ne yapıyorsun?» diye sordu Weezy. Colin ona dönüp yağlanmış elini gösterdi. «Sana gösterebileceğim bir tek bu var. Diğer kanıtların hepsini yok etmiş.» «Nedir bu?» «Yağ.»

«Ne olmuş yani?» Colin durumun ümitsiz olduğunu anlamıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

28

Colin yedi gün boyunca hiç evden çıkmadı.

Ev hapsi, cezasının bir bölümünü oluşturmaktaydı. Annesi cezanın tam olarak uygulandığından emin olabilmek için her gün yedi ya da sekiz kere telefon ediyor, Colin'i kontrol altında tutuyordu. Bazen iki telefonun arasına iki, üç saatlik bir zaman giriyor, bazen de yarım saat içinde üç kere arıyordu. Colin dışarı kaçmaya cesaret edemiyordu.

Aslında pek bir yere gitmek istediği yoktu. Yalnızlığa alışkın olduğundan, kendi kendine sıkılmıyor, hattâ iyi vakit geçiriyordu. Hayatı boyunca, dünyasının en önemli kısmı odası olmuştu. Bir süre için, tüm dünyasının, hattâ evrenin kendi odasıyla sınırlanması Colin'i rahatsız etmezdi. Kitapları, korku romanları, canavar modelleri ve radyosu vardı. Bir hafta, bir ay, hattâ daha uzun bir süre boyunca kendini onlarla eğlendirebiliyordu. Zaten dışarıya adım atmaktan korkuyordu. Roy Borden hâlâ pusuda bekliyor olabilirdi.

Weezy bir haftalık ceza sona erdiğinde bile kısıtlamaların çok daha uzun bir süre boyunca devam edeceğini açıkça belirtmişti. Bir kere, yaz sonuna kadar Colin hava kararmadan önce eve dönmek zorundaydı. Annesi bu kuralı koyduğunda, Colin bu konudaki duygularını söylemedi. Ama karanlık basmadan önce eve dönmek Colin için bir ceza sayılmazdı. Gece herhangi bir yere gitmek gibi bir düşüncesi yoktu zaten. Roy serbestken ve ortalıkta istediği gibi dolaşırken, her gün batımı Colin'in içini korku ve dehşetle doldurmaktaydı. Kendi durumunu korku film-lorindeki karakterlere benzetiyordu.

Saatle ilgili sınırlamalara ek olarak, Weezy onun bir aylık harçlığını da kesti. Aslında bu da Colin için sorun sayılmazdı. Uçan daire şeklindeki kumbarası son iki yıldır biriktirdiği bozuk ve kâğıt paralarla, tıka basa doluydu.

Cezalar bir tek Heather Lipshitz'le yeni başlayan ilişkisi için /ararlı olacaktı. Colin'i üzen tek konu buydu. Hayatı boyunca hiç kız arkadaşı olmamıştı. Bir tek kız bile onunla ilgilenmemişti. Sonunda karşısına bir kız çıkmış, eline bir fırsat geçmişti. Colin de fırsatı kaçırmak istemiyordu.

Heather'ı arayıp ona durumu açıkladı, evden çıkamadığını, bu nedenle sinemaya gidemeyeceğini anlattı. Tabii ona cezalarla ilgili gerçeği anlatmadı. Roy'un onu öldürmeye çalıştığından da hiç söz etmedi. Heather böylesine çilgün bir hikâyeyi kabul edecek kadar iyi tanımiyordu Colin'i henüz. Şu anda Colin'in hayatındaki insanlar arasında, fikirleri ve görüşleri en önemli olanı Heather'dı. Onun kendisini delinin biri sanmasını istemiyordu. Durumunu açıkladığında Heather çok anlayışlı davrandı, sinemaya gitmeyi bir sonraki çarşamba gününe, Colin'in tekrar evden çıkabildiği zamana ertelediler. Daha erken saatteki bir seansa gitmek zorunda kalmalarına bile aldırmadı Heather. Colin annesinin koyduğu kurallara uymak ve hava kararmadan önce eve dönmüş olmak için sinemaya daha erken saatte gitmek zorundaydı. Yirmi dakika boyunca kitaplar ve filmler hakkında çene çaldılar. Heather'la konuşmak, tanıdığı diğer kızlarla konuşmaktan çok daha kolaydı.

Telefonu kapattığında Colin kendini onunla konuşmadan öncekine göre çok daha iyi hissediyordu. En azından, bir saatin üçte biri kadar bir süre boyunca Roy Borden'la ilgili düşünceleri kafasından uzak tutabilmişti.

Evde kaldığı hafta boyunca her gün Heather'ı aradı, hiçbir seferinde konuşacak konu bulmakta zorluk çekmediler. Colin

onun hakkında pek çok şey öğrendi, öğrendikçe de ondan daha çok hoşlandı. Kendisi de Heather'ın üzerinde aynı derecede iyi bir etki bırakmış olmayı diliyor, onu yeniden görmek için sabırsızlanıyordu.

Günlerden bir gün Roy'un kapıda belirmesini de bekliyor, en azından telefon açık tehditler savuracağından korkuyordu ama günler olaysız geçti. Arada bir. ipleri kendi eline almayı aklından geçiriyor, o zaman neler olacağını düşünüyordu. Her gün bir ya da iki kere telefonu kaldırıyor, ama Borden'ların numarasının ancak ilk üç sayısını çevirebiliyordu. Sonra bütün vücudunu titremeler kaplıyor, telefonu kapatmak zorunda kalıyordu.

Yarım düzine kitap okudu. Çoğu gizli güçlerle, bilinmeyen büyülerle, türlü türlü canavar ve şeytanlarla doluydu. Colin'in en sevdiği tür kitaplardı hepsi de. Ama bir yanlışlık olmalıydı. Ya kitaplarda anlatılan olaylar eskisi gibi değildi, ya da yazarlar artık eskisi gibi yazmıyorlardı. Colin romanları okurken o eski, tanıdık, tüyler ürperten korkuyu hissedemiyordu.

Birkaç yıl önce ilk okuduğunda saçlarını diken diken eden birkaç kitabı tekrar okudu. Heinlein'in Kukla; Efendiler kitabındaki renkli gerilim hâlâ hoşuna gidiyordu ama kitabı ilk okuduğunda hissettiği o dehşet verici korku dalgalarının artık eskisi kadar etkili olmadığını farkediyordu. John Campbell'in Kim Var Orada? adlı kitabı, en korkulu hikâyelerin yazar Theodore Sturgeon'un **Profesörün Oyuncak Ayısı** adlı eseri, kötü güçlerin zengin ayrıntılı birer sembolüydü hâlâ. Ama Colin sayfaları çevirirken artık omzunun üstünden geriye bakma ihtiyacı hissetmez olmuştu.

Uyumakta zorluk çekiyordu. Gözlerini bir dakikadan daha uzun süre kapalı tuttuğunda, garip sesler duymaya başlıyordu. Sanki birisi ya da bir şey yatak odasının kilitleti kapısından, penceresinden içeri girmeye çalışıyormuş gibi. Yumuşak tıkırtılar, hiç kesilmeyen, ısrarlı sesler. Colin tavanarasından da bazı sesler duyuyordu. Sanki ağır bir şey döşemelerin üzerinde bir ileri bir geri sürüklemekte, yatak odasının tavanında zayıf bir nokta aramaktaydı. Annesinin aşağılayıcı ses tonuyla bu konuda söylediklerini hatırladı, kendi kendini tavanarasında hiçbir şey bulunmadığına inandırmaya çalıştı. Fazla güçlü hayal gücü neden oluyordu bütün bunlara. Ama yine de sesleri duymaya ılevam etti. Birbirinden kötü iki geceden sonra, sonunda korkuya teslim oldu, bütün geceyi kitap okuyarak geçirdi. Şafak /umanı, gün ağarırken uyuyakaldı.

29

Çarşamba sabahı, yani Münzevi Hobson'un araba mezarlığındaki olaylardan tam sekiz gün sonra, Colin'in ev hapsi cezası sona erdi. Canı evden çıkmak istemiyordu. Bütün birinci kat pencerelerini dolaşarak evin çevresini inceledi. Alışılmışın dışında bir şey göremediği halde, kendi evinin ön bahçesi ona en korkunç savaşların yaşandığı bütün savaş alanlarından daha tehlikeli görünmekteydi. Üstelik bahçede patlayan bombalar, ısıklık çalarak uçan kurşunlar olmadığı halde.

— Roy gün ışığında bir şey yapmaya kalkışmaz.

. O gerçek bir deli. Ne yapacağını nasıl bilebilirsin?

— Sen yine de git. Dışarı çık ve yapman gerekeni yap. Ya beni bekliyorsan...

— Hayatının geri kalanı boyunca burada saklanamazsın. Colin evden çıkıp kütüphaneye doğru yola koyuldu. Güneşli caddelerde pedal çevirirken durmadan arkasına bakıyor, Roy' un kendisini izlemediğinden emin olmaya çalışıyordu.

Bir gece önce yalnızca üç saat uyumuş olmasına rağmen, Colin kütüphaneci Bayan Larkin'den önce gelmiş, kütüphanenin ön kapısına dikilmişti. Kasabaya taşındıkları günden beri haftada iki kere kütüphaneye geldiği için Bayan Larkin artık onun ne tür kitaplardan hoşlandığını iyice öğrenmişti. Colin'in basamaklarda beklediğini görünce, «Geçen cuma yeni bir Arthur C. Clarke romanı geldi,» dedi.

«Harika bir haber bu.»

«Senin o gün yj da en geç cumartesi günü uğrayacağını tahmin ettiğim için kitabı hemen raftaki yerine koymadım,» diye anlattı Bayan Larkin.

Colin onun peşinden, pütürlü duvarlı, kocaman, serin binaya girdi. Ana holden salona geçtiklerinde ayak sesleri, tavanlara kadar uzanan raflar dolusu kitap yüzünden boğuldu. Havada zank ve sararmakta olan kâğıdın kokusu vardı.

«Pazartesi günü öğleden sonra sen hâlâ görünmeyince kitabı daha fazla tutamayacağıma karar verdim,» dedi Bayan Larkin. «Ve dün akşam beşe birkaç dakika kala birisi kitabı aldı gitti. Ne şanssızlık, değil mi?»

«Önemli değil,» dedi Colin, «Yine de beni düşündüğünüz için teşekkür ederim.»

Bayan Larkin tatlı huylu, kızıl saçlı bir kadındı. İncecik kaşları, fazla belirgin hatlı bir çenesi vardı. Göğsü çok küçük, poposu çok büyüktü. Gözlük camları en az Colin'in camları kadar kalındı. Kitapları ve kitap okuyan insanları severdi. Colin de ondan hoşlanıyordu.

«Gelişimin asıl nedeni mikrofilm okuyuculardan birini kullanmaktı,» dedi.

«Ah, çok üzgünüm ama mikrofilme kayıtlı bilim kurgu romanımız yok.»

«Bugün bilim kurguyla ilgilenmiyorum. Yalnızca **Santa Leo-na Haberleri** gazetesinin eski sayılarına bir göz atmak istiyorum.»

«Neden, Tanrı aşkına?» Bayan Larkin yüzünü limon ısırmış gibi buruşturmuştu. «Belki böyle söylemekle kendi kasabama ihanet etmiş oluyorum ama **Santa Leona Haberleri**

okunabilecek en sıkıcı şeylerden biridir. Kiliselerdeki sosyal toplantılarla, pasta kermesleriyle ilgili bir yığın yazı, belediye meclisi toplantılarında budala politikacıların saatlerce Broadway'deki asfaltta oluşan çukurları doldurup doldurmayacaklarını tartışmaları filan. Bu tip şeyler yazar o gazete.»

«Şey... ben aslında okulun bir an önce açılmasını sabırsızlıkla bekliyorum,» dedi Colin. Söyledikleri kendi kulağına o kadar saçma geliyordu ki, Bayan Larkin'i etkilemekten yana fazla umutlu değildi. «İngilizce kompozisyon dersinde her zaman bi-

Kız zorluk çekmişimdir. O yüzden biraz hazırlık yapmak istiyorum.»

«Okuldaki herhangi bir dersin sana zor geleceğine inanmıyorum,» dedi Bayan Larkin.

«Her neyse... aklıma Santa Leona'daki yaz aylarıyla ilgili bir yazı hazırlamak geldi. Kendi tatilimin değil, genelde yaz aylarının nasıl geçtiğini, eski tarihlere uzanarak incelemeyi düşünüyorum. Bu yüzden de biraz araştırma yapmam gerekiyor.»

Bayan Larkin beğeni dolu bir ifadeyle gülümsedi. «Hırslı bir delikanlısın, değil mi?»

Colin omuzlarını kaldırdı, «Pek sayılmaz,» diye mırıldandı.

Bayan Larkin başını iki yana salladı. «Burada çalıştığım uzun yıllar boyunca yaz tatilinde kalkıp kütüphaneye gelen ve bir sonraki dönemin ödevlerine hazırlık yapmak isteyen ilk çocuk sensin. Ben hırs diye buna derim işte. Çok ciddiğim. Bu tutum; insanın hoşuna gidiyor. Böyle devam edersen bu dünyada foayağı i eri ersin sen.»

Colin utanmıştı, çünkü bütün bu övgüleri hakketmediğini, ona yalan söylediğini biliyordu. Yüzünün kızardığını hissetti. Bir haftadan, hattâ belki daha uzun bir süreden beri ilk defa kı-zardığını hissediyordu. Bu onun için bir tür rekor sayılırdı.

Mikrofilm bölümüne geçti, Bayan Larkin ona geçen yılın Haziran, Temmuz ye Ağustos aylarına, daha önceki yılların yaz aylarına ait kucak dolusu film getirdi. **Santa** Leorcal Haberleri gazetesinin her sayfası bu filmlere kaydedilmişti. Bayan Larkin makinenin nasıl kullanılacağını da gösterdi, Colin'in başka sorusu kalmadığından emin oluncaya kadar başında durup omzunun üzerinden izledi, sonra da onu kendi başına çalışmaya bıraktı.

Rose.

Bir şey Rose.

Jim Rose muydu adı?

Arthur Rose mu?

Michael Rose mu?

Ölen çocuğun soyadını kafasında bir çiçek ismiyle birleştirdiği için hatırlaması kolay olmuştu ama ilk adını bir türlü hatı dayamıyordu.

Phil Pacino.

Bu ismi de, film yıldızı Al Pacino'ya benzediği için kalay hatırlıyordu.

İşe Phil ile başlamaya karar verdi. Geçen yazın gazete kayıtlarını içeren filmleri gözden geçirmeye koyuldu.

Her iki çocuğun ölümünün de gazetenin ilk sayfasına basıldığını tahmin ediyor, bu yüzden de hemen göze çarpacak kocaman başlıklar arıyordu.

Roy'un söylediği tarihi unutmuştu. Haziran ayından başladı, Ağustos'un birinci gününde aradığını buluncaya kadar her günü inceledi.

KASADAKİ YANGINDA BİR ÇOCUK ÖLDÜ

Yazının son paragrafına geldiği sırada birden çevresindeki havada bir değişiklik farkettil, bir anlığına Roy'un orada olduğunu sezdi. Oturduğu yerde hızla döndü, bu arada koltuktan ayağa kalktı... ama Roy orada değildi. Kimse yoktu görünürlerde. Çalışma masaları bomboştu. Kitap raflarının arasında kimseler dolaşmıyordu. Bayan Larkin bile masasında değildi o anda. Colin'in hayal gücü yine iş başındaydı.

Oturup yazıyı baştan sona bir daha okudu. Olay gerçekten de tam Roy'un dediği gibi olmuştu. Pacino'ların evi yerle bir oluncaya kadar yanmış, evin içinden bir tek şey kurtulamamıştı. Yangından sonraki araştırmada itfaiyeciler on dört yaşındaki Phil Pacino'nun kararmış cesedini bulmuşlardı.

Colin alnında biriken ter taneciklerini eliyle sildi, sonra elini blucinine kuruladı.

Bir sonraki haftanın gazetelerini daha büyük bir dikkatle inceledi, aynı olaya ait başka haberler bulmaya çalıştı. Bu konuda üç haber daha çıkmıştı gazetede.

İTFAİYE BİRLİĞİ BAŞKANININ RAPORU Kibritle oynama sonucu çıkan yangın

En son yapılan resmî açıklamaya göre yangını Phil Pacino çıkarmıştı. Model uçak yapımıyla uğraştığı bir masanın üzerinde kibritlerle oynamıştı. Masada birkaç tüp zambak, bir şişe çakmak benzini ve bir şişe de terebantın bulunmaktaydı.

İkinci haber, çocuğun cenazesiyle ilgili iki sayfalık ayrıntılı bir rapordu. Philip Pacino'nun öğretmenlerinin yaptığı konuşmaları, arkadaşlarının gözyaşları içinde anlattıklarını ve cenaze törenini yöneten rahibin konuşmasından bazı alıntılarını içermekteydi. Yas içindeki annenin babanın fotoğrafı, üç sütunluk haberin tepesine yerleştirilmişti.

Colin yazıyı büyük bir ilgiyle iki kere daha okudu, çünkü Philip Pacino'nun cenaze töreninde konuşma yapan arkadaşlarından biri de Roy Borden'di.

İki gün sonraki gazetede ise, Santo Leone- Haberleri gazetesinin standartlarına göre bayağı etkileyici bir üçüncü yazı çıkmıştı.

TRAJEDİ ÖNLENEBİLİR MİYDİ? SORUMLU KİM?

Dört yazının hiçbirinde polisin ya da itfaiye birliğinin cinayetten, cana kasıttan kuşkulandığına dair en ufak bir belirti yoktu. Başlangıçtan beri olayı, dikkatsizlikten ve büyüme çağındaki bir çocuğun aptalca hareketlerinden kaynaklanan bir kaza olarak görmüşlerdi.

Ama ben gerçeği biliyorum, diye düşündü Colin.

Yorulmuştu. İki saatten beri mikrofilm okuyucusunun başında çalışmaktaydı. Makineyi kapattı, ayağa kalktı, gerindi.

Artık kütüphanede yalnız değildi. Kırmızı elbiseli bir kadın dergi raflarını karıştırmaktaydı. Odanın ortasındaki masalardan birinde, tombul, kel kafalı bir rahip, kocaman bir kitabın başına oturmuş, çalışkan bir tavırla notlar alıyordu.

Colin ağır kadife perdelerin örttüğü iki büyük pencereden birine yürüdü, altmış santim genişliğindeki pencere pervazına oturdu. Tozlu camdan dışarıya bakarak düşünmekteydi. Pencerenin hemen dışında Katolik mezarlığı vardı. Mezarlığın karşı tarafındaki kilise, sağken kendisine inananların başında nöbet tutmaktaydı.

Colin şaşırarak başını kaldırdı. Karşısında Heather duruyordu.

«Merhaba,» dedi. Ayağa kalkmaya çalıştı.

Heather kütüphanede kullanılması gereken alçak bir ses tonuyla.. «Benim için rahatsız olma.» dedi. «Fazla uzun kalmayacağım. Annemin verdiği işleri halletmem gerekiyor. Bir kitap almak için uğramıştım, senin burada oturduğunu gördüm.»

Deniz yeşili bir tişört ve beyaz şort giymişti.

Colin de sesini onunki kadar alçaltarak, «Harika görünüyorsun,» dedi.

Heather gülümsedi. «Teşekkür ederim.»

«Gerçekten öyle.»

«Teşekkürler.»

«Kesinlikle harikasın.»

«Beni utandırıyorsun.»

«Neden? Harika görünüyorsun dedim diye mi?» *

«Şey... bir bakıma... öyle sayılabilir.»

«Berbat görünüyorsun deseydi m kendini daha mı iyi hissedecektin yani?»

Heather mahcup bir tavırla güldü. «Hayır. Tabii ki öyle değil. Yalnızca... daha önce hiç kimse bana harika görüldüğümü söylememişti,» dedi.

«Şaka ediyormalsın.»

«Hayır.»

«Sana bunu hiçbir erkek söylemedi, ha? Nesi var bunların... kör falan mı olmuş hepsi?»

Heather kızarıyordu. «Şey, aslında o kadar harika biri olmadığımı ben de biliyorum,» diye mırıldandı.

«Elbette harikasın.»

«Ağzım çok büyük,» dedi Heather.

«Hayır, hiç değil.»

«Evet öyle. Çok geniş bir ağzım var.»

«Benim hoşuma gidiyor.»

«Dişlerim de pek nefis sayılmaz.»

«Çok beyaz görünüyorlar.»

«**Birkaç tanesi biraz çarpık.**»

«Farkedilecek kadar değil,» dedi Colin.

Heather, «Ellerimden de nefret ediyorum,» diye ekledi.

«Ne? Neden?»

«Parmaklarım çok tombul. Annemin uzun ve zarif parmakları vardır. Benimkilerse küçük sosislere benziyor.»

«Bu çok saçma. Senin ellerin de güzel!»

«Dizlerim çok kemikli.»

Colin, «Dizlerin mükemmel,» diyerek karşı çıktı.

Heather sinirli bir sesle, «Şu hale bak!» dedi. «Neler söylüyorsunuz, Tanrıml En sonunda birisi çıkıp bana güzel olduğumu söylüyor, ben de onu bu fikrinden caydırmaya çalışıyorum.»

Colin, Heather kadar güzel bir kızın bile kendisi hakkında kuşkuları oluşuna şaşırmişti. Her zaman hayranlık duyduğu o çocukların, o altın saçlı, mavi gözlü, mükemmel vücutlu Cali-fornia'lı kızların ve erkeklerin, diğer ırkların üstünde bir ırk oluşturduğuna inanmıştı. Kendilerine duydukları güvenle, sarsılmaz değerleri ve amaçlarıyla pırıl pırıl parlayan üstün insanlardı onlar. Kafasında yarattığı efsanedeki çatlağı bulmak onu hem sevindirmiş hem de üzmüştü. Buldukları yere ışık veren, özel kişiler olduğuna inandığı o gençlerin kendisinden pek de farklı olmadıklarını bir anda anlamıştı. Daha önce sandığı gibi üstün insanlar değillerdi.

Bu gerçeği keşfetmek başını döndürmüştü. Beri yandan, ken dini önemli bir şey kaybetmiş gibi hissediyordu. Bir zamanlar içini ısıtan güzel bir hayali yitirmişti.

«Roy'u mu bekliyorsun?» diye sordu Heather.

Colin tedirgin olarak pencerenin kenarında kıpırdandı. «Şey... hayır. Ben... biraz araştırma yapmak için geldim.»

«Pencereden Roy'a baktığını sanmıştım.»

«Yalnızca dinleniyorum. Biraz ara vermişim de.»

«Bence her gün gelmesi çok güzel bir şey,» dedi Heather.

«Kimin?»

«Roy'un tabii.»

«Nereye geliyor Roy?»

«Oraya.» Heather eliyle pencereden bir yeri göstermekteydi.

Colin camdan baktı, sonra tekrar kıza döndü. «Yani her gün kiliseye mi gidiyor?» diye sordu.

«Hayır. Mezarlığa. Yoksa sen olayı bilmiyor musun?»

«Anlatsana.»

«Şey... Ben karşı kaldırımdaki şu evde oturuyorum. Mavi doğramalı beyaz ev. Gördün mü?»

«Evet.»

«Buraya geldiğinde genellikle onu görürüm.»

«Ne yapıyor mezarlıkta?»

«Kızkardeşini ziyaret ediyor.»

«Kızkardeşi mi var?»

«Eskiden vardı. Öldü.»

«Bu konuda bir tek şey söylemedi bana.»

Heather başını salladı. «Bu konuda konuşmaktan hoşlandığını sanmıyorum.»

«Bir tek kelime bile etmedi.»

«Bir keresinde ona mezarlığı böylesine düzenli bir şekilde ziyaret etmesinin gerçekten çok güzel bir davranış olduğunu söylemişim. Bana çok kızdı.»

«Öyle mi?»

«Hem de nasıl! Öfkesinden deliye döndü.»

«Neden?»

«Bilmiyorum,» dedi Heather. «Önce kızkardeşinin ölümü yüzünden hâlâ acı duyuyor olabileceğini düşündüm. Belki acısı öyle büyüktü ki, bu konuda konuşmaktan kaçınıyordu. Ama sonra kızmasının nedeninin başka bir şey olduğunu anladım. Onu yanlış bir şey yaparken yakalamışım gibi davranıyordu. Oysa yaptığı hiç de yanlış değildi. Oldukça garip, değil mi?»

Colin öğrendiği bu yeni bilgiyi bir an boyunca düşündü. Güneşli mezarlığa doğru bakarak, «Kızkardeşi nasıl öldü?» diye sordu.

«Tam olarak bilmiyorum. Olay benim zamanımdan çok önce olmuş. Yani biz Santa Leona'ya üç yıl önce taşındık, oysa olay ondan çok önceymiş.»

Bir kızkardeş.

Ölmüş bir kızkardeş.

Nedenini bilmiyordu ama anahtarın bu olduğunu hissediyordu Colin.

Heather ona verdiği bilginin ne derece önemli olduğunun farkında değildi. «Artık gitmem gerek,» dedi. «Annem upuzun bir alışveriş listesi verdi. Bir saate kadar her şeyi almış olarak eve dönmüş olmam şart. Annem geciken insanlardan hiç hoşlanmaz. Geç kalan insanların dikkatsiz ve bencil olduklarını söyler. Saat altıda görüşürüz, tamam mı?»

Colin, «Sinemaya daha erken saatte gitmek zorunda kaldığımız için üzgünüm,» dedi.

«Önemli değil. Nasıl olsa hangi saatte gidersek gidelim seyredeceğimiz film aynı.»

«Saat dokuz civarında hava tümüyle kararmadan önce eve dönmem gerektiğini söylemiştim sana. Gerçekten çok can sıkıcı bir durum.»

«Hayır,» dedi Heather. «O da önemli değil. Nasıl olsa annen seni sonsuza kadar cezalandırmayacak, değil mi? Yasakları yalnızca bir ay boyunca uygulayacak. Kaygılanma. Ben eğleneceğimizden eminim. Görüşürüz.»

«Görüşürüz,» dedi Colin.

Sessiz kütüphanede onun yürüyüşünü seyretti. Heather gittikten sonra bakışlarını tekrar mezarlığa çevirdi.

Ölmüş bir kızkardeş.

30

Colin aradığı mezar taşını bulmakta hiç güçlük çekmedi. Mezarlıktaki taşların tümünden daha büyük, daha parlak ve daha süslüdü bu taş. Bay ve Bayan Borden'in bu iş için hiçbir masraftan kaçınmadıkları anlaşılıyordu. Granit ve mermerden oluşan, oymalı kakmalı, gerçekten çok şık bir şeydi. Her bölümü işinin ustası sanatçılar tarafından şekillendirilmiş, pırıl pırıl cilalanmıştı. Derin damarlı, ayna gibi parıldayan mermer yüzeye kocaman, iri harfler kazınmıştı.

BELINDA JANE BORDEN

Mezar taşının üzerindeki tarihe göre küçük kızkardeş altı yıl kadar önce, Nisan ayının son günü ölmüştü. Mezarın baş tarafına dikilmiş olan etkileyici anıt, gerçekte anısını yaşattığı küçük vücudun birkaç katı kadar büyük olmalıydı, çünkü Be-linda Jane toprağa verildiğinde henüz beş yaşındaydı.

Colin kütüphaneye geri dönüp Bayan Larkin'den altı yıl önceki 30 Nisan tarihli gazetenin mikrofilm kayıtlarını istedi.

Haber birinci sayfadaydı.

Roy bebek kızkardeşini öldürmüştü.

Olay cinayet değildi.

Yalnızca bir kaza. Korkunç bir kaza.

Kazayı önlemek için kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Sekiz yaşındaki oğlan çocuk, babasının arabasına ait analı- • tarlan mutfak tezgâhının üzerinde bulmuş, evlerinin çevresinde bir tur atmayı kafasına koymuştu. Böylece herkesin sandığından daha büyük ve daha akıllı olduğunu kanıtlayacaktı. Hattâ o zaman, babasının trenleriyle oynayabilecek kadar büyük olduğu çıkacaktı ortaya. En azından, babasının yanında oturup trenleri seyredebilirdi bari. O sıralarda trenlere yaklaşmasına kesinlikle izin verilmiyor, oysa küçük oğlan onlarla oynamayı çok istiyordu. Araba garaj yoluna park edilmişti. Çocuk direksiyonun üstünden yolu görebilmek için sürücü koltuğuna bir yastık yerleştirdi. Fakat sonra bacaklarının debriyaja ve gaz pedalına yetişecek kadar uzun olmadığını farketti. Bu sorunu nasıl çözümleneceğini düşünürken, garajın kenarına atılmış eski bir tahta parçası gördü. Doksan santim uzunluğunda, yirmi santim genişliğinde, beyaz çamdan bir tahtaydı bulduğu. Tam ihtiyacı olan şeyi bulmuştu. Bacaklarının yetişmediği pedalları bu tahta parçasının yardımıyla itmeyi düşünüyordu. Bir eliyle tahta parçasını, bir eliyle direksiyonu tutacaktı. Arabaya binip motoru çalıştırdı, vitesle oynadı. Annesi duydu. Evden koşarak çıktı. Küçük kızın arabanın arkasına doğru yürüdüğünü gördü. Hem oğluna, hem kızına bağırды, her ikisi de dönüp ona el salladılar.

Çocuk sonunda arabayı geri vitesle taktı, annesi ona doğru koştu, tam o anda çocuk tahta sopayla gaz pedalına bastırdı. Araba geri gitti. Hızla. Geriye doğru fırladı. Küçük kıza çarptı. Kız da yere çarptı. Bir tek kısa çığlık attı. Tekerleklerden biri onun narin kafatasının üstünden geçti. Kızın başı, içi kan dolu bir balon gibi patladı. Ambulans kaza yerine vardığında anneyi çimenlerin üstünde oturur durumda buldular. Bacakları tutmuyordu. Yüzü bomboştu. Durmadan aynı şeyi

söylüyordu. «Birden patlayıverdi. Patlayıp açıldı. Kafası patlayıverdi. O küçücük kafası. Patlayıp açılıverdi.»

Coün makineyi kapattı.

Kafasındaki düşünceleri de bir düğmeye basarak durdurabilmeyi çok isterdi.

31

Saat beşe birkaç dakika kala eve döndü.

Weezy de bir dakika sonra kapıdan pirdi.

«Selam, tatlım,» dedi.

«Merhaba.»

«Günün nasıl geçti?»

«Fena değildi.»

«Neler yaptın?»

«Fazla bir şey değil.»

«Yine de dinlemek istiyorum.»

«Kütüphaneye gittim,» dedi Colin.

«Saat kaçta gittin oraya?»

«Bu sabah dokuzda.»

«Ben uyandığında gitmişin.»

«Dosdoğru kütüphaneye gittim.»

«Sonra ne yaptın?»

«Hiçbir şey.»

«Ne zaman eve döndün?»

«Biraz önce.»

Annesi kaşlarını çattı.

«Bütün gün kütüphanede miydin?» diye sordu.

«Evet.»

«Buna inanmamı mı bekliyorsun?»

«Gerçekten kütüphanedeydim.»

vWeezy salonun ortasına doğru yürüdü.

Colin sırtüstü kanepeye uzanmıştı.

«Yine beni sinirlendiriyorsun, Colin.»

«Ama doğru söylüyorum. Ben kütüphaneyi severim.»

«Seni yine evde tutmak zorunda kalacağım.»

«Kütüphaneye gittim diye mi?»

«Bana ukalâlık taslama.»

Colin gözlerini yumdu.

«Başka nereye gittin?»

Colin içini çekti.

«Galiba heyecanlı bir hikâye dinlemek istiyorsun,» dedi.

«Bugün gittiğin her yeri bilmek istiyorum.»

«Şey...» dedi Colin. «Kumsala indim.»

«Sana söylediğim gibi o çocuklardan uzak durdun mu?»

«Kumsalda biriyle buluşmam gerekiyordu.»

«Kiminle?»

«Uyuşturucu satan birisiyle.»

«Ne?»

«Kamyonetini kumsala park ediyor, orada uyuşturucu satıyor.»

«Neden söz ediyorsun sen?»

«Ondan bir mayonez kavanozu dolusu hap satın aldım.»

«Aman Tanrım!»

«Sonra hapları buraya getirdim.»

«Buraya mı? Nereye? Nerede şimdi haplar?»

«Onları onar tanelik küçük selofan paketlere ayırdım.»

«Sonra ne yaptın onları? Nereye sakladın?»

«Kasabaya gittim ve hepsini büyük bir kârla sattım.»

«Aman Yarabbim! Ne oldu sana böyle? Neyin var senin?»

«Beş bin dolar ödeyerek aldığım hapları on beş bin dolara sattım.»

«Ne?»

«Yani *bn bin dolar kâr ettim. Bir ay boyunca her gün bu kadar kâr etmeyi başarırsam, kaçakçı teknesi almaya yetecek kadar param olur. Ondan sonra Doğu'dan tonlarca esrar getirmeye başlarım.»

Colin gözlerini açtı.

Annesinin yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

«Sana **neler** oluyor, Tanrı aşkını?» diye sordu.

«Bayan Larkin'e sor,» dedi Colin. «Herhalde hâlâ oradadır.»

«Bayan Larkin de kim?»

«Kütüphane görevlisi. O sana bütün gün nerede olduğumu söyler.»

VVeezy bir an ona baktı, sonra telefon etmek üzere mutfağa geçti. Colin inanamıyordu. VVeezy gerçekten kütüphaneyi aradı. Colin küçük düştüğünü hissediyordu.

Annesi salona geri döndüğünde, «Gerçekten bütün gün kü-tüphanedeymişsin,» dedi.

«Evet.»

«Neden yaptın bunu?»

«Kütüphaneyi sevdiğimi söyledim sana.»

«Ben sana, kumsalda hap satın almakla ilgili o hikâyeyi neden uydurdun diye soruyorum.»

«Sana tam duymak istediğin gibi bir hikâye anlattım.»

«Komiklik yaptığını sanıyorsun, değil mi?»

«Gerçekten komikti ama.»

«Bence hiç değildi.»

VVeezy koltuğa oturdu.

«Seninle bütün geçen hafta boyunca yaptığım konuşmaların hiçbiri kafana yer etmedi, değil mi?»

«Her kelimesi yer etti,» dedi Colin.

«Eğer güvenilmek istiyorsan, o güveni kazanmak zorunda olduğunu söyledim sana. Başka insanların sana büyük insan gibimJavranmalarını istiyorsan, senin de büyük insan gibi davranman gerekiyor. Dinliyor gibi görünüyorsun, ben de konuşarak bir yerlere varabileceğimizi ümit ediyorum, ondan sonra bana böyle aptalca bir numara yapmaya kalkıyorsun. Bu yaptıklarının beni ne hale soktuğunu anlıyor musun?»

«Sanırım anlıyorum.»

«Yaptığın her çocukluk, arada da kumsalda uyuşturucu satın almanla ilgili uydurduğun o hikâye... bunların hepsi sana daha da az güvenmeme neden oluyor.»

Bir süre ikisi de konuşmadılar.

Sonunda Colin sessizliği bozdu. «Bu gece yemekte evde misin?» diye sordu.

«Ne yazık ki değilim, Coiin. Bir...»

«... iş yemeğine çıkman gerekiyor.»

«Evet, öyle. Ama gitmeden önce senin yemeğini hazırlayacağım.»

«Zahmet etme.»

«Besin değeri olmayan şeyler yemeni istemiyorum.»

«Kendime peynirli bir sandviç yaparım,» dedi Coiin. «Peynir de diğer şeyler kadar besleyici sayılır.»

«Yanında bir bardak süt iç.»

«Olur.»

«Bu akşamüstü bir şey yapmayı düşünüyor musun?»

«Belki sinemaya giderim,» dedi Coiin. Heather'dan mahsus söz etmemişti.

«Hangisine?»

«Baronet'ye.»

«Ne oynuyor?»

«Bir korku filmi.»

«Keşke artık bu tür saçmalıklardan zevk almayacak kadar büyüyebilseydin.»

Coiin hiçbir şey söylemedi.

Annesi, «Karanlık bastıktan sonra dışarda kalmaman gerektiğini unutma,» dedi.

«Sinemaya erken saatte gideceğim,» diye karşılık verdi Coiin. «Film saat sekizde bitiyor. Karanlık basmadan önce eve dönebilirim.»

«Seni kontrol edeceğim.»

«Edeceğini biliyorum.»

Weezy içini çekerek ayağa kalktı. «Artık duş alıp üzerimi değişsem iyi olacak,» dedi. Hole doğru yürürken dönüp tekrar oğluna baktı, «Eğer biraz önce daha değişik davranmış olsaydın belki de kontrol etmeyi gerekli bulmazdım,» diye ekledi.

Coiin, «Üzgünüm,» dedi. Yalnız kaldığında alçak sesle, «Lanet olsun!» diye söylendi.

32

Colin'in Heather'la ilk randevusu harikuladeydi. Korku filmi umduğu kadar iyi çıkmamışsa da, son yarım saati yeterince korku vericiydi. Heather ondan daha çok korkuyor, Colin'e doğru yaklaşıyor, karanlıkta elini tutuyordu. Güven verilmeye, rahatlatılmaya ihtiyacı vardı. Coiin kendini, kişiliğine hiç uymayacak biçimde cesur ve güçlü hissetmekteydi. Serin sinema salonunda, kadife renkli gölgelerin içinde, ekrana vuran solgun ışığın yarattığı görüntüleri izlediler, elele tutuştular. Colin cennetin nasıl bir yer olduğunu tahmin edebiliyordu.

Filmden sonra, güneş Pasifik Okyanusuna doğru alçalırken Colin, Heather'ı evine götürdü. Deniz yönünden esen rüzgârın kokusu tatlıydı. Başlarının üstünde palmyeler hışırdıyor, fısıllıyor.

Sinemadan çıktıktan sonra iki blok kadar yürümüşlerdi ki Heather kaldırımdaki bir çıkıntıya takılıp tökezledi. Düşmedi ama dengesini kaybetmesine ramak kaldı. «Kahretsin!» diye söylendi. Yüzü kızarıyordu. «Öyle sakarım ki!»

«Kaldırımda öyle bir çıkıntı bırakmamaları gerekirdi,» dedi Colin. «Başka biri ciddi şekilde yaralanabilirdi.»

«Kaldırım dümdüz ve kusursuz olsaydı da ben yine tökezlerdim.»

«Neden böyle söylüyorsun?»

«Çünkü cck sakar ve beceriksizim.»

«Hiç değilsin.»

«Öyleyim.» Yeniden yürümeye başladılar. Heather, «Annemin yarısı kadar zarif olabilmek için her şeyimi verirdim,» dedi.

«Sen de çok zarıfsın.»

«Ben sakarın biriyim. Sen annemi görmelisin. Yürüdüğünü anlayamazsın, sanki kayarak gider. Onu uzun bir elbiseyle, ayaklarını örtecek kadar uzun bir etekle görersen, yürüdüğünü dünyada anlayamazsın. Hava yastıklarının üstünde uçar gibi hareket eder.»

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler.

Sonra Heather tekrar içini çekerek, «Onu hayal kırıklığına uğrattıyorum,» dedi.

«Kimi?»

«Annemi.»

«Neden?»

«Ona yetişemiyorum.»

«Nasıl yani?»

«Anneme yetişmem mümkün değil. Onun gibi olamam. Annemin bir zamanlar California güzeli seçildiğini biliyor muydun?»

«Güzellik yarışmasında mı seçildi?»

«Evet. Birinci olmuş. Sonra birçok başka yarışmalar da kazanmış.»

«Ne zaman olmuş bunlar?»

«California güzeli seçildiğinde on dokuz yaşındaymış. Yani tam on yedi sene önce.»

«Vay canına!» dedi Colin. «İşte bu gerçekten büyük bir haber!»

«Ben küçük bir kızken, beni çocuklar arasında düzenlenen bir sürü yarışmaya soktu,» diye anlattı Heather.

«Öyle mi? Sen ne gibi unvanlar kazandın?»

«Hiçbir şey kazanmadım.»

«Buna inanmakta zorluk çekiyorum.»

«Ama doğru.»

«Jüri heyeti kör müydü? Benimle dalga geçme, Heather. Mutlaka bir şeyler kazanmış olmalısın.»

«Hayır, gerçekten kazanmadım. Bir iki kere yalnızca ikinci olabildim. Girdiğim yarışmalarda genellikle üçüncü olurum.»

«Genellikle, ha? Yani girdiğin yarışmalarda ya ikinci ya da üçüncü oluyordun, öyle mi?»

«Dört kere ikinci oldum. On kere de üçüncü. Beş yarışmada ise hiç dereceye giremedim.»

«Ama bu harika bir başarı!» diye bağırdı Colin. On dokuz yarışmanın on beşinde ilk üçe

girmişsin.»

«Güzellik yarışmalarında elde edilebilecek tek önemli derece birinciliktir,» diye anlattı Heather. «Yani kraliçe seçilmektir. Çocuk yarışmalarında hemen hemen herkes ikinci ya da üçüncü olmayı başarır.»

Colin, «Annen seninle gurur duyuyor olmalı,» diye üsteledi.

«Ben her ikinci ya da üçüncü oiuşumda benimle gurur duyduğunu söylerdi,» dedi Heather. «Ama ben onun gerçekte hayal kırıklığına uğradığını hissediyordum. On yaşıma girdiğimde hâlâ bir birincilik elde edememiştim. O sıralarda annem beni yarışmalara sokmaktan vazgeçti. Herhalde ümitsiz bir durum olduğunu anladı.»

«Ama çok başarılı olmuşsun!»

«Unutma ki o birinciliği kazanmış, kraliçe seçilmişti,» dedi Heather. «Miss Califomia olmuştu. Üçüncüsü değil, ikinci değil, birincinin, kraliçenin tâ kendisi.»

Colin kendi şirinliğinin farkında olmayan bu alçakgönü-lü kıza gittikçe daha çok hayran oluyordu. Çok seksi bir ağzı olduğu halde, Heather ağzını fazla büyük bulmaktaydı. Dişleri de o yaştaki pek çok kızın dişlerinden daha beyaz ve daha düzgündü. Oysa Heather onların biraz çarpık olduklarına inanıyordu. Simsiyah, parlak, gür saçları, ona kalsa, sıradan ve biçim-sizdi. Bir ke'di kadar zarif hareket ettiği halde kendini sakar ve hantal buluyordu. Son derece kendini beğenmiş bir kız olabileceken, onun kendisi ve görünüşü hakkında derin kuşkuları vardı. Göz kamaştıran görünüşünün altında iç dünyası karmaşık ve kaygı doluydu. Hayat hakkında en az Colin kadar kararsız ve çekingendi. Birdenbire Colin'in içinden onu korumak için dayanılmaz bir istek yükseldi.

«Ben jüri heyetinde olsaydım, o yarışmaları kesinlikle kazanırdın,» dedi.

Heather tekrar kızarak aüümsedi. «Çok tatlısın.»

Biraz sonra Heather'ın evine vardılar ve ön taraftaki bahçe yolunun başında durdular.

«Senin en hoşlandığım yanın nedir biliyor musun?» diye sordu Heather.

«Yarım saatten beri beynimi patlatıyorum ama ne olabileceğini bir türlü bulamıyorum,» diye karşılık verdi Colin.

«Bir kere sen diğer çocukların konuştuğu gibi konuşmuyorsun. Onların tek bildiği şey, beyzboi ve arabalar. Başka hiçbir şeyle ilgilenmemeleri gerektiğini düşünüyorlar. Bu da beni çok sıkıyor. Hem sen yalnızca konuşmakla kalmıyor, dinliyorsun da. Başka kimsenin bir şey dinlediği yok.»

«Şey...» dedi Colin. «Ben de senin bir özelliğinden çok hoşlanıyorum.» Durakladı, «Benim diğer çocuklar gibi olmadığımı gördüğün halde aldırmaışmdan,» diye ekledi.

Bir süre utangaç bakışlarla birbirlerine baktılar, sonunda *Heather*, «Yarın beni ara, tamam mı?» dedi.

«Arayacağım.»

«Artık eve dönsen iyi olacak. Anneni kızdırmak istemiyorsan tabii.»

Colin'in ağzının köşesine küçücük, utangaç bir öpücük kondurdu, sonra arkasını dönüp evine koştu.

Colin birkaç blok boyunca uyurgezerler gibi yürüdü. Eve doğru yürürken,başı tatlı tatlı dönmekteydi. Sonra birdenbire kararın gökyüzünün, gittikçe koyulaşan gölgelerin, artan tüyler ürpertici serinliğin farkıria vardı. Annesinden ve cezaya karşı gelmekten korkmuyordu aslında. Tek korktuğu, karanlıkta Roy'la burun buruna gelmekti. Yolun geri kalanı boyunca koştu.

Perşembe sabahı Colin tekrar kütüphaneye gitti ve yerel gazetenin mikrofilm kayıtlarıyla ilgili araştırmasına devam etti. Günlük gazetelerin yalnızca iki bölümünü incelemekteydi: ön sayfayı ve hastaneye o gün kabul edilenlerin listesini. Buna rağmen aradığını bulabilmek için altı saatten fazla çalışması gerekti.

Bebek kızkardeşin'm ölümünden tam bir yıl sonra Roy Bor-den, Santa Leona Hastanesine kabul edilmişti. Gazetenin 1 Mayıs tarihli,sayısında haber bir tek satırla geçirilmiş, rahatsız-

Liğinin nedeni açıklanmamıştı. Ama Coiin, Roy'un hastaneye kaldırılmasıyla konuşmaktan ısrarla kaçındığı garip kaza arasında bir ilişki olduğundan emindi. Kazanın ne olduğunu bilmediği halde, Roy'un sırtında bıraktığı korkunç yara izlerini hatırlıyordu.

Hastaneye kaldırılanlar listesinde Roy'un hemen altındaki isim, Helen Borden'dı. Roy'un annesi. Coiin isimlere uzun uzun bakarak düşündü. Yara izlerini görmüş olduğu için eninde sonunda Roy'un adını bulacağını biliyordu ama aynı listede annesine rastlamak onu şaşırtmıştı. Anne oğul birlikte mi kaza geçirmişlerdi acaba?

Coiin filmi geriye sarıp gazetenin 30 Nisan ve 1 Mayıs baskılarını baştan sona, büyük bir dikkatle gözden geçirdi. Bir otomobil kazası, bir patlama, bir yangın ya da Borden'larm karışmış olabileceği bir tür kaza haberi arıyordu. Hiçbir şey bulamadı.

Filmi tekrar ileriye sarıp o bobini ve birkaç bobini taradı. İşine yarayabilecek yalnızca iki parça ek bilgi bulabildi. Birisi oldukça şaşırtıcıydı. Bayan Borden, Santa Leona Hastanesine kaldırıldıktan iki gün sonra, eyaletin daha büyük bir hastanesi olan St. Josephs'e nakledilmişti. Coiin bu nakil olayının nede-cünü düşündü ve yalnızca bir tek açıklama bulabildi. Bayan Borden kazada öyle kötü yaralanmıştı ki, özel bir bakım uygulanması gerekmişti. Mütevazı Santa Leona Hastanesi bu bakımı sağlayacak kapasitede değildi.

Bayan Borden hakkında başka bilgiye rastlamadı ama Roy' un ilk kaldırıldığı hastanede tam üç hafta boyunca yattığını öğrendi. Sırtındaki yara izlerinin oldukça ciddi bir nedeni vardı anlaşılın.

Saat beşe çeyrek kala Coiin mikrofiitn araştırmalarına son verdi ve Bayan Larkin'in masasına gitti.

Daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan Bayan Larkin, «Arthur C. Clarke'ın sözünü ettiğim romanı biraz önce geri geldi,» diye haber verdi. «Senin için ayırdım bile.»

Aslında Colin'in kitabı şu sıralarda okumaya niyeti yoktu ama kabalık etmek istemediği için aldı, önünü ve arkasını inceledi. «Teşekkürler, Bayan Larkin,» dedi.

«Bitirdikten sonra bana nasıl bulduğunu söylersin.»

«Acaba bana psikolojiyle ilgili birkaç kitap bulmam için yardım eder miydiniz?»

«Ne tür psikolojiyle ilgileniyorsun?»

Coiin gözlerini kırıştırdı. «Birkaç türü mü var ki?» diye sordu.

Genel olarak psikoloji beşliği altında da çeşitli kitaplarımız var,» diye açıkladı Bayan Larkin. «Örneğin hayvan psikolojisi, , eğitim psikolojisi, popüler psikoloji, endüstriyel psikoloji, politik psikoloji, yaşlıların psikolojisi, gençlerin psikolojisi, Freud psikolojisi, Jung psikolojisi, genel psikoloji, anormal psikoloji...»

«Anormal psikoloji,» dedi Colin. «Evet. İşte bu konuda her şeyi öğrenmem gerekiyor. Ama genelde insan mantığının nasıl, çalıştığını açıklayan birkaç kitaba daha ihtiyacım var. Yani insanların neden belü şekillerde davrandıklarını, yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını anlamak istiyorum. Vereceğiniz kitaplar, yeni başlayanlar için hazırlanmış, kolay anlaşılır şeyler olmalı, fşe en basit temel bilgilerden başlamam gerekecek.»

Bayan Larkin, «Sanırım istediğin gibi birkaç kitap bulabilirim,» dedi.

«Çok makbule geçer.»

Birlikte salonun karşı tarafındaki raflara yürürlerken Bayan Larkin, «Bu da okul için başka bir fikir galiba, değil mi?» diye sordu.

«Evet.»

«Anormal psikoloji, onuncu sınıf ödevi için fazla ağır bir konu değil mi?»

«Kesinlikle öyle,» dedi Colin.

Colin yemeğini odasında, tek başına yedi.

Heather'ı aradı, cumartesi günü birlikte plaja gitmeyi ka-

ariaştırdılar. Coiin ona Roy'un çılgınlığını anlatmak istiyor, ama kendisine inanmayacağından korkuyordu. Hem ilişkilerine duyduğu güven hâlâ Roy'la ikisinin artık düşman oldukları kızı söylemeye yetecek kadar fazla değildi. Başlangıçta Heat-her'in kendisiyle ilgilenmesinin nedeni Roy'la ikisinin arkadaş olmalarıydı. Artık dost olmadıklarını öğrendiğinde, iigisini kaybeder miydi acaba? Colin emin değildi. Onu kaybetme riskini göze almak istemiyordu.

Bayan Larkin'in kendisi için seçtiği psikoloji kitaplarını o-kumaya başladı. Sabaha karşı ikide her iki cildi de bitirmişti. Bir süre yatağında oturarak boşluğa baktı, düşündü. Sonunda okumaktan ve düşünmekten yorgun düşmüş durumda uyuya-kaldı ve hiç kâbus görmedi. Tavanarasındaki canavarlar ĞG o gece onu bir an olsun rahatsız etmediler.

Cuma sabahı Weezy uyanmadan önce Colin yine kütüphaneye gitti, okuduğu kitapları iade etti, üç yeni kitap daha aldı.

«Bilim kurgu romanı güzel mi?» diye sordu Bayan Larkin.

Colin, «Henüz başlayamadım,» dedi. «Belki bu gece.»

Kütüphaneden çıktktan sonra limana gitti. Weezy galeriye gitmeden eve dönmek istemiyor, yeni bir sorgulamaya dayanamayacağını hissediyordu. Deniz kenarındaki kahvelerden birinin tezgâhında kahvaltı etti. Sonra geniş kaldırımın güney ucuna doğru yürüdü, parmaklıklara dayandı, bir metre kadar aşağıda, kayaların üzerinde güneşlenmekte olan düzinelerce yengeci seyretmeye daldı.

Saat on birde eve döndü. Ön kapının yanındaki kırmızı ahşap saksının içinde duran anahtarı kullanarak eve girdi. Weezy çoktan gitmişti, demlikteki kahve buz gibiydi.

Buzdolabından bir Pepsi aldı, üç yeni psikoloji kitabıyla birlikte yukarı çıktı. Odasına girip yatağın üzerine oturdu. Daha kolısından bir yudum almış, ilk kitabın yalnızca birinci paragrafını okumuştur ki, odada yalnız olmadığını hissetti.

Boğuk bir sürtünme sesi duymuştu.

Dolabın içinde bir şey vardı.

— Komik. Ama duydun.

— Hayalinde uydurdun.

Psikoloji konusunda iki kitap okumuştur. Kendi durumuna trctnsferans dendiğini biliyordu. Psikologlar böyle isim takmış lardı buna; transferans. Gerçekten korktuğu kişilerle veya nes nelerle yüzleşemiyor, bu korkuyu kendi kendine itiraf edemiyor, bu yüzden kaygılarını başka şeylere, basit şeylere aktarıyordu. Hattâ budalaca şeylere! Kurt adamlara, vampirlere, gardroba saklanmış hayal ürünü canavarlara. Ömrü boyunca yaptığı hep buydu.

Evet, belki de doğru, diye düşündü. Ama o dolapta bir şeyin kıpırdadığını duyduğundan eminim.

Yatağın üzerinde doğruldu. Soluğunu tutarak dikkatle dinledi.

Hiçbir şey duyamadı. Yalnızca sessizlik.

Dolabın kapağı sımsıkı kapalıydı. Colin dolabın kapağını kapattığını hatırlamıyordu.

İşte! Bir daha! Yine yumuşak bir sürtünme sesi.

Sessizce yataktan kaydı, dolaptan uzağa, hole açılan kapıya doğru birkaç adım attı.

Dolabın kulpu yerinde dönmeye başladı. Kapak iki santim kadar aralandı.

Celin durdu. Hareket edebilmeyi her şeyden çok istiyordu ama sanki büyülenmişesine olduğu yerde donmuş kalmıştı. Sanki örnek diye seçilmiş bir böcekti, bir hava kitlesinin içine hapsclmuştu, ve o hava küitlesi de sihir gücüyle kehribar haline getirilmişti. İçinde bulunduğu bu sihirli zindandan, bir kâbusun gerçekleşmesini seyrediyordu. Gözleri dolapta, kasılıp kalmıştı.

Dolabın kapağı birdenbire ardına kadar açıldı. Elbiselerin arasında saklanan şey ne canavar, ne kurt adam, ne vampir, ne de uzaylı bir yaratıktı. Yalnızca Roy'du.

Roy şaşırılmış görünüyordu. Avını orada bulacağını tahmin ederek hemen yatağa doğru dönmüşü. Sonra Colin'in kendi varlığını zamanından önce farkettiğini ve hazırlıklı olduğunu anladı. İkinci kat holüne açılan yarı aralık kapıyla Colin'in arasında yalnızca birkaç adım vardı. Roy durdu, bir an boyunca ikisi birbirlerine baktılar.

Sonra Roy sırttı, elinde tuttuklarını Colin'in görebilmesi için kollarını havaya kaldırdı. Colin kendi kendine konuşur gibi bir sesle, «Hayır,» dedi.

Roy'un sağ elinde bir çakmak vardı.

«Hayır.»

Sol elinde ise bir şişe çakmak benzini tutmaktaydı.

«Hayır, hayır, hayır! Defol buradan!»

Roy ona doğru bir adım attı. Sonra bir tane daha.

«Hayır,» dedi Colin tekrar. Hiç kıpırdamıyordu.

Roy plastik şişenin ucunu Colin'e çevirdi, şişeyi parmaklarının arasında sıkı. Berrak sıvı havada bir yay çizerek Colin'e doğru uçtu.

Colin sol tarafa kaçınca, benzin ona değmedi. Colin koşmaya başladı.

Roy, «İtoğlu it!» diye söylendi.

Colin aralık kapıdan dışarı fırladıktan sonra kapıyı arkasından savurdu.

Kapı daha kapanırken Roy vücudunun tüm ağırlığıyla öbür taraftan kapıya çarpmıştı bile.

Colin merdivenlere atıldı.

Roy kapıyı yakalayıp açtı, yatak odasından dışarı fırladı, «Heyf» diye bağırdı.

Colin basamakları ikişer ikişer inmekteydi ama Roy'un gök-gürültüsü gibi ayak seslerini tepesinde duyduğunda merdivenin ancak yarısına gelebilmişti. Hızla inmeye devam etti. Son dört basamağı atladı, ilk kat holüne indi, sckak kapısına doğru koştu.

«Yakaladım!» dedi Roy zafer dolu bir sesle. «Yakaladım sonunda, lanet olsun!»

Colin sokak kapısındaki iki kilidi açmaya fırsat bulamadan sırtından aşağı soğuk ve ıslak bir şeyin süzülüğünü hissetti. Şaşkınlık içinde soluğunu tutarak Roy'a döndü.

Çakmak benzini

Roy şişeyi tekrar sıkı, Colin'in ince, pamuklu kumaştan gömleğini ıslattı.

Colin ellerini yüzüne kaldırmış, gözlerini korumaya çalışıyordu. Bu hareketi tam zamanında yapmıştı. Yanıcı maddenin

alnına, parmaklarına, burnuna ve çenesine yayıldığını hissetti.

Roy güldü.

Colin soluk alamıyordu. Benzinin kokusu boğuyordu onu.

«Ne kadar heyecanlı!»

Sonunda benzin şişesi boşaldı. Roy onu bir kenara attı, şişe holün mermer zemininde yuvarlandı.

Colin öksürerek, burnunu çekerek, gözleri sulanarak ellerini yüzünden indirdi, neler olduğunu görmeye çalıştı. Benzinin kokusu öyle yakıcıydı ki, gözlerini tekrar kapatmak zorunda kaldı. Göz kapaklarının altından yaşlar fışkırıyordu. Kendini bildiği günden beri karanlıktan ödü patlardı ama yine de karanlığın hiçbir zaman şu andaki kadar korkunç olduğunu hatırlamıyordu.

«Seni âdî yılan!» dedi Roy. «Şimdi bana ihanet etmenin cezasını çekeceksin. Sana ödeteceğim bunu! Cayır cayır yanacaksın!»

Colin soluk almaya çalışıyor, ama ciğerlerine hemen hemen hiç hava çekemiyordu. Geçiçi bir süre için de olsa kör olmuştu. Ne yapacağını bilmez durumda, kendini öbür çocuğun sesinin geldiği yöne doğru fırlattı. Roy'la çarpıştı, onu yakaladı ve sımsıkı tuttu.

Roy geriye doğru sendeledi, kendini kurtarmaya çalıştı. Kararlı bir av köpeğinin elinden kurtulmaya çalışan tilkiye benziyordu. Ellerini Colin'in çenesine dayadı, başını geriye ve yukarıya doğru itti, sonra onu gırtlığından yakalayıp boğmaya çalıştı. Ama ikisi o anda yüz yüze durmaktaydılar. Roy'un etkili olmak için ihtiyaç duyduğu kol uzaklığını sağlayamayacak kadar yakın duruyorlardı.

«Haydi, yap bakalım,» dedi Colin. Benzinin asit gibi yakıcı kokusu burnuna, ağızına ve ciğerlerine doluyordu. «Haydi yap... yap da birlikte yanalım.»

Roy tekrar onu üstünden atmaya çalıştı. Bu çabaları sırasında sendeleyip yere düştü.

Colin de onunla birlikte düştü. Roy'a, hayatı ona bağlı-mışçasına, sımsıkı tutunmaktaydı.

Roy küfür ederek onu yumrukladı, sırtını tırmaladı, başının iki yanına tokatlar attı, saçını çekti. Colin'in kulaklarını öyle

çok çekti ki, sonunda çocuğun kulakları başından ayrılacak gibi oldu.

Colin acıyla inliyor, Roy'la savaşmaya çalışıyordu. Ama vurmak üzere onu bıraktığı anda Roy yuvarlanarak uzaklaştı. Colin onu yakalamaya çalıştıysa da başaramadı.

Roy ayağa kalktı, duvara doğru geriledi.

Benzin kokusunun neden olduğu yakıcı gözyaşları görünüşünü bir peçe gibi perdelediği halde Colin, Roy'un hâlâ sağ elinde tutmakta olduğu çakmağı görebiliyordu.

Roy başparrnağıyla çakmağın metal tekerleğini çevirdi. Çakmak alev almadı ama gelecek sefer ya da ondan sonraki sefer kesinlikle yanacaktı.

Korkudan dehşete kapılmış olan Colin kendini tekrar öbür çocuğun üzerine attı, ona hızla çarptı, çakmağın elinden fırlamasını sağladı. Çakmak açık kemerli kapıdan salona doğru uçtu, mobilyalardan birine çarptığı duyuldu.

«Seni hain!» Roy onu bir kenara itip çakmağın arkasından seğirtti.

Çevresindeki benzin kokulu havayı soluyup duran Colin, sarhoş gibi sendeleyerek s.okak kapısına ilerledi. Sürgüyü itip açması zor olmadı ama inatçı güvenlik zinciriyle saatler gibi gelen bir süre boyunca uğraştı. Saatler gibi gelsede, gerçekte öyle olamazdı. Belki yalnızca birkaç saniye. Belki de bir tek saniyenin dörtte biri.. Zaman kavramını tümüyle yitirmişti. Başı dönüyordu. Havanın içinde yüzüyordu sanki.

Benzin kokusu onu sarhoş etmişti. Bayılmamasına yetecek kadar temiz havayı zorla çekebiliyordu ciğerlerine. Bu yüzden emniyet zincirini açmayı bir türlü başaramıyordu. Başı döndü, dengesini kaybedecek gibi oldu. Emniyet zinciri parmaklarının arasında buharlaşıyordu sanki. Tıpkı elbiselerini, ellerini ve yüzünü ıslatan benzinin buharlaşması gibi. Kulakları çınlıyordu. Emniyet zinciri. Dikkatini zincire topladı. Geçen her saniyeyle birlikte, beyniyle vücudunun geri kalan kısımları arasındaki koordinasyon biraz daha zayıflamaktaydı. Parmaklarına hakim olamıyor, gittikçe beceriksizleşiyordu. Lanet olası emniyet zinciri. Beceriksiz! Mankafa! Çılgının biri o! Yangın! Beni yakacak! Çıra gibi yanacak her şey! Allanın belâsı, **lanet olası güvenlik**

zinciri! Sonunda bütün kalan gücünü topladı, zinciri yuvasından sökercesine çıkardı ve kapıyı ardına kadar açtı. Her an sırtından alevlerin yükselmesini bekleyerek evden dışarı koştu, bahçeyi aştı, karşı kaldırıma uçtu ve küçük parkın yanında durdu. Harikulade, tatlı bir rüzgâr saçlarını uçurdu, Colin'i dayanılmaz benzin kokularından arındırmaya başladı. Colin içine birkaç derin soluk çekti, ayılmaya, kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı.

Roy Borcien caddenin karşı tarafında evden çıktı. Avını derhal gördü, kaldırıma koştu ama karşıya geçemedi. Elleri belinde Colin'e bakarak orada öylece durdu.

Colin de ona bakıyordu. Başı dönmekteydi. Soluk almakta da hâlâ güçlük çekiyordu. Ama Roy kaldırımdan caddeye indiği anda avaz avaz bağırıp yardım istemeye, kendini parçalarca-sına koşturamazdı.

Oyunu kaybettiğini anlayan Roy oradan uzaklaşmaya başladı. İlk blok boyunca belki on kere dönüp arkasına baktı. İkinci blokta omuzunun üzerinden yalnızca iki kere geriye baktı. Üçüncü blokta hiç bakmadı, köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Evine geri dönen Colin kendi aptallığına kızarak kırmızı saksının yanında durdu, sarmaşığın altına gizlenmiş anahtarı aldı. Bu kadar düşüncesiz ve tedbirsiz davranabilmesine şaşıyordu. Son bir ay içinde en az beş kere Roy'la birlikte eve gelmişler ve kapıyı beraber açmışlardı. Roy gizli anahtarın yerini öğrenmişti. Buna rağmen Colin anahtarı orada bırakacak kadar dikkatsiz davranmıştı. Bundan sonra anahtarı hiç yanından ayırmayacak, savunma taktiklerini bugüne kadar yaptığından çok daha dikkatli planlayacaktı.

Savaştaydı kendisi.

Olayı azımsamak doğru değildi.

İçeriye girip kapıyı kilitledi.

Holün karşı tarafındaki misafir banyosunda, sırlıklam olmuş gömleğini çıkarıp yere attı. Ellerini bol bol parfümlü sabun ve su kullanarak, iyice ovuşturarak yıkadı. Sonra yüzünü de birkaç kere yıkadı. Burnu hâlâ benzin kokusu alıyordu ama kokunun yoğunluğu artık dayanılmaz olmaktan çıkmıştı. Gözyaşları kurudu, yeniden rahat soluk alıp verebilmeye başladı.

Mutfığa girip dosdoğru telefona gitti. Kulaklığı eline alınca durakladı. !Weezy'i arayamazdı. Roy'un ona saldırdığına dair elindeki tek kanıt, ıslanmış tişörtüydü. O da pek sağlam bir kanıt sayılmazdı. Hem VWeezy eve gelinceye kadar benzinin çoğu uçmuş olacak, geride izi bile kalmayacaktı. Boş benzin şişesi hâlâ holde, yerde duruyordu. Üzeri Roy'un parmak izleriyle dolu olmalıydı. Ama tabii ki, parmak izlerini inceleyecek araç gereç yalnızca polislerde bulunur, o izlerin kime ait olduğunu ancak uzman polisler belirleyebilirdi. Colin anlatacaklarının polisler tarafından ciddiye alınmayacağını biliyordu. Weezy ise onun yine hap yuttuğunu, hayal gördüğünü ve birtakım şeyler uydurduğunu sanacaktı. O zaman da Colin'in başı yine derde girerdi.

Konuyu babasına anlatsa, yardım istese, Frank hiç vakit kaybetmeden Weezy'yi arar, neler olup bittiğini sorardı. Bir açıklama yapmak zorunda kalan Weezy de ona uyuşturucularla, haplarla ve sabaha kadar süren esrar partileriyle ilgili saçma hikâyeler anlatırdı. Söyleyeceği her şey kesinlikle saçma ve anlamsız olacağı halde, yine de büyük bir ihtimalle Frank'i inandırmayı başarırdı, çünkü Frank zaten bu tip şeyler duymaya hazır ve istekliydi. Babası Weezy'yi, bir anne olarak görevlerini ihmal etmekle suçlayacaktı. Kendi babalık haklarını kullanmaya kalkacaktı. Weezy'nin bu konudaki başarısızlığını bahane ederek, aç avukatlar sürüsünü onun üzerine salacaktı. Frank Jacobs'a telefon edip yardım

istemek, kaçınılmaz bir ve-< şayet savaşına yol açacaktı. Bu da Colin'in en son isteyeceği şeydi.

Yardım için başvurabileceği tek kaynak büyükanneleri ve bü yükbabalarıydı. Dördü de hayattaydılar. Annesinin ailesi, Sa-rasota, Florida'da, bol pencere, parlak parke döşemeli, büyük, beyaz bir evde otururlardı. Babasının ailesinin ise Vermont'da küçük bir çiftliği vardı. Colin onları yıllardır görmemiş, hiçbirine yakın olmamıştı. Şimdi durup dururken aramaya kalkarsa, onlar da hemen Weezy'yi ararlardı. Colin'in onlarla ilişkileri o kadar sağlam ve güven verici değildi. Hiçbiri Colin'in sırrını sak-lamazlardı. Zaten bu küçük savaşta Colin'in tarafını tutmak için ülkeyi boydan boya geçip gelmeleri de beklenemezdi. Böy»

!e bir şeyin olacağını düşünmek, hayal kurmaktan başka bir şey değildi.

Peki ya Heather? Belki de ona her şeyi anlatmanın, yardımını ve önerilerini istemenin zamanı gelmişti. P.oy'ia artık düşman olduklarını sonsuza kadar gizleyemezdi. Acaba Heather gerçeği duyduğunda nasıl bir tepki gösterirdi? İncecik, oldukça çekingen, çok güzel, tatlı ve akıllı bir kızdı ama böylesine vahşi bir savaşta fazla işe yaramazdı.

Colin içini çekti.

«Tanrım!»

Telefonun kulaklığını yerine bıraktı, bir daha içini çekti.

Yeryüzünde yardım isteyebileceği bir tek kişi bile yoktu. Tek bir kişi bile.

Kuzey kutbunun tepesinde duruyormuşçasına yalnızdı. Tümüyle, tam anlamıyla, acınacak derecede yalnızdı. Yine de en azından yalnızlığa, tek başına olmaya alışkındı.

Ne zaman farklı olmuştu ki tüm hayatı boyunca?

Yukarıya çıktı.

Geçmişte, dünyası ne zaman başa çıkamayacağı kadar karışsa, işler ne zaman dayanılmaz bir hal alsın, Colin hemen kaçmış, geri çekilmişti. Canavar modellerini, çizgi roman Koleksiyonunu, raflar dolusu korku romanlarını ve> bilim kurgu kitaplarını almış, köşesine sinmişti. **Odası** onun için her zaman kutsal bir yer olmuştu. Fırtınanın gözü, kasırganın ulaşamadığı sığınaktı odası. Orada gizlenebilir ve isterse bir süre kendini unutturabilirdi. Hasta bir adam hastanede nasıl iyileşiyorsa, bir rahip manastırda nasıl kendine geliyorsa, Colin de odası için aynı duyguları beslemekteydi. Odası onu iyileştiriyor, ruhundaki yaraları sarıyor, garip bir şekilde, günlük hayattan çok daha önemli ve anlatılmayacak kadar güzel bir şeyin parçası olduğunu hissetmesini sağlıyordu. Odası sihirliydi. Onun için hem bir tür sığınak, hem bir tür sahneydi. İsterse orada dünyadan, hattâ kendinden bile saklanabilir, isterse hayallerini tek kişiden oluşan seyircisi için sahneye koyabilirdi. Odası onun için oyun alanı, kilise ve laboratuvar görevi görmüştü. Yeri geldiğinde orada ağlamış, yeri geldiğinde hayallerinin içinde yaşamış, onları canlandırmaya çalışmıştı.

Şimdi ise odası artık her oda gibi olmuş çıkmıştı. Diğer odalardan hiçbir farkı yoktu. Bir tavan. Dört duvar. Parke zemin. Pencere. Kapı. Başka bir şey yoktu. Hiçbir özellik taşı-mıyordu. Bulunabileceği yerlerden bir tanesiydi yalnızca.

Roy davet edilmeden, istenmeden bu odaya girdiğinde, odayı yeryüzünde eşsiz, benzersiz yapan o hassas büyü yok olmuştu. Roy hiç kuşkusuz bütün çekmeceleri karıştırmış raf-lardaki kitapları ve tüm canavar modellerini elden geçirmişti. Bunu yaparken farkında olmaksızın Colin'in iç dünyasına da burnunu sokmuş, diğer insanların ulaşamadığı ruhunda izler bırakmıştı. Onun kaba elleri ve meraklı parmakları odanın içindeki bütün sihiri emip yok etmişti. Tıpkı bir yıldırımın gökteki dev bulutlardan enerjiyi toplayarak yere aktarırken, onu fazla geniş bir alana yayarak sifira indirilmesi gibi. Odanın içindeki hiçbir şeyin özelliği kalmamıştı. Bundan sonra da asla bir özellikleri olmayacaktı. Colin kendini saldırıya uğramış, haklarına tecavüz edilmiş, kullanılmış ve bir kenara atılmış hissediyordu.

Roy Borden yalnızca Colin'in gururunu ve özel dünyasını çalmakla kalmamıştı. Bunca olaydan sonra Colin'e kalan azıcık özgüven duygusunu da tümüyle parçalamış ve yok etmişti. Ondaki daha kötüsü, tıpkı bir hayal hırsız gibi, Colin'in uzun süreden beri inandığı, içini rahatlatan tatlı ve huzur dolu inançlarını paramparça etmişti.

Colin üzgündü ama içinde parıldamaya başlayan tuhaf ve yeni bir güç hissetmekteydi. Birkaç dakika önce öldürülmesine ramak kaldığı halde, fazla korktuğu söylenemezdi. Hattâ kendini bildiği günden o âna kadar hep daha büyük korkular içinde yaşamıştı. Hatırlayabildiği kadarıyla hayatında ilk defa aşağılık duygusuna kapılmıyor, kendini zayıf hissetmiyordu. Fiziksel özellikleri bakımından hâlâ ikinci sınıf bir insan olduğunu biliyordu. Cılızdı, miyoptu, beceriksiz ve güçsüzdü. Ama içinde yepyeni, taptaze bir duygu filizlenmekteydi. Her şeyin üstesinden geleceğine inanıyordu.

Ağlamadı ve bunu başarabildiği için kendiyi gurur duydu.

O anda içinde gözyaşlarına yer yoktu. Tüm benliği intikam alma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

35

Colin cuma gününün geri kalanını odasında geçirdi. Kütüphaneden aldığı üç psikoloji kitabının önemli bulduğu bölümlerini okudu, bazı sayfaları tekrar tekrar beş, altı kez okudu. Çalışmadığı ve okumadığı zamanlarda, gözlerini karşıdaki duvara dikip bakıyor, bazen bir saat boyunca düşünüyordu. Durmadan planlar yapmaktaydı.

Ertesi sabah erkenden evden çıktığında hava açık, güneş göz kamaştırarak kadar parlaktı. Gökyüzünde bir tek bulut bile yoktu. Saat on ikide Heather'la buluşacaklardı. Sonra birlikte plaja gitmeyi kararlaştırmışlardı. Coiin'in karanlık basmadan önce eve dönmesi gerekiyordu ama yine de yanına bir el feneri aldı.

Bisikletine binip plaja doğru gitti, sonra limana döndü. Gittiği yerlerin hiçbirinde yapacağı bir iş yoktu, ama asıl gideceği yere doğru yola koyulmadan önce bir tur atıyor, izlenmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Roy'un onu adım adım izlemediğini anlamıştı ama uzakta bir yerde pusu kurmuş olabileceğini, Sarah Callahan'ı gözetlerken kullandıklarına benzer güçlü bir dürbünün yardımıyla kendisini gözetleyebileceğin! düşünüyordu. Sonunda limandan ayrılıp kasabanın kuzey sınırındaki turizm enformasyon merkezine doğruldu. İzlenmediğini görmek onu memnun etmişti. Şahin Yolu'na çıktı ve Kingman'la-rın arazisine doğru ilerlemeye koyuldu.

Tepenin üstündeki terk edilmiş evin görüntüsü gün ışığında bile korkutucuydu. Colin'in eve yaklaşırken hissettiği tedirginlik, bahçe kapısından girip taşlı yolda yürümeye başladığında sessiz bir korkuya dönüştü. Eğer bu eyaletin emlak işlerinden sorumlu kişisi ya da Santa Leona'nın belediye başkanı kendisi olsa, toplumun iyiliğini düşünerek bu evi derhal yıktırır, taş üstünde taş bırakmazdı. Göz kamaştıran, yüzünü ısıtan parlak California güneşine rağmen, evden yayılan kötülük dalgalarını ve tehditleri hâlâ hissedebiliyordu. Damın üstünde uçup duran üç tane kapkara kuş sonunda bacanın üzerine kondular. Ev uyanıktı. Dinliyor ve gözlüyordu. İnanılmaz bir yaşam gücü vardı. Solmuş, yer yer boyası kalkmış gri duvarlar hastalıklı gibiydi. Sanki kanser olmuştu ev. Paslanmış çiviler kanayan yaraları, çibanları hatırlatıyordu. Güneş ışığı kırık pencerelerin gerisindeki esrarengiz odalara ulaşamıyordu. Dışardan bakıldığında konağın içi kapkaranlık görünüyordu. Gece yarısı olsa ancak bu kadar karanlık olabilirdi.

Colin bisikletini çimenlerin üzerine bırakıp balkonun yer yer çökmüş basamaklarını tırmandı. Bir gece Roy'la birlikte evin içini gözetledikleri kırık pencerenin yanına geldi. Daha yakından bakınca, gerçekte evin içine biraz ışığın girebildiğini farketti. Salonun tüm ayrıntılarını görebiliyordu. Herhalde kasabalı bazı çocuklar burayı bir süre toplantı yapmak için kulüp binası olarak kullanmışlardı. Artık delik deşik olmuş parke zeminin üzerine şeker ve çiklet kâğıtları, boş kola ve gazoz teneke-işeri, sigara izmaritleri saçılmıştı. Playboy'un ortasından çıkarılmış bir çıplak kadın posterini şöminenin üzerine yapıştırılmıştı. "Bay Kingman'm ailesine ait kan içindeki kesik kafaların dizildiği şömine rafının hemen üzerine. Evi kulüp binası olarak kullanan çocuklar belli ki aylardır uğramamışlardı buraya. Her şeyin üzerini kalın ve hiç dokunulmamış bir toz tabakası kaplamıştı.

Ön giriş kapısı kilitli değildi ama Colin harap kapıyı iterken menteşeler fena halde gıcırdadı. Açılan kapıdan içeri Colin'

le birlikte güçlü bir esinti girdi, yerdeki tozları kaldırıp küçük bir bulut oluşturdu. İçerde rutubetin ve çürümenin **ağır** kokusu **vardı**.

Colin .odadan odaya dolaşırken evin her köşesindeki duvarlara bir şeyler yazılıp çizilmiş olduğunu görüyordu. Buraya gelen çocuklar her köşeye kendi adlarını, ayıp kelimeleri, çeşitli küfürleri yazmışlar, temiz bir duvar kağıdı ya da nispeten bozulmadan kalmış bir duvar parçası buldukları yere kadın ve erkek cinsel organlarının resimlerini çizmişlerdi. Duvarlar delik deşikti. Bazı yerlerde delikler el büyüklüğünde, bazı yerlerde ise neredeyse bir kapı büyüklüğündeydi. Sıvası dökülmüş duvarların tuğlaları görünmeye başlamıştı. Yerler duvarlardan dökülen boya ve alçı parçalarıyla, kuruyup düşen duvar kâğıtlarıyla kaplıydı.

Colin hiç kıpırdamadan durduğunda kocaman ev de tam bir sessizliğe bürünüyordu. Ama o hareket etmeye başladığında evin romatizmalı temeli, attığı her adımda gıcırıyor, her köşesi bir ağızdan homurdanıyordu.

Birkaç kere arkasında sürünerek kendisini izleyen bir şey duyduğunu sandı. Ama dönüp baktığında yalnız olduğunu gördü. Evin içindeki döküntülerin arasında dolaştığı süre boyunca aklına bir an olsun hayaletlerle ve canavarlarla ilgili düşünceler gelmedi. Bu yeni cesaret duygusu onu hem şaşırtıyor, hem de sevindiriyordu. Birkaç hafta önce bir milyon dolar verileceğini bilse, yine de Kingman konağının kapısından girmeyi reddederdi.

İki saatten uzun bir süre boyunca evin içinde kaldı. Her o-daya girdi, çıktı, dolapların bile içeri inceledi. Pencereleeri sıkı sıkı kapalı olan odalara girdiğinde, yanında getirmiş olduğu el fenerini kullandı.

En çok ikinci katta vakit geçirdi, her köşeyi iyice inceledi.

Rey Borden için birkaç sürpriz hazırlamayı planlıyordu.

36

Aslında Heather'ın ona yardım etmek için yapabileceği bir şey vardı. Hattâ Colin'in hazırladığı intikam planının en önemli ve vazgeçilmez yanıydı Heather. Onun işbirliğini sağlayamazsa, Roy'u ele geçirmenin başka bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı. Heather'ın kendisiyle birlikte savaşmasını isteyecek değildi. Onun gücüne ve dövüş teknikleri bilgisine güvendiği yoktu. Yalnızca yem olarak kullanacaktı Heather'ı.

Heather yardım etmeyi kabul ederse biraz tehlikeye atılmış olacaktı. Ama Colin onu koruyabileceğinden emindi. Kendisi artık yaz başında Santa Leona'ya taşınmış olan zayıf ve etkisiz Colin Jacobs değildi. Yeni kazandığı saldırganlık özelliği Roy'u çok şaşırtacaktı. Kötü bir sürpriz olacaktı. Colin bu durumun kendi avantajına olacağına da inanıyordu.

Heather kumsalda, gölgelik bir yerde onu beklemekteydi. Tek parça mavi bir mayo giymişti. İki parça bikinileri ve iddialı mayoları giymekten hoşlanmıyordu, çünkü böyle şeylerin kendisine yakışmadığına, üzerinde iyi durmadığına inanıyordu. Colin onun kumsaldaki bütün diğer kızlar kadar güzel görüneceğinden, hattâ onların çoğundan daha güzel görüneceğinden emindi. Heather'a bu düşüncesini söyledi. İltifatının Heather'ın hoşuna gittiğini görebiliyordu ama kızın bu sözlere inanmadığı da açıkça belliydi.

Plaj havlularını yaymak için kızgın kumların üstünde bir yer seçtiler. Bir süre dostça bir sessizlik içinde sırtüstü yattılar, güneşin ciltlerini yaktığını hissettiler.

Sonunda Colin yan dönüp hafifçe doğruldu, dirseğinden destek alarak yerleşti. «Roy Borden'ın arkadaşı olmam senin için ne derece önemli?» diye sordu.

Heather kaşlarını çattı ama ne gözlerini açtı, ne de güneşlenmeye ara verdi. «Ne demek istiyorsun?» dedi.

Colin'in kalbi gümbürdemeye başlamıştı. «Senin için ne kadar önemli?» diye üsteledi.

«Benim için neden önemli olsun ki?» dedi Heather. «Anlayamıyorum.»

Colin derin bir soluk alıp konuya balıklama daldı. «Roy'un arkadaşı olmasaydım yine de benden hoşlanır mıydın?»

Bu sefer Heather da başını ona; doğru çevirip gözlerini açtı. «Ciddi misin?» diye sordu.

«Evet.»

Heather ağırlığını vücudunun bir yanına verip dirseğine yaslandı, Colin'e baktı. Rüzgâr saçlarını karıştırmaktaydı. «Yani ben seninle, okulun en popüler tipinin arkadaşı olduğun için ilgileniyorum, öyle mi? Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?»

Colin kızardı. «Şey...» diyebilirdi.

«Ama bu korkunç bir şey,» dedi Heather. Sesi fazla öfkeli sayılmazdı.

Colin omuzlarını kaldırdı. Utancı hâlâ devam ediyordu ama Heather'ın cevabını duymak için de can atıyordu.

«Ayrıca hakaret sayılır,» dedi Heather.

Colin onu yatıştırmaya çalışarak hemen, «Üzgünüm,» diye atıldı. «Öyle demek istemedim. Yalnızca... sormak zorundaydım. Bu benim için çok önemli...»

«Ben senin kendinden hoşlanıyorum,» dedi Heather. «Şu anda buradayım, çünkü seninle birlikte olmayı seviyorum. Roy Borden'ın bu işle bir ilgisi yok. Hattâ onun arkadaşı olmana rağmen senden hoşlanıyorum diyebilirim.»

«Ne?»

«Ben okulda Roy'un ne dediğine, ne yaptığına ve ne düşündüğüne aldırmayan birkaç kişiden biriyim. Herkes onun arkadaşı olmak için can atar ama benim umurumda değil. Varlığımdan haberdar olup olmaması beni hiç ilgilendirmiyor.»

Colin şaşkınlık içinde gözlerini kırptırdı. «Roy'u sevmez misin?»

Heather durakladı, sonra. «O senin arkadaşın,» dedi. «Aleyhinde konuşmak istemem.»

Colin heyecanlı bir sesle, «Ama bütün mesele bu zaten,»

diye patladı. «Roy artık benim arkadaşım değil. Benden nefret ediyor.»

«Ne? Ne oldu ki?»

«Bir dakikaya kadar sana her şeyi anlatacağım. Merak etme. Zaten birisine anlatmayı o kadar çok istiyordum ki patlamak üzereydim.» Colin havlusunun üzerinde doğrulup oturdu. «Ama önce onun hakkındaki düşüncelerini öğrenmek zorundayım. Ondan hoşlandığını sanmıştım. Bana söylediğin ilk şeylerden biri, Roy'la ikimizi hep birarada gördüğündü. Bende-düşündüm ki...»

«İkinizin o durumunu merak ediyordum.» dedi Heather. «Sen genellikle Roy'la arkadaşlık eden tiplere benzemiyordun. Seni tanıdıkça Roy'la olan dostluğun daha da garip göründü bana.»

«Ondan neden hoşlanmadığını anlatsana.» Heather da doğrulup oturdu.

Okyanus rüzgârları ılık ve tuzluydu.

«Şey, aslında ondan kesinlikle hoşlanmadığımı ya da nefret ettiğimi söyleyemem,» dedi. «Yani ona karşı özel ve güçlü bir duygum yok. Zaten Roy'u ondan hoşlanacak veya hoşlanmayacak kadar iyi tanımıyorum bile. Yine de asla hayranlık duymayacağım biri olduğunu biliyorum. Onun garip ve rahatsız edici bir yanı var.»

«Nasıl rahatsız edici yanı?»

«Kelimelerle anlatmak zor,» dedi Heather. «Ama ben her zaman Roy'un asla... içten davranmadığını hissetmişimdir. Söylediği ve yaptığı hiçbir şey içten değildir. Asla. Hiçbir konuda. Çoğunlukla sahnedeymiş gibi davranır. Herhalde bu durum benden başka kimsenin dikkatini çekmiyor. Ama ben onun insanları kullandığını, kendi istediği şekilde yönettiğini hissediyorum. İnsanları canı istediği gibi kullanıyor, sonra da için için gülüyor gibi geliyor bana.»

«Evet!» dedi Colin. «Evet, öyle! Kesinlikle! Yaptığı şey tam olarak bu işte! Ve çok da iyi beceriyor. Bunu yalnızca kendi yaşındaki çocuklara yapmakla kalmıyor. Büyükleri de istediği gibi kullanabiliyor.»

«Annem de onunla tanışmıştı.» dedi Heather. «O kadar uzun bir süre boyunca konuştular ki, annemin hiç susmayacağını sandım. Annem Roy'un son derece nazik ve çekici bir çocuk olduğunu düşünüyordu.»

«Benim annemi de aynı şekilde etkiledi.» dedi Colin. «Hattâ annem benim yerime onun annesi olmayı tercih ederdi sanırım.»

«Peki ne oldu?» diye sordu Heather. «Neden Roy'la ikiniz artık arkadaş değilsiniz?»

Colin ona, Roy'la tanıştığı ilk günden başlayarak her şeyi anlattı. Kuş kafesindeki kediyi, elektrikli trenlerle oynayıp, iki çocuğu sırf eğlence olsun diye öldürdüğünü söyleyişini, komşusu Sarah Callahan'a önce tecavüz edip sonra öldürmek için duyduğu isteği, Münzevi Hobspn'un araba mezarlığındaki kâbusu, benzin çakmağı saldırısını baştan sona sıraladı.

Sonra kütüphanede edindiği bilgilen açıklamaya girişti. Belinda Jane Borden'ın esrarengiz bir kaza sonucu ölümünü, daha sonraki günlerde Roy'la Bayan Borden'ın garip bir şekilde hastaneye kaldırılışını anlattı.

Heather'ın şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Sessizlik içinde dinliyordu. Başlangıçta yüzünü kaplayan kuşku gölgeleri gittikçe azalmış, yerini tam bir şok ifadesi almıştı. Duyduklarına inanmak istemiyor, ama doğruluğundan kuşku da duymuyordu. Colin sözlerini bitirdiğinde kızın korkudan ödü patlamış durumdaydı. «Polise haber vermek zorundasın,» dedi.

Colin sahile vuran dalgalara, gökyüzünde uçuşan martılara baktı. «Hayır,» dedi. «Bana inanmazlar.»

«Elbette inanırlar. Beni inandırdın ya!»

«Seni inandırmak daha farklı. Sen de benim yaşımdasın ve beni anlayabiliyorsun. Onlar büyük. Hem annemi arayıp bu konuda bir şey bilip bilmediğini sorduklarında, annem onlara, benim yalan söylediğimi, uyuşturucu sorunum olduğunu anlatacağıdır. O zaman bana neler yapacaklarını Tanrı bilir artık.»

«Öyleyse benim aileme anlatırız,» dedi Heather. «O kadar da fena sayılmazlar. En azından seninkilerden daha iyi oldukları kesin bence. Arada bir de olsa, söylenenleri gerçekten dinlerler. Onları inandırabiliriz. İnandırabileceğimizden eminim.»

Colin başını iki yana salladı. «Olmaz,» dedi. «Roy'un daha önce anneni nasıl etkilediğini hatırlıyor musun? Eğer mecbur

kalırsa aynı şeyi tekrar yapacaktır. Annen de o zaman bize değil, ona inanır. Seninkiler konuyu konuşmak için Weezy'yi aradıklarında, o da benim kafası karışmış bir uyuşturucu tutkunu olduğumu söyler. O zaman bizi ayırır, görüşmemizi engellerler. Annenle baban benim yanıma gelmene izin vermez. Ayrıca Roy senin bana inandığını anlarsa bu sefer ikimizi birden öldürmeye kalkışacaktır.»

Heather bir süre sessiz kaleli, sonunda ürpererek, «Haklısın,» dedi.

Colin acıklı bir sesle, «Evet,» diye karşılık verdi.

«Peki ne yapacağız?»

Colin ona baktı. «**Biz** mi ne yapacağız dedin?» diye sordu.

«Tabii ki biz dedim. Böyle bir durumda sana arkamı dönüp gideceğimi mi bekliyordun? Onunla yalnız başa çıkamazsın. Hiç kimse çıkamaz.»

Colin rahatlayarak, «Ben de böyle söyleyeceğini umuyordum,» dedi.

Heather uzanıp onun elini tuttu.

«Bir plan yaptım,» dedi Colin.

«Nasıl bir plan?»

«**Roy'u** tuzağa düşürmek için. Planda senin de yerin var.»

«Ne yapmam gerekiyor?»

«Sen yem olacaksın,» dedi Colin. Düşündüklerini ona anlatmaya koyuldu.

Sözlerini bitirdiğinde Heather, «Akıllıca bir plan,» dedi.

«İşe yarayacak.»

«Ben o kadar emin değilim.»

«Neden?»

«Çünkü ben pek iyi bir yem sayılmam. Senin Roy'u etkileyebilecek bir kıza ihtiyacın var... çekici ve... seksi bulacağı bir kıza. Yem olacak kız, Roy'un gerçekten arzulanacağı biri olmalı.» Heather'ın yüzü kızarıyordu. «Ben bunun için... yeterli değilim.»

«Bu konuda kesinlikle yanılıyorsun,» dedi Colin. «Yeterlisin. Hattâ yeterliden de öte, fazlasın bu iş için.»

Heather başını çevirdi, dizlerine baktı.

«Çok güzel dizler,» dedi Colin.

«Fazla kemikli.»

«Hayır.»

«Kemikli ve kırmızı.»

«Hayır.»

O anda yapması gereken hareketi sezgileriyle bulan Colin elini Heather'ın dizlerine koydu, birkaç santim yukarıya kaydırıp sonra tekrar aşağı indirdi. Hafifçe okşuyordu kızın dizlerini.

Heather gözlerini kapadı, vücudu hafifçe titredi.

Colin kendi vücudunun da harekete geçtiğini hissediyordu.

«Tehlikeli olacak,» dedi Heather.

Colin ona yalan söyleyemezdi. Heather'ın işbirliğini sağlayabilmek için planın hiçbir tehlikesi yokmuş gibi davranamazdı. «Evet» dedi. «Çok, çok tehlikeli bir iş.»

Heather yerden bir avuç kum aldı, yavaşça parmaklarının arasından akıttı.

Colin onun dizlerini, bacaklarını okşamayı sürdürüyordu. Bir kıza böyle dokunabilmesi

inanılmaz şeydi. Kendi isteğiyle harekete geçen elinin cesaretine şaşkınlık ve heyecanla baktı.

«Öte yandan, planı biz yaptığımız için avantajlıyız,» dedi Heather.

«Ayrıca onu şaşırtma avantajımız var.»

«Ve de tabanca,» dedi Heather.

«Evet. Ve de tabanca.»

«Tabancayı alabileceğinden emin misin?»

«Evet.»

«Tamam,» dedi Heather. «Bu işi yapacağım. Onu tuzağa düşüreceğiz. İkimiz birlikte.»

Colin'in midesi hiç hoş olmayan bir şekilde kasıldı. İçinde garip enerjilerin karışımından oluşan bir güç vardı. Hem bu işi halletmek için dayanılmaz bir istek duyuyor, hem de korkuyordu.

«Colin?»

«Ne oldu?»

«Gerçekten.., iyi bir yem olacağıma inanıyor musun?»

«Evet.»

«Yeterince güzel sayılır mıyım?»

Heather, Colin'in gözlerinin ta içine baktı, sonra gülümseyip başını çevirdi, bakışlarını denize dikti.

Colin onun gözlerinde yaşların parıldadığını görür gibi oldu.

«Artık gitsen iyi olacak,» dedi Heather.

«Neden?:»

«Roy'un bizim birbirimizi tanıdığımızı bilmemesi daha iyi olur. Eğer bizi burada, birlikte görürse, hazırlayacağımız tuzağa düşmeyebilir.»

Heather haklıydı. Ayrıca Colin'in yapması gereken işler, hazırlıklar vardı. Ayağa kalkıp havlusunu katladı.

«Beni bu akşam ara,» dedi Heather.

«Arayacağım.»

«Ve dikkatli ol.»

«Sen de öyle.»

«Şey, Colin?»

«Efendim?»

«Bence sen de yeterince iyisin. Hattâ fazlasın bile.»

Colin sıırttı, söyleyecek uygun bir şey bulmaya çalıştı, bulamayınca dönüp hızla koştu, park yerindeki bisikletine doğru ilerledi.

37

Planı uygulayabilmek için bir tek pahalı mala ihtiyaçları vardı. Colin bu gereksinimi karşılayabilmek için yeterli parayı bulmak zorundaydı.

Plajdan eve döndükten sonra odasına çıktı, uçan daire şeklindeki büyük, metal kumbarasını açtı, içindeki bol miktarda bozuk ıyarayla iyice katlanmış birkaç kâğıt parayı yatağının üzerine döktü. Paraları saydığıında tam yetmiş bir doları olduğunu gördü. İhtiyacı olan paranın yalnızca üçte biri kadar yani.

Birkaç dakika boyunca paralara bakarak yatağının üstünde oturdu. Seçenekleri gözden geçiriyordu.

Sonunda kalkıp dolabına gitti, çizgi romanlarla tıka basa dolu birkaç büyük kutuyu dışarı çıkardı. Bu kutulardaki çizgi romanların her biri ağız kapanabilen plastik torbalara yerleştirilmişti. Havayla ve diğer etkenlerle temas ederek bozulma-maları için alınmıştı bu önlem. Kitapları elden geçirip, en değerli baskıları bir yana ayırdı.

Saat bir buçukta, yanında altmış kadar çizgi romanla, Bo-radway'deki Geçmiş Zamana Özlem dükkânının önündeydi. 6u dükkânın müşterileri genellikle bilim kurgu romanlarının, korku kitaplarının ilk baskılarına, çizgi romanlara ve eski radyo programı kayıtlarına meraklı koleksiyonculardı.

Dükkânın sahibi Bay Plevich uzun boylu, beyaz saçlı bir adamdı. Diken diken duran gür bir bıyığı vardı. Göbeğini tezgâha yaslayarak Colin'in kendisine satmayı teklif ettiği kitapları inceledi.

«Bazıları gerçekten güzel kitaplar,» dedi.

«6ana bütün bunlar için kaç para verirsiniz?»

«Ne yazık ki gerçek değerlerini cdeyemem sana,» dedi Bay Plevich. «Kendi kârımı da düşünmek zorundayım.»

Colin, «Anlıyorum,» dedi.

«Aslında bunları şu anda satmamalısın. Hepsi ilk basım bunların. Üstelik de iyi korunmuşlar.»

«Biliyorum.»

«Şu andaki değerleri, senin onları satın alırken ödediğin paraya göre çok daha fazla. Zamanla daha da artacak. İki yıl kadar bekleyebilirsen sanırım ilk değerlerinin üç katına çıkar fiyatları.»

«Öyle. Ama benim paraya şimdi ihtiyacım var. Hemen, şu anda.»

Bay Plevich ona göz kırptı. «Kız arkadaşın yüzünden mi?» diye sordu.

«Evet,» dedi Colin. «Kız arkadaşımın doğum günü yaklaşıyor da.»

«Kitapları sattığına pişman olacaksın. Bir kız, er ya da geç hayatından çıkıp gidecektir. Oysa iyi bir çizgi romanı tekrcr tekrar okuyup zevk alabilirsin.»

«Ne kadar veriyorsunuz?»

«Ben yüz dolar diye düşündüm.»

«İki yüz.»

«Çok, çok fazla. Kız arkadaşına o kadar pahalı bir hediye alman gerekmez. Yüz yirmi dolara ne dersin?»

«Olmaz.»

Bay Plevich kitapları iki kere daha elden geçirerek inceledi, sonunda nakit^N olarak yüz kırk dolarda anlaştılar.

California Federal Bankası hemen köşede, Geçmişe Özlem Dükkânından yarım blok ilerdeydi. Colin veznelerden birine gidip uçan daire kumbarasından çıkan bozuk paraları verdi, yerine birkaç tane kâğıt para aldı.

Ceplerine doldurduğu 211 dolar parayla, Boroadway'de müzik setleri, radyolar ve müzikle ilgili teknik âletler satan dükkâna gitti, parasının yettiği en iyi teypi satın aldı. Aslında evde bir kaset çaları vardı ama hem çok büyük, hem de eskiydi. Üstelik mikrofonu bir metreden uzaktaki sesleri kesinlikle kay-dederniyrcrdü. Oysa indirim sayesinde 189,95 dolara satın aldığı yeni teyp, hem normal fiyatından 30 dolar daha ucuzdu, hem de sesleri on metreden bile net bir şekilde kaydedebiliyordu. En azından, satıcı böyle demişti. Üstelik boyu çok küçük olduğu için rahatlıkla gizlenebilirdi. Eni on beş santim, boyu otuz santim, yüksekliği ise yalnızca on santimdi.

Eve döner dönmez odasına koşup yeni teypini sakladı. Annesi eve üzerini değiştirmek, geç saatteki yemek randevusuna hazırlanmak için döndü. Colin'e yine Kafe Charlie'de yemesi için para verdi. Evde fazla kalmadı. O gittikten sonra Colin kendine bir peynirli sandviç yaptı, çikolatalı süt içti.

Yemekten sonra odasına dönüp bir süre yeni teypi denedi,. Gerçekten iyi bir âletti. Küçük boyuna rağmen çok iyi kayıt yapıyor, Colin kendi sesini dinlediğinde gerçek sesinden ayırt etmekte zorluk çekiyordu. Satıcının dediği gibi, on metre uzaklıktan bile ses kaydı yapabiliyordu. Ama bu uzaklıkta elde edilen netlik Colin'in amaçları için yeterli değildi. Âleti tekrar tekrar denedi ve sonunda sohbet tonunda konuşan bir sesin

ancak yedi metreden kaydedebileceğine karar verdi. Bu da kendisi için yeterliydi.

Annesinin odasına gidip önce komodinin, sonra tuvalet masasının çekmecelerine baktı. Tabanca tuvalet masasının çek-mecesindeydi. İki tane emniyeti vardı. *Onlar* açıldığında tabancanın mavimsi siyah metalî üzerinde birkaç tane kırmızı uyarı ışığı yanmaya başlıyordu. Tabancadan Roy'a söz ettiği Roy, VVeezy'nin yatak odasında dolu bir tabanca tutmayacağını tahmin etmişti. Ama tabanca doluydu işte. Emniyetleri kapayıp silahı yerine, annesinin bir yığın ipekli iç çamaşırının üzerine bıraktı.

Heather'ı aradı, planı bir kere daha tartıştılar, gözden kaçırmış olabilecekleri, sorun yaratacak ayrıntıları aradılar. Plan hâlâ işe yarayacak gibi görünüyordu.

«Yarın Bayan Borden'la konuşacağım,» dedi Colin.

«Sence gerçekten gerekli mi bu?»

«Evet. Eğer onun biraz olsun konuşmasını sağlayabilir, söylediklerini kaydedebilirsem, ilerde hikâyemizi kanıtlamakta yardımcı olur.»

. «Ama Roy onunla konuştuğunu anlarsa kuşkulanabilir. Bir şeyler döndüğünü farkeder. O zaman da onu şaşırtma avantajımızı kaybederiz.»

«O ailede insanlar birbiriyle konuşmuyor,» dedi Colin. «Belki de benimle konuştuğunu Roy'a söylemez bile.»

«Peki, ya söylesen?»

«Bu riski göze almak zorundayız. Eğer bize Roy'un davranışlarını ve garipliklerini açıklayacak şeyler anlatırsa, polisi inandırmak bizim için çok daha kolay olur.»

«Pekâlâ... tamam,» dedi Heather. «Ama onunla konuştuktan sonra beni mutlaka ara. Neler dediğini öğrenmek istiyorum.»

«Ararım. Zaten Roy için yarın akşam planladığımız tuzağı kurmamız gerekiyor.»

Heather bir süre sessiz kaldı, sonra, «O kadar çabuk mu?» diye sordu.

«Daha fazla beklemek için bir neden yok.»

«Biraz daha düşünmek için fazladan bir iki gün beklemenin zararı olmazdı. Planı biraz daha düşünsek iyi olurdu bence. Belki de gözden kaçırdığımız, atladığımız bir ayrıntı vardır.» «Hiçbir şey atlamadık,» dedi Colin. «Her şeyi konuştuk ve yeterince düşündük. Göreceksin, her şey yolunda gidecek.»

«Şey... pekâlâ.»

«Yine de istediğin an da bu işten çekilebilirsin.»

«Hayır.»

«Bunu asla sana karşı kullanmam.»

«Hayır,» dedi Heather. «Sana yardım edeceğim. Bana. ihtiyacın var. Yarın akşam yapacağın bu işi.»

Birkaç saat sonra Colin ter içinde ve titreyerek bir kâbustan uyandı. Gördüğü rüyayı tam olarak hatırlamıyordu. Tek hatırlayabildiği, Heather'la ilgili bir rüya olduğuydu. Heather'ın çığlıkları uyandırmıştı onu.

38

Pazar sabahı on bir buçukta Colin limana inip kaldırımdaki banklardan birine oturdu. Roy'un annesinin çalıştığı hediyeelik eşya dükkânının kapısına yaklaşacak herkesi görebiliyordu oturduğu yerden. Dükkân daha çok turistlerin alışveriş ettiği bir yerdi. İçerisi kartpostallarla, deniz kabuklarından yapılmış lambalarla, kemerlerle, kâğıt ağırlıklarıyla, çikolatadan yapılmış deniz kabuklarıyla, üzerine komik olması gereken, ama hiç komik olmayan yazılar yazılmış tişörtlerle, Santa Leona hakkında kitaplarla, Santa Leona Kilisesinin ünlü çan kulesi biçiminde mumlarla, Santa Leona manzaraları boyanmış porselen tabaklarla ve daha bir sürü işe yaramaz eşyayla doluydu. Roy Bor-den'in annesi pazarlar da dahil olmak üzere haftada beş gün bu dükkânda çalışıyordu.

Colin kolunun altında katlanmış, naylon bir rüzgârlık taşımaktaydı. Yeni teypini rüzgârlığa sarmıştı. Okyanus yönünden esen rüzgâra rağmen hava ceket giymek için fazla sıcaktı. Ama Colin, Bayan Borden'in yağmurluğa dikkat edeceğini sanmıyordu. Hem zaten kadının ondan kuşkulması için de bir neden yoktu.

Kaldırımda gezintiye çıkmış bir sürü insan yürüyordu. Birbirleriyle konuşuyor, gülüşüyor, vitrinlere bakıyor, üzerleri çikolatayla kaplanmış muzlar yiyorlardı. Kızlardan bazıları oldukça güzeldi. Uzun bacaklarını, biçimli vücutlarını açıkta bırakan şortlar ve bikiniler giymişlerdi. Colin onlara bakmamak için kendini zorladı. Dikkatinin dağılmasını, Helen Borden'i gözden kaçırmayı istemiyordu. O zaman kalabalık dükkâna girmesi gerekecekti.

Saat on ikiyi on geçte onu gördü. Zayıf, kuş gibi bir kadındı. Ciddi adımlarla yürüyordu. Başı yukarda, omuzları gerideydi.

Colin katlanmış yağmurluğun içine elini soktu, teypin kayıt düğmesine bastı, sonra ayağa kalkıp geniş kaldırım boyunca hızlı hızlı yürüdü. Bayan Borden dükkâna varmadan önce ona yetişti.

«Bayan Borden?»

Kadın adını duyar duymaz olduğu yerde durdu, dönüp Co-lin'e baktı. Telaşlanmış görünüyordu, Colin'i tanımadığı belliydi.

«Daha önce iki kere karşılaşmıştık,» dedi Colin. «Ama her seferinde yalnızca birkaç dakika görüştük. Ben Roy'un arkadaşı Colin Jacobs'um.»

«Ya! A, evet.»

«Sizinle konuşmam gerekiyor.»

«Şu anda işime gidiyorum.»

«Ama bu çok önemli.»

Bayan Borden saatine göz attı.

Colin tekrar, «Çok çok önemli,» dedi.

Bayan Borden durakladı, bakışlarını dükkâna çevirdi.

«Kızınız hakkında,» dedi Colin.

Kadının başı ânî bir hareketle donuverdi.

Colin, «Belinda Jane hakkında,» diye ekledi.

Bayan Borden'in yüzü güneşten iyice yanmıştı. Ölmüş kızının adını duyduğunda güneş yanığı yine yerinde kaldı ama kadının derisinin altındaki bütün kan çekiliverdi. Birdenbire hasta ve yaşlı görünmeye başlamıştı.

«Nasıl öldüğünü biliyorum,» dedi Colin.

Bayan Borden hiçbir şey söylemedi.

Colin, «Roy bana anlattı,» diye yalan söyledi.

Kadın sanki donmuş gibiydi. Gözleri buz parçalarına benziyordu.

«Beiinda hakkında saatlerce konuştuk,» dedi Colin.

Bayan Borden sonunda konuştuğunda, incecik dudakları güçlükle hareket ediyordu. «Bu seni hiç ilgilendirmez.»

«Ben de istemezdim ama Roy yüzünden ilgilenmek zorunda kaldım,» dedi Colin. «Duymak istemediğimi söyledim ama bana sırlarını anlattı.»

Bayan Borden ona baktı.

«Korkunç sırlar,» dedi Colin. «Belinda'nın ölümüyle ilgili.»

«Onun ölümüyle ilgili bir sır yok. Nasıl öldüğünü biliyorum. Gözlerimle gördüm. Bir... kazaydı. Korkunç bir kaza.»

«Gerçekten kaza mıydı? Kesinlikle emin misiniz?»

«Ne diyorsun sen?»

«Roy bana sırları anlattı ve kimseye bir şey söylemeyeceğime dair yemin ettirdi. Ama bu sırrı içimde tutmaya dayanamıyorum. Çünkü çok korkunç bir şey.»

«Ne söyledi sana?»

«Kızkardeşini neden öldürdüğünü.»

«Ölümü bir kazaydı.»

Colin, «Ama Roy kazayı aylarca planlamıştı,» diye yalan söyledi.

Bayan Borden birden onu kolundan yakalayıp kaldırımın karşı tarafına, parmaklıkların yanındaki boş banka doğru götürdü. Rüzgârlık Bayan Borden'in tuttuğu kolun altındaydı. Colin bir an kadının teypi farkedeyeceğinden korktu. Ama Bayan Borden hiçbir şeyin farkına varmadı. Denize arkalarını dönüp yanyana oturdular.

«Sana onu öldürdüğünü mü söyledi?»

«Evet.»

Bayan Borden başını iki yana salladı. «Hayır. Ölümü bir kaza olmak zorunda. Başka türlü olamaz. Roy o zaman daha sekiz yaşındaydı.»

«Belki de bazı çocuklar, içlerinde kötülük tohumlarıyla doğuyorlar.» dedi Colin.

«Yani, tabii böyle çocukların sayısı çok

fazla olamaz. Yalnızca birkaç tane. Bilirsiniz, arada bir gazetelerde de çıkar. Küçük çocukların işledikleri suçlar, öldürdükleri insanlar, neden oldukları vahşet, sık sık okuduğumuz şeyler. Beñce belki yüz bin bebeğin içinde bir tanesi böyle doğuyor. Anlıyorsunuz, değil mi? İçinde kötülükle doğuyor işte. Böyle bir çocuk ne yapsa, ne kadar korkunç olaylara bulaşsa, suçu asla onun yetiştiriliş şekline, annesiyle babasına veya ona öğretilen şeylere bulamazsınız. Çünkü o öyle doğmuştur, anlıyor musunuz? Yapacak bir şey yoktur.»

Colin konuşup dururken Bayan Borden büyük bir dikkatle ona bakıyordu. Ama Colin aslında kadının bu söylenenlerin bir kelimesini bile duyduğundan emin değildi. Sonunda sustuğu zaman Bayan Borden da bir süre konuşmadı. Uzun bir sessizliğin ardından, «Benden ne istiyor?» diye sordu.

Colin gözlerini kırıştırdı. «Kim?»

«Roy. Seni neden bu işe karıştırdı?»

«O karıştırmadı,» diye karşı çıktı Colin. «Lütfen sizinle konuştuğumu ona söylemeyin. Lütfen, Bayan Borden. Eğer buraya geldiğimi, size bunları anlattığımı öğrenirse beni öldürür.»

«Belinda'nın ölümü bir kazaydı,» dedi Bayan Borden. Ama ses tonundan, bu söylediğine kendinin de pek inanmadığı anlaşılıyordu.

«Daha önce kaza olduğunu düşünmüyordunuz ama,» dedi Colin.

«Sen nereden biliyorsun?»

«Düşünmediğiniz için Roy'u dövdünüz.»

«Dövmedim.»

«Bana anlattı.»

«Yalan söylemiş.»

«Sırtındaki yara izlerinin nedeni o dayaktı.»

Bayan Borden sinirli bir tavırla oturduğu yerde kıpırdandı.

«Olay Belinda'nın ölümünden bir yıl sonra oldu.»

«Ne anlattı sana?» diye sordu Bayan Borden.
«Kızkardeşini isteyerek öldürdüğünü bildiğiniz için onu dövdüğünüzü söyledi.»
«Gerçekten söyledi mi bunu?»
«Evet.»

Oturduğu bankta hafifçe yana döndü. Böylece denize bakabiliyordu. «Mutfağın yerlerini temizleyip cilalamayı yeni bitirmiştım. Yerler tertemiz olmuştu. Kusursuzdu. Kesinlikle bir tek leke bile yoktu. Yemeğin yere dökülse, oturup yere dökülmüş yemeği yiyebilirdin, o kadar temizdi. O sırada o geldi. Ayağında çamurlu ayakkabılarıyla. Benimle alay ediyordu. Bir şey söylemedi, ama pırıl pırıl karoların üzerinde çamurlu ayakkabılarıyla yürüdüğünü gördüğüm zaman benimle alay ettiğini anladım. Önce Belinda'yı öldürmüştü, sonra da benimle alay ediyordu. Nedense o anda ikisi de aynı derecede kötü göründü bana. O anda onu öldürmek istedim.»

Colin o kadar rahatlamıştı ki, neredeyse soluğunu salıverecekti. Konuşmaya başlarken, Roy'un sırtındaki yara izlerinden sorumlu kişinin Bayan Borden olduğundan emin değildi. Bir önseziye tahminde bulunmuştu. Şimdi tahmininin doğru olduğu anlaşılıyordu. Varsayımının geri kalanına daha çok güven duymaya başladı.

«Onu isteyerek öldürdüğünü biliyordum. Ama bana inanmadılar.» dedi Bayan Borden.
«Anlıyorum.»

«Gerçeği başından beri biliyordum. Bir an olsun kuşku duymadım. Bebek kardeşini isteyerek öldürdü.» Gözlerini denize dikmiş, geçmiş yıllara dönmüş, kendi kendine konuşmaya başlamıştı. «Ona vurduğum zaman yalnızca gerçeği kabul etmesini sağlamaya çalışıyordum. Onun ağzından duymak istedim. Be-iinda'ya bu kadarını borçluydum, değil mi? Küçük kızım ölmüştü. Katilinin cezalandırılması onun hakkıydı. Yine de bana inanmadılar.))

Sesi zayıfladı ve kesildi. Öyle uzun süre sessiz kaldı ki, Colin onu yeniden konuşturabilmek için bir şeyler söylemek, zorunda kaldı. «Roy bu durumla çok eğlenmiş. Sizi kimsenin ciddiye almaması çok hoşuna gitmiş. Bana öyle söyledi.» dedi.

Bayan Borden zaten konuşmaya hazır olduğu için Colin'in fazla bir şey söylemesine gerek kalmadı. «Benim sinir krizi geçirdiğimi söylediler,» diye devam etti. «Eyalet hastanesine yatırdılar. Orada bana terapi uyguladılar. Yaptıkları işe öyle diyorlardı. Terapi. Sanki ben delinin biriymişim gibi. Pahah bir psikiyatrist ilgilendi benimle. Tıpkı çocukmuşum gibi davranıyordu. Aptalın biriydi. Orada uzun bir süre kaldım. Sonunda kendimi kurtarabilmek için yapmam gereken şeyin, Roy hakkında yanılmış gibi davranmak olduğunu anladım.»

«Ama aslında yanılmamıştınız.»

Eayan Borden, Colin'e baktı. «Sana Belinda'yı neden öldürdüğünü söyledi mi?»

«Evet.»

«Ne dedi?»

Colin'in bu soruya verilecek bir cevabı olmadığı için bankta tedirgin bir tavırla kıpırdandı. Bayan Borden'ı bir alay yalan söyleyerek kandırdığını belli etmek istemiyordu. Şu ana kadar onu konuşturmak için elinden geleni yapmış, teype kaydetmek istediği bazı şeyleri söylemesini sağlamıştı. Ama kadının ağzından alması gereken başka şeyler de vardı. İhtiyacı olan bütün bilgileri ele geçirinçeye kadar onun güvenini sarsmayacağını umuyordu.

Neyse ki Colin'in durakladığını gören Bayan Borden kendi sorusuna kendisi cevap verdi. «Sebep kıskançlıktı, değil mi?» dedi. «Küçük kızımı çok kıskanıyordu, çünkü kızım doğduktan sonra kendisinin asla bizlerden biri olamayacağını biliyordu.»

«Evet, bana da böyle söyledi,» dedi Colin. Aslında Bayan Borden'in ne demek istediğini tam anlayamamıştı.

«Büyük bir hataydı,» dedi Bayan Borden. «Onu hiç evlât edinmememiz gerekirdi.»

«Evlât edinmek mi?»

«Bunu söylemedi mi sana?»

«Şey... hayır.»

İşte her şeyi berbat etmişti. Şimdi kadın, Roy'un neden bütün kirli sırları anlattığı halde bu gerçeği sakladığını merak edecekti. O zaman Roy'un aslında Belinda Jane'le ilgili bir şey söylemediğini de anlayacaktı. Böylece Colin'in yalan söylediği ortaya çıkacak, oynadığı bu garip oyun sona erecekti.

Ama Bayan Borden onu şaşırttı. Anılarına öyle gömülmüş, oğlunun isteyerek cinayet işlediği gerçeğini kabullenmek onu öyle etkilemişti ki, dikkatini Colin'in hikâvesindeki garip boşluklara toplayacak hali yoktu.

Bayan Borden başını bir kere daha denize doğru çevirerek, «Bir çocuğumuz olmasını dünyada her şeyden çok istiyorduk,» dedi. «Kendi çocuğumuzu istiyorduk. Ama doktorlar asla çocuk sahibi olamayacağımızı söylediler. Benim yüzümden. Bende... bazı bozukluklar vardı. Alex, kocam bu haber karşısında büyük bir sarsıntı geçirdi. Çok sarsıldı. Çocuğumuz olacağından o kadar emindi ki! Ama doktorlar kesinlikle mümkün olmadığını söylediler. Belki yarım düzine doktora gittik, hepsi de aynı şeyi söyledi. En ufak bir ihtimal bile yoktu. Benim yüzümden. Bunun üzerine, bir çocuk evlat edinmemiz için onu ikna ettim. Yine benim hatam. Tümümüyle benim hatam. Yapmamamız gereken bir şey yaptık. Roy'un gerçek annesiyle babasının kim olduklarını... daha doğrusu ne olduklarını bile bilmiyoruz. Bu durum Alex'i rahatsız ediyordu. Roy'un annesiyle babası nasıl insanlardı? Norma! olduklarından emin olamazdık. Roy'a ne gibi hastalıklar ve gariplikler geçirdiklerini bilemezdik. Onu kabul etmemiz korkunç bir hataydı. Eve gelişinden birkaç ay sonra, onu evlat edinmemizin doğru olmadığını anlamıştım. İyi bir bebektir ama Alex bir türlü kabullenemiyordu onu. Alex için bir bebek yapmayı çok istemiştim. Olmayınca bu yola başvurdum. Ama onun istediği, damarlarında kendi kanı dolaşan bir çocuktur. Bu Alex için çok önemliydi. Ne kadar önemli olduğunu tahmin edemezsin. Evlat edinilmiş bir çocuk farklıdır, diyordu Alex. Ona kendi kanından ve canından bir bebeğe hissedeceği yakınlığı duyamayacaktı. Bu işi, tehlikeli ve vahşi bir hayvanı bebekten alıp büyütmeyle benzetiyordu. Gerçekte bizim sandığımız ve olmasını istediğimiz gibi olmayacaktı asla. Çünkü aslında bizim gibi değildi, bizden biri değildi ve ne zaman bize karşı döneceğini bilemezdik. Böylece bir yabancıyı çocuğuna evimize sokarak bir hata daha yaptım. Bir yabancıydı o. Ve gerçekten bize karşı döndü. Hep yanlışlıklar yaptım. Alex'i hayal kırıklığına uğrattım. Onun tek istediği kendi çocuğuna sahip olabilmektir.»

Colin bankta oturup Bayan Borden'ın gelmesini beklerken, onu konuşurmada güçlükle çekeceğini düşünmüştü. Ama anlaşılacak doğru düğmeye basmıştı. Kadın bir türlü susmuyor, içini boşaltıyor, konuşup duruyordu. Hikâyesini ne olursa olsun anlatmaya programlanmış bir robota benziyordu. Ayrıca Colin'in gözüne, çok az zamanı kalmış bir makine gibi gözüküyordu. Dıştan bakınca buz gibi ve randımanlı çalışan, ama içinde, ciddi dengesizliklerden kaynaklanan büyük bir ısınmanın yer aldığı makine. Colin onun söylediklerini dinlerken, aynı zamanda bu makinenin içindeki çarkların koptuğunu, yayların fırladığını, vakum tüplerinin patladığını da duyabiliyordu.

«Roy'un bize gelişinden iki buçuk yıl sonra bebek beklediğimi farkettilim.» diye anlatmayı sürdürdü. «Doktorlar yanlışlardı. Doğum sırasında ölmeme ramak kaldı. Daha sonra Belinda'nın doğurabileceğim ilk ve son çocuk olduğu kesinleşti, ama yine de onu doğurabileceğim söylendi. Herkes yanlışmıştı. Bütün o karmaşık testlere, konsültasyonlara ve aldıkları korkunç ücretlere rağmen hepsi yanlışlardı. Belinda mucize bir çocuktur. Tanrı başından beri, bize mümkün olmayanı vermeyi planlamıştı. Bir mucize çocuk verecek, bizi kutsayacak. Ve ben bekleyemeyecek kadar sabırsız davrandım, Yeterince inancım yoktu. İnancım beni durdurmaya yetmedi. Bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Alex'i evlat edinmemiz için ikna ettim. Sonra Belinda geldi. Doğmasını beklememiz gereken asıl çocuğumuz. Beklemeyerek inancsız davrandım. Bu yüzden aradan beş yıl geçtikten sonra Belinda bizden alındı. Roy aldı onu bizden. Hiçbir zaman bizim olmaması gereken çocuk, Tann'nın bize yolladığı bebeği elimizden aldı. Anlıyor musun?»

Colin'in olaylar anlatıldıkça hissettiği hayret yavaş yavaş yerini utanca bırakıyordu. Bu acı dolu ayrıntılara aslında ihtiyacı yoktu ve dinlemek de istemiyordu. Tedirgin bir tavırla, çevrelerinde kendilerini duyabilecek biri olup olmadığını kontrol etti. Neyse ki bankın yakınında kimseler yoktu.

Bayan Borden bakışlarını denizden ayırıp dosdoğru Colin' in gözlerinin içine baktı. «Neden buraya geldin, genç adam? Neden bana Roy'un sırrını anlattın?»

Colin omuzlarını kaldırdı, «Bitmeniz gerekir diye düşündüm,» dedi.

«Ona bir şey yapacağımı mı düşündün?»

«Hiçbir şey yapmayacak mısınız?»

Kadın belirgin bir kötülük etme tutkusuyla, «Keşke yapa-bilseydim,» dedi. «Ama yapamam. Eğer onlara, daha önce yaptığım gibi küçük kızımı Roy'un öldürdüğünü söylersem, her şeyi bir kere daha yaşamam gerekir. Beni yine eyalet hastanesine gönderirler.»

«Ya!» Colin daha onunla konuşmadan önce böyle bir durumla karşılaşacağını tahmin etmişti.

«Konu Roy olduğu zaman bana kimse inanmaz,» dedi Bayan Borden. «Sana inanırlar mı sanıyorsun? Annenin söylediğine göre uyuşturucu sorunun varmış.»

«Hayır. Bu doğru değil.»

«Her neyse, yine de, bize kim inanır?»

«Hiç kimse,» dedi Colin.

«Kanıtı ihtiyacımız var.»

«Evet.»

«Çürütülemez kanıt olmalı.»

«Doğru.»

«Somut kanıt bulmalıyız,» diye tekrarladı Bayan Borden. «Belki... sen ona her şeyi bir kere daha anlattırabilirsin... kardeşini nasıl bilerek ve isteyerek öldürdüğünü... belki sesi kaydetmek için bir yerlere bir teyp yerleştirebilirsin...»

Colin teypten söz edildiğini duyunca elinde olmaksızın kasıldı. «İyi bir fikir,» dedi.

«Bir yolu olmak zorunda.»

«Evet.»

«İkimiz de düşünelim.»

«Tamam.»

«Onu tuzağa düşürmek için bir yol bulmaya çalış.»

«Peki.»

«Sonra tekrar görüşelim.»

«Görüşelim mi?»

«Burada,» dedi Bayan Borden. «Yarın.»

«Ama...»

Bayan Borden, Colin'in üzerine doğru eğilerek, «Şimdiye kadar ona karşı olan bir tek ben vardım, tek başımaydım.» dedi. Colin onun soluğunu yüzünde hissedebiliyordu. Kokusunu da alabiliyordu. Kadının soluğu naneli çiklet kokmaktaydı.

«Ama şimdi sen de varım. Artık iki kişi biliyor gerçeği. Birlikte onu yakalayacak bir yol bulabilmemiz gerekir. Onu ele geçirmek istiyorum. Küçük kızımı öldürmeyi nasıl planladığını herkesin bilmesini istiyorum. Gerçeği öğrendikleri zaman kimse benden onu evimde tutmayı sürdürmemi isteyemez. Geldiği yere yollarız onu. Komşular da dedikodu yapamazlar. Rcy'un yaptıklarını öğrendikten sonra kimse bir şey diyemez. Ondan kurtulmak istiyorum. Bunu her şeyden daha çok istiyorum.» Sesini fısıltı düzeyine düşürdü, komplo kurmak ister gibi Colin'e eğildi. *Sen benden yana olacaksın, değil mi?»*

Colin'in kafasında çılgınca bir düşünce şekillenmekte, Roy' !a yaşadıkları kan kardeşliği törenini Bayan Borden?'n tekrarlayacağından korkmaktaydı.

Bayan Borden, «Benden yanaşın, değil mi?» diye üsteledi.

«Evet.» Aslında Colin'in onunla tekrar buluşmaya niyeti yoktu. Bayan Borden da Roy kadar korku veriyordu insana.

Kadın elini Colin'in yanağına götürdü. Colin hemen geri çekilmeye çalıştı ama sonra kadının yalnızca şefkatli davranmaya uğraştığını anladı. Parmakları buz gibiydi.

«Sen iyi bir çocuksun,» dedi Bayan Borden. «Bana böyle gelmek için çok iyi bir şey yaptın.»

Colin kadının bir an önce elini çekmesi için dua ediyordu.

«En başından beri gerçeği biliyordum,» diye devam etti o. «Başka birinin de bu bilgiyi paylaştığını bilmek öyle büyük bir rahatlık ki! Yarın burada ol. Aynı saatte.»

Colin ondan kurtulabilmek için, «Tabii,» dedi.

Bir an sonra Bayan Borden ayağa kalkmış, çalıştığı dükkâna doğru yürümeye başlamıştı.

Colin onun uzaklaşmasını seyrederken, bu kadının şimdiye kadar gördüğü ve hayatı boyunca korktuğu tüm canavarlardan daha korkunç olduğunu düşündü. Christopher Lee, Peter Cushing, Boris Karloff, Bela Lugosi... bu insanların yarattıkları canavar karakterlerinin hiçbiri Helen Borden kadar tüyler ürpertici değildi. Bir hayaletten ya da vampirden çok beterdi Bayan Borden. Üstelik kat kat daha tehlikeliydi, çünkü iyi gizleniyordu. Kimse onun gerçekte ne korkunç bir yaratık olduğunu bilemezdi. Görünüşte son derece sıradan, sıkıcı, dikkati çekecek bir tek özelliği bile olmayan biriydi. Ama gerçek farklıydı. Colin *yanağına dokunan* parmakların buz gibi temasını hâfâ hissedebiliyordu.

Yağmurluğun arasına sakladığı teypi çıkarıp düğmesini *kapattı*.

Birdenbire, inanılmaz bir şekilde, Roy için söylediği bazı şeyler yüzünden utanıyordu. Bayan Borden'in oğluna duyduğu nefretten *yararlanmış, onu istediği yönde* etkileyebilmek için büyük bir hevesle rol yapmıştı. Roy'un hasta olduğu doğrudu, katil olduğu da doğrudu ama doğduğu günden beri hep böyle olduğu doğru değildi. *Colin'in dediği gibi* içinde kötülükle doğmamıştı. Temelde diğer insanlardan farklı ya da eksik değildi. Kızkardeşini bilerek ve isteyerek öldürmemişti. Colin'in şimdiye kadar edindiği bilgilere ve *dinlediklerine göre, Beiiinda Jane'* in ölümü gerçekten bir kazaydı. Roy'un hastalığı bu trajik olaydan sonra başlamış ve ilerlemişti.

Colin *canı* sıkken bir *halde banktan* kalkıp park *yerine yürüdü*, bisikletinin güvenlik zincirini açtı.

Roy'dan intikam alma isteği birdenbire geçmişti. Yalnızca *şiddete son vermek istiyordu*.

İlgililerin duruma inanmalarını ve bir an önce harekete geçmelerini sağlayacak yeterli kanıt toplamak zorundaydı. Kendini çok yorgun hissediyordu.

Gerçi onlara söylemenin hiçbir anlamı yoktu ama Colin, Bay ve Bayan Borden'ın da katil olduklarını düşünüyordu. Çünkü Roy'u yaşayan bir ölü haline sokmuşlardı. Ama bunu *asio anlamayacakların}* biliyordu.

Colin, Heather'ı aradı.

«Roy'un annesiyle konuştun mu?» diye sordu Heather.

«Evet. Üstelik istediğimden fazlasını elde ettim.»

«Anlatsana.»

«Telefonda anlatamayacağım kadar ayrıntılı. Teypi dinlemen gerek.»

«Neden teypi alıp bize gelmiyorsun? Annemle babam bugün evde değiller.»

«On beş dakikaya kadar orada olurum.»

«Ön kapıdan gelme,» dedi Heather. «Roy caddenin karşı tarafındaki mezarlıkta olabilir. Tedbirli davranmalıyız. En iyisi sen evin arkasına dolaşıp bahçe kapısından gir.»

Colin yolda yürürken izlenmediğinden emin oldu, sonra Lipshitz'lerin evinin arkasına dolandı. Heather bahçede onu bekliyordu. Birlikte sarı ve beyaz renklerin hakim olduğu, neşeli görünümlü mutfağa girip masaya oturdular. Bayan Borden'la Colin arasında geçen konuşmayı baştan sona dinlediler.

Sonunda Colin düğmeye basıp âleti kapattığında Heather ancak, «Cok korkunç,» diyebilirdi.

«Biliyorum.»

«Zavallı Roy.»

Colin üzgün bir sesle, «Ne demek istediğini anlıyorum,» dedi.

«Onun hakkında söylediğim kötü şeyler için üzgünüm. Durumunu düzeltmek için elinden bir şey gelmiyor, değil mi? Kendini değiştiremiyor.»

«Ben de aynı şeyleri düşündüm. Ama onun için bu kadar fazla üzülmemeliyiz. En azından şimdilik. Anlayışlı davranmaya cesaret edemeyiz. Tehlikeli biri olduğunu hatırlamamız gerek. Yakalanmadan kurtulabileceğini bilse, beni büyük bir mutlulukta öldüreceğini, senin de, önce ırzına geçip sonra öldüreceğini unutmamalıyız.»

Heather, «Bu kaydı polislere dinletsek onları inandırabiliriz belki,» dedi.

«Neye inandıracamız? Roy'un fena halde hırpalanmış bir çocuk olduğuna mı? Annesiyle babasının davranışları yüzünden, büyüdükçe akıl sağlığını yitirdiğine mi? Evet, belki buna inandırmayı başarırız ama hiçbir şey kanıtlayanlayız. Roy'un o iki çocuğu öldürdüğünü, tren vagonunu raydan çıkarmak için plan yaptığını ya da beni öldürmeye çalıştığını kanıtlayamayız. Biz

daha fazlasını yapmak zorundayız. Planın geri kalanını uygulamak zorundayız.»

«Bu gece,» dedi Heather.

«Evet.»

vWeezy beş buçukta eve geldi, birlikte erken bir akşam yemeği yediler. Weezy eve dönerken şarküteriden bir sürü hazır yiyecek satın almıştı: dilimlenmiş jambon, dilimlenmiş tavuk eti, dilimlenmiş peynir, makarna salatası, patates salatası, iri salatalık turşuları ve birkaç dilim pasta. Yiyecek çok boldu ama ikisi de fazla yemediler. Weezy her zaman kilosuna dikkat eder, bir gram fazlalık bile onu rahatsız ederdi. Colin ise, yaklaşan gece için öyle kaygılıydı ki, iştahı kaçmıştı.

«Galeriye mi döneceksin?» diye sordu annesine.

«Bir saate kadar.»

«Dokuzda eve dönecek misin?»

«Korkarım hayır. Saat dokuzda galeriyi kapayacağız, yerleri süpürüp mobilyaların tozunu alacağız ve saat onda yeniden açacağız.»

«Neden?»

«Yeni bir sanatçının çalışmalarını tanıtmak üzere küçük ve özel bir davet veriyoruz. Yalnızca davetli olanlar gelecek.»

«Gece saat onda mı bu davet?»

«Şık bir yemek sonrası daveti düzenlemek istedik. Konuklara konyak ve şampanya ikram edilecek. Sence harika değil mi?»

«Sanırım harika.»

Annesi tabağının kenarına bir parça hardal aldı, bir jambon dilimini rulo yaptı, hardala batırıp zarif bir hareketle ağzına götürdü. «Bu kasabadaki müşterilerimizin hepsini çağırdık.»

«Davet ne zaman biter?»

«Geceydriş falan sanırım.»

«O zaman eve gelecek misin?»

«Herhalde.»

Colin pastanın tadına baktı.

«Eve kaçta dönmen gerektiğini unutma,» dedi Weezy.

«Unutmam.»

«Karanlık basmadan önce eve dönmüş olmalısın.»

«Bana güvenebilirsin.»

«Umarım. Kendi iyiliğin için, öyle olmasını umarım.»

«İstiyorsan arayıp kontrol et.»

«Herhalde ederim.»

«Burada olacağım,» diye yalan söyledi Colin.

Weezy duş alıp üstünü değiştirdikten ve davete yetişmek için evden çıktıktan sonra, Colin onun odasına girdi, tuvalet masasının çekmecesindeki tabancayı aldı, küçük bir kutuya yerleştirdi, yanına teypini, iki tane el fenerini, bir plastik şişe dolusu ketçabı ekledi. Dolaptan bir bulaşık kurulama bezi aldı, tam ortasından ikiye ayırdı. İki parça bezi de diğer şeylerin yanına koydu. Dışarı çıkıp garaja yürüdü, bu eve taşındıklarından beri duvarda asılı duran bir kangal ipi aldı, kutunun üstüne koydu.

Kingman'ların konağına doğru yola çıkmadan önce biraz daha zaman öldürmesi gerekiyordu. Odasına çıkıp canavar modellerinden birinin üzerinde çalışmayı denedi, yapamadı. Elleri fena halde titriyordu.

Karanlığın barmasına bir saat kala, içinde tabanca, teyp ve diğer gerekli şeylerin bulunduğu kutuyu aldı, evden çıktı, kutuyu bisikletinin arkasına kayışlarla bağıladı. Şahin Yolunun tepesindeki Kingman konağına gitmek için dolambaçlı bir yol izledi. Takip edilmediğinden emin olmak istiyordu.

Heather harap evin ön kısmının hemen iç tarafında beklemekteydi. Colin'in geldiğini görünce gölgelerin arasından çıktı. Kısa mavi bir şort ve uzun kolu beyaz bir bluz giymişti. Çok güzel görünüyordu.

Colin bisikletini yoldan uzağa, upuzun kuru otların arasına yatırdı, kutuyu alıp eve girdi.

Bu ev zaten normal zamanda da garip bir yerdı ama akşam bastırırken belki biraz daha da garipleşiyordu. Güneşin eğik gelen bakır rengi ışıkları birkaç kırık, pancursuz pencereden giriyor, içeriye kanlı bir görünüm veriyordu. Solan aydınlıkta toz topraklan tembel tembel uçuşmaktaydı. Bir köşede koskoca bir örümcek ağı, kristal gibi parlıyordu. Gölge-ler canlıymış gibi hareket etmekteydi.

İkisi birlikte evin içine girdiklerinde Heather, «Korkunç görünüyorum, değil mi?» diye sordu.

«Harika görünüyorsun. Tek kelimeyle muhteşem!»

«Bu sefer şampuanım iyi sonuç vermedi,» dedi Heather. «Saçlarım tel tel ayrıldı.»

«Saçın güzel. Çok güzel. Daha güzel bir saç düşünemiyorum.»

«Benimle ilgilenmeyecek.» Heather bundan oldukça emin görünüyordu. «Buraya kapattığın kızın ben olduğumu gördüğü anda arkasını dönüp gidecek.»

«Saçmalama. Bu iş için mükemmelsin. Kesinlikle mükemmel.»

«Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?»

«Evet, gerçekten böyle düşünüyorum.» Colin onu şefkatle, tatlı bir şekilde öptü. Heather'ın dudakları yumuşak ve lezzetliydi. «Haydi,» dedi Colin hafif bir sesle. «Artık tuzağı kurmamız gerekiyor.» Colin, Heather'ı çok büyük bir tehlikenin içine attığını biliyordu. Tıpkı Roy'un kendisini kullanması gibi o da Heather'ı kullanıyor, istediği şekilde yönlendiriyordu. Bu yüzden kendinden nefret etmekteydi. Yine de, hâlâ zamanları olduğu

halde, kararından vazgeçmedi, geri dönmedi.

Colin ikinci kata çıkan basamaklara yöneldiğinde Heather da onu izledi. Yukarı çıkarken, «Neden burada yapmıyoruz?» dedi.

Colin durdu, dönüp ona baktı. «Giriş katının pencerelerindeki bütün pancurlar kırılmış veya koparılmış. Tuzağı buraya kurarsak ışıklar evin dışından görülebilir. Fazla dikkati çekersek birisi buraya bakmaya gelebilir. Başka çocuklar gelebilir örneğin. Biz Roy'dan istediğimizi almadan gelip her şeyi bozabilirler. Oysa ikinci kattaki odalardan bazılarının pancurları sağlam.»

«Bir terslik olursa, giriş katından dışarı kaçmamız daha kolay olurdu,» dedi Heather.

Colin, «Bir terslik olmayacak,» dedi. «Tabancamızı unuttun mu?» Sağ kolunun altında taşıdığı kutuya pat pat vurdu.

Basamakları tırmanmaya devam etti, Heather'ın peşinden gelen ayak seslerini duyunca rahatladı.

İkinci katın holü kasvetliydi. Colin'in seçtiği oda, sürgüleri çekilmiş pancurların kenarlarından sızan, iplik kadar ince akşam güneşinin solgun ışınları dışında, tümüyle karanlıktı. El fenerlerinden birini yaktı.

Merdivenlerin hemen sol tarafında büyük bir yatak odasıydı Colin'in girdiği oda. Eskimiş ve sararmış duvar kâğıtları yol yol soyuluyordu. Tavanın boyası kabarmış, dökülmüştü. Dökülen boyalar ve soyulan duvar kâğıtları, tavandan ve duvarlardan sarkan serpantinlere benziyor, bu odada yüz yıl önce verilmiş bir partiden geriye kalan süsleri hatırlatıyordu. Oda toz içindeydi. Belli belirsiz bir küf kokusu vardı. Ama diğer odalar gibi çöpler ve artıklarla dolu değildi. Yalnızca uzakta kalan duvarın dibinde biraz dökülmüş sıva ve duvar kâğıdından yırtılıp kopmuş birkaç parça vardı.

Colin, Heather'a feneri uzatıp kutuyu yere koydu. İkinci el fenerini de çıkarıp yaktı, duvara dayadı, bıraktı. Böylece ışık tavana doğru yükseliyor, oradan tekrar aşağıya yansıyor.

Heather, «Ürkütücü bir yer,» diye gözlemde bulundu.

«Korkacak bir şey yok,» dedi Colin.

Kutudan teypi çıkardı, kapının karşısına gelen duvarın yakınına yere koydu. Yerdeki yırtık duvar kâğıtlarını ve sıva döküntülerini toplayıp küçük âletin üzerine dikkatle örttü. Yalnızca mikrofon kısmı açıkta kalmıştı. Hattâ onu bile, birbirine karışan duvar kâğıdı parçalarından birinin gölgesine saklamayı başardı.

«Normal görünüyor mu?» diye sordu.

«Sanırım.»

«Dikkatli bak.»

Heather baktı. «İyi,» dedi. «Çok doğal görünüyor.»

«Teyp hiç görünmüyor, değil mi?»

«Hayır.»

Colin ikinci el fenerini alıp çöp yığınının üzerine tuttu, bir metal parıltısı ya da kendilerini ele verecek bir yansıma görmeye çalıştı.

Sonunda yaptığı işten memnun kalarak, «Tamam,» dedi. «Bu numarayı yutar sanırım. Çöp yığınının ikinci kere dönüp bakmaz bile.»

«Şimdi ne olacak?» diye sordu Heather.

«Şimdi sana biraz hırpalanmış bir görünüm vermemiz gerekiyor,» dedi Colin. «Görünüşün inandırıcı olmazsa Roy bunların bir kelimesini bile yutmaz. Buraya gelmeden önce zorlu bir mücadele vermiş olman gerekiyor.» Kutudan ketçap şişesini çıkardı.

«Bu ne için?»

«Kan.»

«Ciddi misin?»

«Çok kullanılmış bir yol olduğunu kabul ediyorum,» dedi Colin. «Ama bence etkili olur.»

Parmaklarına biraz ketçap sıktı, Heather'ın sol şakağına ve altın rengi saçlarına bir sanatçı gibi yaydı, iyice bulaştırdı.

Heather gözlerini yummuştu. «İğrenç bir şey!» dedi.

Colin birkaç adım geri gidip onun görünüşünü inceledi. «İyi oldu. Şu anda biraz fazla parlak ve fazla kırmızı duruyor. Ama kuruyunca gerçek gibi görüneceğinden eminim.»

«Madem ki Roy'a beni buraya getirmek için uğraştığını ve benimle mücadele ettiğini söyleyeceksin, o zaman üstüm başım dağılmış ve pislenmiş olmalı.»

«Doğru.»

Heather bluzunun eteklerini şortun dışına çekti, eğilip avuçlarını tozlu yerlere bastırdı, sonra elleriyle şortunun ve bluzunun üzerinde kirli izler bıraktı.

Ayağa kalktığı anda Colin onu eleştirici bakışlarla inceledi, Roy baktığında, onun görebileceği bir yanlışlık bulmaya çalıştı. «Evet,» dedi. «Şimdi daha iyi oldu. Ama belki bize yardım* olacak bir şey daha ekleyebiliriz.»

«Nedir o?»

«Bluzunun kollarından birini yırtmaya ne dersin?»

Heather kaşlarını çatmıştı. «8u benim en iyi bluzlarımdan sbiri.» dedi.

«Sonra sana karşılığını öderim.»

Heather başını iki yana salladı. «Olmaz,» dedi. «Yardım ■edeceğimi söyledim. Bu işte sonuna kadar seninle beraberim. Haydi, yırt bluzu.»

Colin sol omuz kısmındaki kumaşı iki yanından tuttu, hızla bir kere, iki kere, üç kere çekti. Sonunda kumaş garip bir ses çıkararak dikiş yerlerinden ayrıldı. Yırtılan kısım Heather'ın koluna doğru düştü. Omzundan dirseğine kadar olan yer açıkta kalmıştı.

«Tamam,» dedi Colin. «İşte bu harika oldu. Artık çok inandırıcı bir görünüşün var.»

«Ama şimdi de öyle berbat bir haldeyim ki beni hiç çekici bulmayabilir.»

Colin düşünceli bir tavırla ona bakarak, «Garip ama...» dedi, «...şu anda biraz önceki haline oranla çok daha çekici görünüyorsun.»

«Emin misin? Yani, şimdi pislik içindeyim. Zaten temizken de o kadar harika değildim.»

Colin, «Kusursuz görünüyorsun,» diyerek onu sakinleştirdi. «Tam gerektiği gibi.»

«Ama bu planın işe yaraması için Roy'un bana gerçekten... şey... gerçekten bana tecavüz etmek istemesi gerekiyor. Tabii ki böyle bir şey yapma şansı olmayacak. Ama yine de istemesi gerekiyor.»

Colin bir kere daha Heather'ı içine attığı tehlikenin boyutlarını farkettiler, kendinden bir kere daha nefret etti.

«Görünüşümü daha etkili hale getirecek bir şey yapabilirim.» dedi Heather.

Colin daha onun ne demek istediğini anlayamadan, bluzunun ön tarafını tuttu, hızla çekti. Düğmeler yerlerinden kopup fırladı, bir tanesi Colin'in çenesine çarptı. Heather gömleğinin öndeki düğmeli kısmını boydan boya yırttı, Colin kısa bir an boyunca küçük, çok güzel, hızla inip kalkan bir göğüs ve koyu renk bir meme başı gördü, ama sonra gömleğin iki yanı tekrar birbirinin yanına gelerek kapandı, Colin göğüslerin başlangıcını belirleyen yumuşak bir kabarıklıktan başka bir şey göremez oldu.

Başını kaldırıp Heather'ın gözlerine baktı.

Kız fena halde kızarıyordu.

Uzun bir an boyunca ikisi de konuşmadılar.

Colin dudaklarını yaladı. Birdenbire boğazı kupkuru olmuştu.

Sonunda Heather titreyerek, «Bilemiyorum,» dedi. «Belki de bluzu bu kadar açmamın bir yararı olmaz. Zaten gösterecek pek fazla şey yok.»

Colin zayıf bir sesle. «Mükemmel,» dedi. «Bu ayrıntıyı eklemen gerçekten çok iyi oldu.» Tekrar kutuya gidip yanında getirdiği ipi aldı.

«Keşke beni bağlamak zorunda olmasaydın,» dedi Heather. «İplerle bağlanmayı hiç istemiyorum.»

Colin, «6aşka çaremiz yok,» dedi. «İpi bileklerine birkaç kere dolayacağım, o kadar. Öyle sıkı düğüm atmayacağım. Eğer istersen, ipi bir çekişte çözer, ellerini kurtarırın. Attığım düğümler de en kolay açılan türden olacak. Sana nasıl açacağını göstereceğim. Eğer mecbur kalırsan iplerden birkaç saniye içinde kurtulabileceksin. Ama böyle bir şey olmayacak. Sana yakla-şamaz. Sana ellerini sürmesine izin vermeyeceğim. Her şey yolunda gidecek. Tabanca yanımızda.»

Heather yere oturup sırtını duvara dayadı, «Haydi, bitirelim artık şu işi,» dedi.

Colin onu bağlamayı bitirdiğinde, dışarıda karanlık çökmüş, gece olmuştu. Eski püskü, harap olmuş pancurların kenarlarından içeri sızan ışık iplikleri bile yok olmuştu artık.

«Telefonu etmenin zamanı geldi,» dedi Colin.

«Burada yalnız kalmaktan nefret ediyorum.»

«Yalnızca birkaç dakika sürecek.»

Heather, «Fenerlerin ikisini de burada bırakabilir misin?» diye sordu.

Heather'ın korkusu Colin'i etkiliyor, onun neler hissettiğini anlıyordu. Ama yine de «Yapamam,» dedi. «Karanlıkta boynumu kırmadan eve, girip çıkabilmek için fenerlerden birine ihtiyacım var.»

«Keşke üç fener getirseydin.»

Colin, «Bir fener sana yeterince ışık sağlar,» dedi ama bir tek fener ışığının bu korkunç yerde Heather'ın içini rahatlatmaya yetmeyeceğini biliyordu.

«Çabuk dön,» dedi Heather.

«Döneceğim.»

Colin ayağa kalkıp ondan uzaklaştı. Kapı eşiğinde durup geriye baktı. Heather öyle narin ve savunmasızdı ki, Colin kendini zor tutuyordu. O anda dönüp ipleri çözmesi, Heather'ı eve yollaması gerektiğini biliyordu. Ama Roy'u tuzağa düşürmek, gerçeği anlatan sesini teypte kaydetmek zorundaydı. Yapmak zorunda olduğu şeyi başarmanın en kolay

yolu da buydu.

Odadan çıktı, merdivenlerden zemin kata indi, ön kapıdan dışarı adımını attı.

Plan işe yarayacaktı.

Yaramak zorundaydı.

Eğer bir terslik olursa, Heather'la kendisinin kanlı kelleleri Kingman konağının şöminesinin üstüne dizilebilirdi.

41

Colin, Kingman konağının dört blok ilerisindeki benzin istasyonuna koştu. Oradaki telefon kulübesine girip Borden'lann numarasını çevirdi.

Telefona Roy cevap verdi. «Alo?»

«Sen misin, kan kardeş?»

Roy karşılık vermedi.

«Suç bendeydi,» dedi Colin.

Roy hâlâ sessizdi.

«Haksız olduğumu söylemek için aradım seni.»

«Hangi konuda?»

«Her konuda. Kan kardeşi yeminimizi bozmamalıydım.»

«Neyin peşindesin sen?» diye sordu Roy.

«Seninle yeniden dost olmak istiyorum.»

«Sen kaçığın birisin.»

«Ben ciddiym, Roy. Yeniden dost olalım.»

«Bu mümkün değil.»

«Sen diğerlerinin hepsinden daha akıllısın,» dedi Colin. «Hem akıllısın, hem cesursun. Onların bir grup salaktan başka bir şey olmadığını söylerken haklıydın. Büyükler de öyle. Onları yönetmek çok kolay. Bunu şimdi anlıyorum. Ben onlar gibi değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Ben senin gibiyim, Roy. Senin tarafında olmak istiyorum.»

Roy yine susmuştu.

«Senin yanında olduğumu kanıtlayacağım,» dedi Colin. «Yapmak istediğin şeyi yapacağım. Birini öldürmene yardım edeceğim.»

«Birini öldürmek mi? Colin, yine mi uyuşturucu aldın sen? Mantıksız şeyler söylüyorsun.»

«Bu konuşmayı birinin dinlediğini sanıyorsun,» dedi Colin. «Ama dinlemiyor. Yine de, telefonda konuşmak istemiyorsan, yüz yüze konuşabiliriz.»

«Ne zaman?»

«Şimdi.»

«Nerede?»

«Kingman konağında,» dedi Colin.

«Neden orada?»

«Çünkü en iyi yer orası.»

«Bence daha uygun yerler var.»

«Ama yapacaklarımız için uygun olmaz. Kingman konağında kimseler bulunmaz. Bizim de böyle bir yere ihtiyacımız var.»

«Ne yapacaktık? Neden söz ediyorsun sen?»

«Önce onun ırzına geçeceğiz, sonra da öldüreceğiz,» dedi Colin.

«Sen çıldırdın mı? Neler söylüyorsun?»

«Bizi dinleyen kimse yok, Roy.»

«Sen kaçığın birisin.»

«Ondan hoşlanacaksın,» dedi Colin.

«Bol bol ilaç yutmuş olmalısın.»

«Müthiş seksi bir kız.»

«Kim?»

«Bizim için hazırladığım kız.»

«Kız şimdi seni mi bekliyor?»

«Başına geleceklerden haberi yok.»

«Kim bu kız?»

«Onu sana barış hediyesi olarak sunuyorum,» dedi Colin.

«Kim o? Adı nedir?»

«Geldiğinde görürsün.»

Roy yine karşılık vermedi.

«Benden korkuyor musun?» diye sordu Colin.

«Lanet olsun, tabii ki hayır.»

«Öyleyse bana bir şans tanı. Kingman konağında buluşalım.»

«Sen ve uyuşturucu düşkünü arkadaşların herhalde bana bir tuzak kurmuşsunuzdur,» dedi Roy. «Bütün çete benden öç almayı mı düşünüyorsunuz?»

Colin acı bir sesle güldü. «Sen iyisin, Roy,» dedi. «Gerçekten çok iyi ve üstünsün. O yüzden senin yanında olmak istiyorum. Başka hiç kimse senin kadar akıllı değil.»

«Uyuşturucu kullanmamalısın,» dedi Roy. «Colin, bu ilaçlar insanı öldürür. Kendini mahvedeceksin.»

«Öyleyse gel, benimle konuş bu konuda. Yanımda sen olursan belki başarabilirim.»

«Şimdi babam için bir şey yapmam gerekiyor. Yapmadan evden çıkamam. Oraya ancak bir saat sonra gelebilirim.»

«Tamam,» dedi Colin. «Şimdi saat dokuzu çeyrek geçiyor. Saat on buçukta Kingman konağında buluşuruz.»

Colin telefonu kapattı, telefon kulübesinin kapısını açtı ve deli gibi koşmaya başladı. Kollarını vücuduna yapıştırdı, dik tepeyi elinden geldiğince hızlı tırmandı.

Kingman'ın evine vardı, bahçe kapısını geçip taşlı yoldan koştu, eve girdi. Gıcırdayan merdivenleri tırmanmaya başladığında Heather'ın hafif bir sesle kendisine seslendiğini duydu.

Heather hâlâ soldaki ilk yatak odasında, Colin'in bıraktığı yerde ve pozda, bağlı durumda oturmaktaydı. Onu böyle görmek Colin'in içini parçalıyordu.

«Gelenin başka biri olduğunu sandım,» dedi Heather.

«İyi misin?»

«Bir tek el fenerinin ışığı yeterli olmadı,» dedi Heather. «Burası çok karanlıktı.»

«Üzgünüm.»

«Ayrıca, sanırım bu evde fare var. Duvarlarda kemirme ve kazıma sesleri duydum.»

«Burada fazla kalmamız gerekmeyecek,» dedi Colin. Kutuya eğilip iki uzun bez parçasını aldı. «İşler hızlanmaya başladı.»

«Roy'la konuştun mu?»

«Evet.»

«Geliyor mu?»

«Babası için yapması gereken bir iş olduğunu, evden hemen çıkamayacağını söyledi. Saat on buçukta buluşmak üzere sözleştik.»

«O zaman beni telefon konuşmasından önce bağlaman gerekmiyordu,» dedi Heather.

«Hayır, gerekiyordu,» diye yanıtladı Colin. «Şu anda buraya doğru yola çıkmış olmalı. Sakın ipleri çözme.»

«On buçukta gelecek demiştin.»

«Bana yalan söyledi.»

«Nereden biliyorsun?»

«Biliyorum işte. Bir önsezi. Buraya benden önce gelip bir tuzak kurmak istiyor. Benim eski günlerdeki kadar saf olduğumu sanıyor.»

«Colin... ben korkuyorum.»

«Her şey yolunda gidecek.»

«Emin misin?»

«Tabancam var.»

«Ya tabancayı kullanmak zorunda kalırsan?»

«Kalmayacağım.»

«Ama o seni kullanmaya zorlayabilir.»

«O zaman kullanırım. Beni zorlarsa kullanırım.»

«Ama o zaman suçlu olursun...»

«Hayır, kendimi savunmuş olurum,» diye düzeltti Colin.

«Öyle bir durumda kullanabilir misin?»

«Kendimi savunmak için kullanırım tabii. Elbette.»

«Sen katil değilsin.»

«Mecbur kalırsam onu yalnızca yaralarım,» dedi Colin. «Artık acele etmemiz gerekiyor. Ağzını bağlamalıyım. İnandırıcı olması için sıkı bağlamak zorundayım ama seni rahatsız edecek kadar sıkı olursa söyle.» İki bez parçasını birbirine bağlayarak daha da uzun bir hale getirdi, sonra Heather'ın ağzını sıkıca bağladı. «İyi mi?» diye sordu.

Heather anlaşılmaz bir ses çıkardı.

«Başını sallayarak evet ya da hayır de. Çok mu sıkı oldu?»

Heather başını iki yana salladı: Hayır.

Colin her geçen saniyeyle birlikte Heather'ın kuşularının arttığını, güveninin sarsıldığını hissediyordu. Genç kızın bu işe hiç bulaşmamış olmayı dilediğinden emindi. Gözlerindeki korku gerçektir. Ama böylesi daha iyiydi. Savunmasız kurban rolüne daha uygundu. Roy kurnaz ve vahşi bir hayvanın içgüdülerine sahipti. Heather'ın korkusunu hemen hissedecek, inanması kolaylaşacaktı.

Colin teypin yanına gitti, üzerindeki bir parça duvar kâğıdını kaldırdı, kayıt düğmesine bastı, kâğıt parçasını dikkatle yerine yerleştirerek teypi tekrar gizledi. Dönüp Heather'a baktı. «Onu merdivenlerin başında bekleyeceğim,» dedi. «Sakin korkma.»

Tabancayı, el fenerlerinden birini ve artık içinde yalnızca ketçap şişesi kalmış olan kutuyu alarak odadan çıktı. Ketçapı ve kutuyu başka bir odaya bırakıp merdivenlerin başına yöneldi, feneri söndürdü.

Evin içi çok karanlıktı.

Tabancayı kemerinin altına soktu. Sonra biraz beline doğru kaydırды. Roy'un silahı görmesini istemiyordu. Onu silahsız ve savunmasız sanmalıydı.

Colin sesli sesli soluk alıp veriyor, havayı yutar gibi içine çekiyordu. Bunun nedeni fiziksel yorgunluk değil, korkuydu.

Ağır ağır soluk alıp vermeye çalıştı ama bu da kolay olmuyordu. Aşağıda bir ses duydu. Soluğunu tutup dinledi. Bir ses daha. Roy gelmişti.

Colin saatine baktı. Telefon kulübesinden çıktığından beri tam on beş dakika geçmişti.

Demek ki Heather'a söylediklerinde haklıydı. Roy yalan söylemişti. On buçuktan önce gelebileceğini söyleyerek zaman kazanmak istemişti. Eve ilk gelenin kendisi olması gerekiyordu. Eğer kendisini tuzağa düşürmek için bir hazırlık yapılacaksa, o da gölgelerin arasına saklanıp hazırlıkları seyredecekti.

Colin bütün bunları önceden tahmin edebildiği için kendini çok iyi hissediyordu. Karanlık holde ayakta dururken gülümsedi.

Yanıdaki duvar dibinde bir şeyin hareket ettiğini hissetti, yerinden zıpladı. Bir fare. Yalnızca bir tarla faresi. Roy değildi. Roy'un hâlâ aşağıda olduğunu duyabiliyordu. Yalnızca, bir tarla faresi. Belki de bir sıçan. En kötü ihtimalle birkaç tane sıçan. Kaygılanacak bir şey yoktu. Kendine çok fazla güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Yoksa sabah olmadan önce o fareler Co-lin'in cesedini kemirip yiyebilirdi.

Ayak sesleri.

Bir el feneri. Işığı gölgeleyen parmaklar.

Işık merdivenin en alt basamağını aydınlattı.

Roy yukarı çıkıyordu.

Birdenbire Colin bütün planın çocukça, aptalca ve saf bir plan olduğunu hissetti. Hiçbir işe yaramayacaktı. Kırk yıl uğraşp plan yapsa, yine de Roy'la başa çıkamazdı. Heather'la birlikte öleceklerdi.

Zorlukla yutkundu, kendi fenerini yaktı, aşağıya uzanan basamakları aydınlattı.

«Merhaba, Roy,» dedi.

Roy durdu, fenerin ışığını Colin'e tuttu.

Birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. Colin, Roy'un gözlerindeki nefreti görebiliyor, kendi hissettiği korkunun da aynı derecede belirgin olmasından korkuyordu.

«Demek benden önce geldin,» dedi Roy.

«Kız yukarda.»

«Kız mız yok burada.»

«Gel de bak.»

«Kim peki?»

«Geline göreceksin,» dedi Colin.

«Oyunun nedir? Bu işte bir hile olduğunu biliyorum.»

«Hile falan yok. Sana telefonda söyledim. Senin tarafında olmak istiyorum. Onların tarafında olmayı denedim. Olmadı. Bana inanmıyorlar. Ne dediğime, ne yaptığıma aldırıyorlar. Hiçbiri beni dinlemiyor. Onlardan nefret ediyorum. Hepsinden. Annemden de. Onun hakkında söylediklerinde haklıydın. Önüne çıkanla yatıp kalkan kahpenin biri. Diğerleri için söylediklerinde de haklıydın. Bana hiçbir zaman yardım etmeyecekler. Asla. Bana hiçbir yararları dokunmuyor. Sonsuza kadar senden kaçmak zorunda kalmak istemiyorum. Hayatımın sonuna kadar ikide bir dönüp omzumun üstünden geriye bakmak istemiyorum. Sen yenilmezsin. Eninde sonunda beni yakalayacağını biliyorum. Sen hep kazanıyorsun. Her konuda kazanan sensin. Bunu şimdi anlıyorum. Bense kaybetmekten bıktım artık. Bu yüzden senin tarafında olmak istiyorum. Ben de kazanmak istiyorum. Onlara yaptıklarını ödetmek, hepsini cezalandırmak istiyorum. Senin için her şeyi yaparım, Roy. Her şeyi.» ■

«Demek bunun için ikimize bir kız ayarladın.»

«Evet»

«Nasıl getirdin onu buraya?»

«Onu dün gördüm.» dedi Colin. Söyleyeceklerinin her kelimesini önceden dikkatle hazırlamış gibi konuşmamaya çalışıyordu. Sesi heyecanlı olmalıydı. «Bisikletimle dolaşıyor, düşünüyordum. Kendimi sana affettirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Buradan geçtim ve onun bahçe yolunda oturduğunu gördüm. Önünde bir tuval vardı. Resme ilgi duyduğu için konağın çizimlerini yapıyordu. Durup onunla konuştum ve birkaç günden beri bu evin çizimleri üzerinde çalıştığını öğrendim. Bugün akşamüstü tekrar geleceğini söyledi. Alacakaranlıkta, evin gölgeler içindeki halini çizmek istiyordu. Aradığım kişinin ve fırsatın olduğunu hemen anladım. Onu sana verirsem yeniden dost olacağımızı biliyordum. Müthiş bir parça, Roy. Gerçekten muhteşem bir kız. Onu tuzağa düşürdüm. Şimdi yukardaki yatak odalarından birinde, ağzı, elleri ve ayakları bağlı durumda.»

«Bu kadar kolay oldu, öyle mi?» dedi Roy.

«Ne?»

«Tuzak kurdun, onu yakaladın ve elini ayağını bağlayıp ağzını tıkadın. Bütün bunları becermen çok kolay oldu anlaşılıyor.»

«Kahretsin, olmadı tabii!» dedi Colin. «Hem de hiç kolay olmadı. Ona vurmak zorunda kaldım. Bayıldı. Biraz başı kanadı. Ama sonunda onu yakaladım. Göreceksin.»

Roy ona baktı, düşündü, kalmakla gitmek arasında kararsız gibi göründü. Buz gibi gözleri zayıf ve solgun ışıkta pırıldıyordu.

«Geliyor musun?» diye sordu Colin. «Yoksa onu becermekten korkuyor musun?»

Roy ağır ağır basamakları tırmandı.

Colin merdivenlerin başından, içinde Heather'm beklediği odanın açık kapısına doğru ilerledi.

Ray ikinci kat holüne çıkmıştı.

İki çocuğun arasındaki uzaklık beş metre kadardı.

«Burada.» dedi Colin.

Ama Roy karşıdaki duvarın yakınında kaldı. Colin'in onu sokmaya çalıştığı odanın tam karşısındaki odaya doğru yürüdü.

«Ne yapıyorsun?» diye sordu Colin.

«Burada senden başka kimler var diye bakıyorum,» dedi Roy.

«Kimse yok. Söyledim sana.»

«Ben kendim bakmak istiyorum.»

Bir yandan Colin'i göz hapsinde tutan Roy, fenerin ışığın» holün karşısındaki odaya tuttu. Colin orada bırakmış olduğu kutuyu düşündü, kalbi korkunç bir hızla gümbürdemeye başladı. Roy ketçap şişesini görürse bütün planın mahvolacağını, oyununun ortaya çıkacağını biliyordu. Ama Roy daha derin bir araştırma yapmak üzere odaya girmediğine göre, kutu gözüne çarpmamış olmalıydı. Çürümekte olan evin içini dolduran çöplerin arasında dikkatini çekmemişti. Roy hol boyunca ilerleyip ikinci katın tümüyle boş olduğundan emin olmaya çalıştı.

Colin, o bütün odalara bakıncaya kadar kapının eşiğinde bekledi.

«Kimse yok,» dedi Roy.

«Sana doğruyu söylemiştim.»

Roy ona doğru ilerledi.

Colin hemen geri çekilip yatak odasına girdi, Heather'ın yanına gitti ve durdu.

Ağzındaki sıkı bağa rağmen Heather her an çığlık atmaya başlayacakmış gibiydi. Colin gülümsemek, onun içini rahatlatmak istiyordu ama buna cesaret edemezdi. Roy her an odaya girebilir, bakışmalarını görebilir, ikisinin arasında bir şeyler olduğunu hissedebilirdi.

Roy tedbirli adımlarla odaya girdi. Gölgeler el fenerinden yayılan ışığın önünden dansederek kaçışıyordu. Kızı görünce olduğu yerde durdu. Şaşırılmıştı. Aralarında yalnızca beş metre vardı. Bu arada Roy kapının önünde durarak tek çıkışı engellemekteydi. Artık beklenen an gelmişti. «Bu... Heather mi?» diye sordu Roy.

«Evet,» dedi Colin kalın bir sesle. «Onu tanıyor musun yoksa? Gerçekten iyi bir parça, değil mi?»

Roy gittikçe artan bir ilgiyle Heather'a bakmaktaydı. Colin onun bakışlarının düzgün ve biçimli baldırlarda, sonra dizlerde

ve bacakların üst kısımlarında dolaştığını gördü. Bir süre Roy bakışlarını o ince ve biçimli bacaklardan ayıramadı. Sonra yırtılmış bluz ve yırtık kumaşın arasından görünen yumuşak kabarıklığa baktı. Bakışları iplere, Heather'ın ağzına tıkalı bez parçasına, kocaman açılmış, korku dolu gözlerle kaydı. Heather'ın dehşet içinde olduğunu görebiliyor, kızın hissettiği korku onu mutlu ediyordu. Gülümseyerek Colin'e döndü. «Başarışsın,» dedi.

Colin, Roy'u tuzağa düşürdüğünü anladı. Roy, Colin'le Heather'ın tek başlarına bir tuzak hazırlamaya kalkışacaklarını dünyada tahmin edemezdi. Arkalarında büyüklerin desteği .olmaksızın böyle bir şey yapamayacaklarından emindi. Evde .onlardan başka kimse olmadığını, diğer odalarda saldırıya hazır destek birlikleri bulunmadığını gördüğü anda ikna olmuştu. Onun tanıdığı Colin, böyle işlere kalkışamayacak kadar korkak biriydi. Ama aslında o Colin yoktu artık. Yerine, ona tümüyle yabancı, yepyeni bir Colin gelmişti.

«Gerçekten, gerçekten iyi iş becermişsin,» dedi Roy.

«Sana söylememiş miydin?»

«Başındaki kan mı?»

«Ona bayağı hızlı vurmak zorunda kaldım. Bir süre kendine gelemedi,» dedi Colin.

«Vay canına.»

«Şimdi bana inanıyor musun?»

Roy, «Onu gerçekten becermek istiyor musun?» diye sordu.

«Evet.»

«Sonra da öldürecek miyiz?»

«Evet.»

Heather ağzını bağlayan bezlerin arasından karşı koymaya çalıştı ama sesi zayıf ve boğuktu. Ne dediği hiç anlaşılmıyordu.

«Onu nasıl öldüreceğiz?» diye sordu Roy.

«Çakın yanında mı?»

«Evet.»

«Eh, benimki de yanımda,» dedi Colin. . «Yani onu... bıçaklayacak mıyız?»

«Tıpkı senin kediye yaptığın gibi.»

«Ama çakıyla çok uzun sürer.»

«Ne kadar uzun sürse o kadar iyi değil mi?»

Roy sırıttı. «Doğru,» dedi.

«Artık yeniden dost olduk, değil mi?»

«Sanırım olduk.» /

«Hâlâ kan kardeşiyiz, değil mi?»

«Şey... pekâlâ. Elbette. Suçunu affettirecek kadar önemSi bir iş basardın.»

«Beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçecek misin?»

«Ben kan kardeşime asla zarar vermem.»

«Ama daha önce beni öldürmeye çalıştın.»

«Çünkü sen birdenbire kan kardeşi olduğumuzu unutmuş gibi davranmaya başladın.»

«Steve Rose'a yaptığın gibi beni de bir tepeden aşağı itmeyeceksin, değil mi?»

«O benim kan kardeşim değildi,» dedi Roy.

«Phil Pacino'ya yaptığın gibi üzerime çakmak benzini döküp beni yakmaya çalışmayacaksın, değil mi?»

Roy sabırsızlanarak, «O da benim kan kardeşim değildi,» dedi.

«Ama beni de yakmaya çalıştın.»

«Yeminimize ihanet ettiğin zaman yakmaya çalıştım. Artık benim kan kardeşim olmak istemediğine göre, önemli değildi. Ama şimdi yeminimiz yeniden önem kazandığına göre, artık güvendesin. Artık seni incitmem. Asla zarar vermem sana. Hattâ tam tersine. Sen benim kan kardeşim olduğuna göre, gerekirse senin için ölürüm bile.»

«Pekâlâ,» dedi Colin.

«Ama bir daha asla, geçen sefer yaptığın gibi bana karşı gelmeye çalışma,» diye ekledi Roy. «Bence bir kan kardeşe ikinci bir şans verilebilir. Ama asla üçüncü bir şans tanımam sana.»

«Kaygılanma,» dedi Colin. «Bundan böyle hep birlikte olacağız. Yalnızca ikimiz.»

Roy tekrar Heather'a bakıp dudaklarını yaladı. Bir elini pantolonun önüne koyup blucininin üstünden kendini ovalamaya

başladı. «Birlikte çok eğleneceğiz,» dedi. «Bu küçük kahpe yalnızca bir başlangıç olacak. Göreceksin, Colin. Artık anlıyorsun. Bizim bütün diğerlerine karşı gelmek zorunda olduğumuzu anlıyorsun. Birlikte deliler gibi eğleneceğiz. Gerçekten çok heyecanlı olacak.»

Roy, Heather'a doğru bir adım attığında Colin'in kalbi patlayacak gibi oldu ama seslerini kaydeden teypi de düşünmek zprundaydı. «İstersen bir gece araba mezarlığına gider, o kamyonu istediğin gibi iter, yamaçtan yuvarlar, vagonlara çarptırırız,» dedi.

«Olmaz,» dedi Roy. «Artık onu yapamayız. Annene her şeyi anlatmasaydın olabilirdi. Artık başka bir şey düşünmemiz gerekecek.» Heather'a doğru bir adım daha attı. «Heydi gel. Ağzındaki bezi çıkaralım. O güzel dudaklarının arasına yerleştirmeye can attığım başka bir şey var.»

Colin onun arkasına geçti, tabancayı kemerinin arasından çekti. «Ona dokunma.»

Roy dönüp Colin'e bakmadı bile. Heather'a doğru ilerliyordu.

Colin haykırdı. «Bir adım daha atarsan beynini dağıtacağım, lanet olası!»

Roy çok şaşırmişti. Önce ne olduğunu anlayamadı, sonra Heather'ın el ve ayak bileklerini saran iplerden kurtulmakta olduğunu gördü. Her şeye rağmen tuzağa düşürülmüş, olduğunu anladı. Yüzünden bütün kanı çekildi, öfkeden bembeyaz kesildi.

«Bütün konuşmalarımızı teype kaydettim,» dedi Colin. «Artık birilerinin bana inanmasını sağlayabileceğim.»

Roy ona doğru atıldı.

Colin tabancayı kaldırarak, «Kıpırdama!» diye bağırdı.

Roy durdu.

Heather ağzındaki bez parçasını çıkarmıştı.

Colin ona, «İyi misin?» diye sordu.

«Buradan çıktığımız zaman daha iyi olacağım,» dedi Heather.

Roy, Colin'e dönerek, «Seni hain, küçük yılan!» dedi. «Sen kimseyi vuracak kadar cesur değilsin.»

Tabancayı Roy'a nişanlayan Colin, «Bir adım daha atarsan, yanıldığını anlayacaksın,» dedi.

Heather bacaklarını bağlayan ipleri çözmeye çalışırken birdenbire durmuş, donmuş kalmıştı.

Bir an herkes sessiz ve hareketsiz kaldı.

Sonra Roy adımını attı.

Colin tabancayı Roy'un ayaklarına çevirdi, onu uyarmak amacıyla ateş etti.

Ama tabanca ateş almadı.

Colin bir kere daha denedi.

Hiçbir şey olmadı.

«Bana annenin tabancasını dolu tutmadığını söylemiştin, unuttun mu?» dedi Roy. Yüzü öfkeli ve şeytansı bir gülümsemeye ikiye ayrılmıştı. Colin korku içinde, panik içinde, umutsuzca tetiğe tekrar asıldı. Bir kere daha. Bir kere daha!

Yine hiçbir şey olmamıştı.

Oysa Colin tabancanın dolu olduğunu biliyordu. Emindi. Kontrol etmişti. Kahrolası kurşunları gözüyle görmüştü!

O sırada emniyetleri hatırladı. Tabancanın emniyetlerini açmayı unutmuştu.

Roy ona doğru koştu, Heather bir çığlık attı.

Colin tabancanın üzerindeki iki küçük emniyet düğmesini açmadan, iri yarı düşmanın altında kalarak yere düştü. Yerde, tozlardan oluşan kalın tabakanın üzerinde birkaç kere yuvarlandılar, Colin'in başı sert bir şekilde yere çarptı. Roy mermer bloklara benzeyen yumruklarını bir kere, iki kere, üç kere Colin'in yüzüne indirdi. Bu arada kaburgalarına ve midesine de vuruyordu. Colin solğunun kesildiğini hissetti, elinde tuttuğu tabancayı sopa gibi kullanmaya çalıştı ama Roy onun bileğini yakalayıp sıktı, silahı elinden düşürdü. Tabancayı eline alınca Colin'in düşündüğü şeyi uyguladı. Colin'in başının bir yanına olanca gücüyle indirdi. Sonra havaya kaldırıp bir kere daha vurdu. Colin'in gözleri karardı. Onu davet eden karanlığın siyahlığı, sıcaklığı ve çekiciliği çok güçlüydü. Karşı koymaya çalıştı.

Sonra birden, bir iki darbe daha yerse, ya kendini tümüyle kaybedeceğini ya da öleceğini anladı. O zaman Heather'a yardım edemez, onu kurtaramazdı. Yapabileceği bir tek şey var-

di. Birden hareketsizleşti, ölmüş gibi numara yaptı. Roy ona vurmaktan vazgeçti, soluk soluğa üstüne oturdu. *Sonra* sırf yaptığı işi iyice tamamlamış olmak için elindeki silahı Colin'in kafatasına son bir kere daha indirdi.

Dayanılmaz acı dalgası Colin'in sol kulağından yanağına, pradan da burnunun kemiğine doğru yayıldı. Sanki yüzüne binlerce sivri iğne batırılıyordu. Kendinden geçti.

43

Baygın yattığı süre fazla uzun değildi. Yalnızca birkaç saniye sürmüş olmalıydı. Roy'un ağır vücudu altında hareketsiz yatan Heather'ın hayali, Colin'in içine yuvarlandığı karanlığı delip geçmiş, tüm görüş alanını bir anda doldurmuştu. İşte onu karanlıktan çekip çıkararak da bu korkunç hayal oldu.

Heather çığlık atıyordu ama çığlığı yüzüne vurulan bir tokat sesiyle yarıda kesildi.

Colin'in gözlüğü yok olmuştu. Her şeyi bulanık görüyordu. Roy'un her an üzerine atlamasını bekleyerek doğruldu., çevresindeki yerleri elleriyle yoklamaya başladı. Gözlüğünü buldu. Çerçeve fena halde eğilmişti. Ama camların her ikisi de sağlamdı. Gözlüğünü taktı, çerçeveyi yüzüne oturtmaya çalıştı.

Heather odanın karşı tarafında, sırtüstü yerde yatmaktaydı. Roy onun tepesindeydi. Sırtı Colin'e dönüktü. Heather'ın bluzu iyice açılmıştı. Göğüsleri ortadaydı. Roy onun şortunu çekip çıkarmaya çalışıyordu. Heather mücadele etti, Roy ona tekrar vurdu. Heather ağlamaya başladı.

Hâlâ başı dönen, canı yanan Colin, öfkesinden yeni bir güç alarak kendini odanın karşı tarafına attı, Roy'u saçlarından yakalayıp çekerek kızdan uzaklaştırdı. Birlikte geriye doğru sendelediler, yere düşüp ayrı yönlerde yuvarlandılar.

Roy hemen ayağa fırladı, kapıya doğru koşmakta olan Heather'ı yakaladı. Onu önce kendine doğru çekti, sonra da kapının karşısındaki duvara itti. Heather tökezledi, Colin'in özenle sakladığı teypin üzerine düştü.

Colin keskin kenarlı, sert bir şeyin üzerinde yatmaktaydı. Başı korkunç bir şekilde dönüyordu ama yine de üzerinde yattığı şeyin biraz önce Roy'un elinde tuttuğu tabanca olduğunu anlayabildi. Tabancayı altından çekip çıkardı, dizlerinin üstünde doğruldu, Roy tekrar üzerine atılmaya hazırlanırken emniyetleri açmaya uğraştı. Gözlerinin gerisinde acı kıvılcımları yanıp tutuşmaktaydı.

Roy hain ve gariip bir sevinçle gülmeye başladı. «Bpş bir tabancadan korkacağımı mı sanıyorsun? Tanrım, sen gerçekten budalasınsın! Seni küçük, budala yılan! Tekmeleme tekmeleme kafanı dağıtacağım senin! Ondan sonra da kız arkadaşını kanlar içinde kalıncaya kadar tartaklayacağım.»

Colin öfkeden yanıp tutuşarak, «Sen iğrenç, kokuşmuş itin birisin!» dedi. Böylesine

güçlü bir öfke hissedebileceğine dünyada inanmazdı. Sendeleyerek ayağa kalktı. «Dur dedim sana! Olduğun yerde kal. Demin tabancanın emniyetleri kapalıydı. Şimdi açık. Duyuyor musun beni? Tabanca dolu. Ve ben de onu kullanmaya hazırım. Tanrı biliyor, bir atışta beynini dağıtabilirim! Duvara yapışır kalırsın!»

Roy tekrar güldü. «Azılı katil Colin Jacobs!» dedi. Sırıtarak, güvenli adımlarla Colin'in üzerine gelmeye devam ediyordu.

Colin bir küfür etti ve tetiği çekti. Kapalı odanın içindeki tabanca sesi kulakları sağır edecek kadar güçlüydü.

Roy geriye doğru sendeledi. Vurulduğu için değil, şaşırıldığı için sendelemişti. Kurşun ona isabet etmemişti.

Colin tetiği bir kere daha çekti.

İkinci atış da boşa gitti ama Roy bağırarak ellerini havaya kaldırdı, teslim olduğunu anlatmaya çalıştı. «Hayır! Bekle! Bir dakika bekle! Yapma!»

Colin ona doğru ilerlerken Roy da duvara doğru geriliyordu. Colin tetiği bir kere daha çekti. Artık kendini tutamıyordu. İçi alev alev, yüzü bembeyazdı. Öfkeden yanıp tutuşuyor, ku-duruyor, kaynıyordu. Duyduğu öfke öyle yakıcıydı ki, bir an erimeye başlayacağından, lav dalgaları gibi akıp gideceğinden korktu. Kalbi delice bir hızla ve güçle çarpıyordu. Her vuruşu bir volkanın patlaması gibiydi. Artık insanlıktan çıkmış, yırtıcı bir hayvan, vahşi bir barbar halini almıştı. Karşısındaki erkekle giriştiği o hırçın ölüm kalım savaşından sağ çıkabilmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Kan aktığını görünceye kadar saldıracaktı. Yenmek, hükmetmek ve mahvetmek için ilkel ve korkunç, ama önüne geçilmez bir ihtiyaç duymaktaydı.

Üçüncü kurşun Roy'un kolunu sıyırdı geçti, dördüncü kurşun ise sağ bacağına girdi. Koyu renk kan birdenbire gömleğinin koluna ve blucininin paçasına yayılırken Roy olduğu yere çöktü. Colin onu tanıdığından beri Roy ilk defa çocuk gibi göründü. Gerçekte çocuktan zaten. Ama hiç öyle görünmüyordu. Şu anda ise, yüzü duyduğu acı ve çaresizlikle kasılmış, yüz hatlarına gerçek bir dehşet ifadesi yerleşmişti.

Colin onun tepesine dikilip tabancayı Roy'un iki kaşının ortasına nişanladı. Tetiği son bir kere daha çekmeye hazırdı. Ama vahşete doğru giden son adımı atmadan, Roy'un gözlerinde korkudan öte bir şeyler olduğunu farketti. Umutsuzluk vardı o gözlerde. Acıklı, insanın içini burkan, kaybolmuş bir ifade vardı. Hissettiği derin ve dayanılmaz yalnızlık gözlerinden taşıyordu. Hepsinden kötüsü, Colin, Roy'un içindeki o yalnız ve kayıp çocuğun, tetiğin bir daha çekilmesini hevesle beklediğini gördü. Zavallı, öldürülmek için yalvarıyordu sanki.

Colin tabancayı ağır ağır indirdi. «Sana yardım getireceğim, Roy,» dedi. «Bacağını iyileştirirler. Öbür şeyleri de öyle. Sana öbür konularda yardım ederler. Psikiyatristler. İyi doktorlar, Roy. İyileşmene yardım ederler. Belinda senin suçun değildi. Bir kazaydı. Bunu anlamana yardım edecekler.»

Roy ağlamaya başladı. Parçalanmış bacağına iki eliyle sarıldı. Vücudu kontrol edemediği hıçkırıklarla sarsılmaktaydı. Ağladı, inledi, hıçkırdı, öne arkaya sallandı. Ya ilk şokun etkisi geçtikçe yarasının acısı artıyordu ya da... Colin onun ruhundaki acıya tümüyle son vermediği için ağlıyordu.

Colin de kendi gözyaşlarını tutamadı. «Ah, Tanrım, Roy, nasıl yaptılar bunu sana? Bana da öyle. Her gün, her an, hepimiz birbirimize neler yapıyoruz, Tanrım! Korkunç bir şey bu. Neden? Tanrı aşkına, neden?» Elindeki tabancayı odanın karşı tarafına fırlattı, tabanca gürültüyle duvara çarptı ve yere düştü. «Dinle, Roy, gelip seni ziyaret ederim.» dedi. Gözyaşları bir türlü dinmiyordu. «Hastaneye yattığın zaman. Sonra da seni nereye götürürlerse götürsünler, gelirim. Hep geleceğim. Asla unutmayacağım, Roy. Bir an bile. Söz veriyorum. Kan kardeşi olduğumuzu unutmayacağım.»

Roy hiçbir şey duymuyor gibiydi. Kendi acısına ve kaygılarına gömülmüştü.

Heather, Colin'in yanına gelip elini şefkatli bir hareketle onun kan içindeki yüzüne dayadı.

Colin onun topallamakta olduğunu farketti. «Ne oldu?» diye sordu.

«Önemli bir şey değil,» dedi Heather. «Düştüğümde bileğim burkuldu. Sen iyi misin?»

«Sanırım yaşayacağım.»

«Yüzün korkunç görünüyor. Tabancayla vurduğu yer şişmiş, morarıyor.»

Colin, «Biraz acıyor,» diye kabullendi. «Ama şu anda ilk yapmamız gereken şey, Roy için bir ambulans çağırmak. Kan kaybından ölmesine izin veremeyiz.» Elini blucininin cebine sokup biraz bozuk para çıkardı. «İşte. Al bunu. Tepenin dibindeki benzin istasyonunda bir paralı telefon var. Hastaneye ve polise haber ver.»

Heather, «Sen gitmelisin,» dedi. «Benim bu bilekle gidip dönmem herhalde birkaç gün sürer.»

«Burada onunla yalnız kalabilir misin?»

«Artık kimseye zarar veremez.»

«Eh... pekâlâ.»

«Yine de çabuk dön.»

«Döneceğim. Hem, Heather... şey... çok özür dilerim.»

«Ne için?»

«Sanâ ellerini sürmeyeceğine dair söz vermiştim. Sözümü tutamadım.»

«Bana hiçbir şey yapamadı,» dedi Heather. «Beni korudun. Çok iyiydin, Colin.»

Heather'ın gözlerinde yaşlar pırıldıyordu. Bir an birbirlerine sarılıp kaldılar.

«Çok güzelsin,» dedi Colin.